KADERİ DEĞİŞTİREN

KÖLELİKTEN ÖZGÜRLÜĞE II

2. KİTAP

KÖLELİKTEN ÖZGÜRLÜĞE

İstiridye Medya

www.istiridyemedya.com

©2013

ISBN: 978-605-89307

Kaderi Değiştiren 2

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Telif Hakları Kanunu gereğince İstiridye Medya'ya aittir.

Baskı & Cilt: Anadolu Ofset
Davutpaşa Cd. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı - İSTANBUL
Tel: (0212) 567 8993 www.anadoluofset.net

Basım Tarihi: Şubat 2014

Kutsal Kitap [KK] alıntılarının kaynağı:
Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitabı Mukaddes Şirketi) & The Translation Trust / Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008
Eski Çeviri alıntılarının kaynağı:
Kitabı Mukaddes [KM], Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul.

Kutsal İncil [Kİ] alıntılarının kaynağı
Kutsal İncil, Lütuf Yayıncılık, İstanbul.

İstiridye Medya
Erzene Mahallesi 51 Sokak No: 14/A
Bornova – İZMİR
www.istiridyemedya.com
istiridyemedya@gmail.com

Bu Kitaplar Nasıl Kullanılmalı?

Bu kitap tek başına çalışma, aile çalışması ve küçük çalışma grupları için tasarlanmıştır.

Tek başınıza çalışıyorsanız, günde bir bölüm okuyun, ana konusunu derin düşünün ve her bölümün sonundaki soruları cevaplayın.

Ailecek çalışıyorsanız, en az haftada bir gün belli bir bölümü okumak, hakkında konuşmak ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplamak için uygun bir zaman ayırın. Akşam yemeğinden sonrası mükemmel bir zaman olacaktır.

Küçük bir grupla çalışıyorsanız, haftada en az bir kez bir buçuk saat süreyle toplanıp, sırayla birer sayfa olmak üzere iki bölüm okuyun, anlama soruları sorun ve her bölümün sonundaki tartışma sorularını cevaplayın.

Her bölümü işlemeye duayla başlamanızı önemle tavsiye ederiz. Kalbinizi açın ve Allah'la bir arkadaş gibi konuşun, O'ndan sizinle birlikte olmasını, kavrayış için zihninizi açmasını ve düşünce tarzınızı değiştirmesini isteyin. Tartışma sorularını cevapladıktan sonra tekrar dua ederek Allah'a şükretmeniz ve her bölümde öğrendiğiniz ilkeleri kendi hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmasını istemeniz de iyi olacaktır.

Bu kitapçık serisi psikolojik, fiziksel ve ahlâki gelişime yönelik önemli bir ilk adımdır. Serinin mutlak faydayı eksiksiz olarak sağlaması için düzenli okuma ve bunları tamamlamaya yönelik bir kararlılık gereklidir. Bu nedenle yukarıdaki yönergeleri yerine getirmenizi şiddetle tavsiye ederiz.

Bu kitap serisi kaderinizin, hayatınızın ve geleceğinizin sırlarını açacak olan anahtardır. Uzun bir yolculuk olacak, zorluklarla karşılaşacak ve pek çok yeni şey öğreneceksiniz. Sonsuza dek sürecek olan bir hayatta, hayatınızın macerasına hoş geldiniz!

İÇİNDEKİLER

1. Cinayet Bile Affedilebilir 7
2. Güvenebileceğimiz Bir Sadakat 15
3. Allah Tanınabilir mi? 23
4. Güvenmek Kaderi Değiştirir 36
5. En Güvenli Yerde Olmak 45
6. En Güçlü Yardımcı 53
7. İhtiyaç Zamanında Kime Gidelim? 63
8. Yargı Standardı 73
9. Tutkularınızın Esiri Olmayın! 84
10. Dışına Değil İçine Bakın 94
11. Kurban ve Kader 106
12. Kaderini Kimin Eline Bırakıyorsun? 114
13. İtaatsizliğin Cezası 123
14. Yalancı Olmayın! 133
15. Pontansiyelini Gerçeklestir 143
16. Doğru Kararı Vermenin Önemi 154
17. Korkuyu Yenmek 164
18. Medyumluğa Karşı Mesafeli Olun 172
19. Tövbe Etmenin Önemi 181

1 CİNAYET BİLE AFFEDİLEBİLİR

Allah'ın günahkar bir peygamberi iyi kullanabilmesi, sizin için ne kadar lütuf doludur!?

Bir peygamber olsaydınız sizce daha iyi bir insan mı olurdunuz? Sizce kurtuluşunuz garanti altına alınmış olur muydu? Yaşamınızın sorunsuz ve korkulardan uzak olacağını sanıyor musunuz? Daha mutlu olur muydunuz?

Peygamberleri düşündüğümüzde, Allah'a hizmet ettikleri ve doğru olanı yaptıkları için Allah tarafından özel olarak seçilmiş kişiler aklımıza gelir. Onlara hayranlık besleriz, zira onlar Allah'ın rızasını kazanmışlar ve bunun farkında olmuşlardır. Bu yüzden onlar yüce, kutsal ve bizim çok üzerimizde gibi görünürler. En azından sıklıkla duyduğumuz şeyler bu yönde. Bir an için, tüm zamanların en büyük peygamberlerinden biri olan Musa'yı düşünelim.

"On Emir" filmini seyrettiyseniz, Kızıldeniz olayını biliyorsunuzdur. Allah Musa'ya değneğini kaldırmasını bildirdi ve sular yarılarak insanlara geçit verdi. Ayrıca Musa'nın dağın zirvesinde Allah'ın Emirleri'ni almasını da hatırlarsınız. Musa o olayları yaşayabildiğine göre, kesinlikle büyük bir adam olmalı. Ancak pek çok kişinin bilmediği, Musa'nın hayatının yalnızca muzaffer dakikalarla dolu olmadığıdır. O da sorunlardan payına düşeni almıştı.

Dersimize giriş için, İstanbul'daki Sultanahmet Camii'ne gidelim. Bu caminin hemen önünde, eskiden at meydanı, yani hipodrom olarak kullanılan alanda, büyük, granitten bir Mısır dikilitaşı bulunmaktadır. Mısır dikilitaşının İstanbul'da ne işi olduğunu merak edebilirsiniz.

Bu dikilitaş 4. yüzyılda bir zaman İstanbul sahillerine getirilerek burada bırakılmış, M.S. 390 yılında ise imparator Theodosius onu at meydanına diktirmiştir. Bazı tahminlere göre orijinal yüksekliği 60 metre kadar olan bu taşın bugün sadece 19 metresi ayakta kalmıştır. Ayrıca eskiden altın kaplı olduğu söyleniyor.

Dikilitaşın üst kısmında III. Tutmosis isimli bir Mısır Firavunu'nun adı yazılı. İstanbul'a gidecek olursanız, taşın Ayasofya'ya bakan yüzünde en yukarıda bulunan resmin, Amun–Ra isimli tanrıyla el sıkışan III. Tutmosis'e ait olduğunu görebilirsiniz. Tüm arkeologların aynı fikirde olmamalarına rağmen, bu III. Tutmosis ile Musa'nın birbirlerini gayet iyi tanıdıkları yaygın bir teori. Bu dikilitaş Mısır'da dikildiğinde Musa'nın onu görmüş olması gayet kuvvetli bir ihtimal. Musa ile bu Firavun arasında ne ilişki vardı?

Zamanda geri giderek, Yusuf'un zamanından önceki Mısır tarihini araştıralım. M.Ö. 2000 yılından kısa bir süre sonra, Hiksos, ya da Çoban Krallar olarak bilinen göçebe kavimler Asya'dan gelerek Mısır'ı ele geçirdiler. Bunlar başlangıçta barbardılar ve pek çok anıtı tahrip ettiler, fakat zamanla Mısırlıların adetlerini onaylayarak kültürlerini benimsediler. Bazıları, Yusuf'un Mısır'da böylesi yüksek bir konuma gelişinin, Hiksos krallarının zamanında gerçekleştiğini düşünürler. Kendileri de yabancı olan Hiksos ulusu, bir yabancı olan Yusuf'u Mısırlılar üzerinde yetkili olarak atamakta büyük ihtimalle hiçbir sorun görmemişlerdi. Fakat büyük bir kıtlık olduğunda ve Mısırlılar yiyecek alabilmek için topraklarını ve mallarını Firavuna satmak zorunda kaldıklarında, Hiksoslu yöneticiler ile Mısırlı yurttaşlar arasında bir husumet doğmuş olabilir.

Sonunda Teb'de yerli bir Mısır prensi Hiksoslara karşı savaşmaya başladı. Ancak sonunda Hiksosları Mısır'dan sürmeyi başaran, oğlu Ahmose oldu. Ahmose'nin yeni hanedanı çok milliyetçiydi ve yeniden uluslararası şöhret ve güç kazanmakta çok başarılı oldu. Bahsettiğimiz senaryo doğru ise, İsrailliler'i köle haline getiren kral, muhtemelen 18. hanedan krallarından biriydi. Bunu Kutsal Yazılar'da, Mısır'dan Çıkış kitapçığının birinci bölüm, 5–11 ayetlerinde okuyabiliriz:

5 Yakup'un soyundan gelenler toplam yetmiş kişiydi. Yusuf zaten Mısır'daydı. 6 Zamanla Yusuf, kardeşleri ve o kuşağın hepsi öldü. 7 Ama İsrail oğulları'nın[1] soyları arttı; üreyip çoğaldılar, gittikçe büyüdüler, ülke onlarla dolup taştı. 8 Sonra Yusuf hakkında bilgisi olmayan yeni bir kral Mısır'da tahta çıktı. 9 Halkına, "Bakın, İsrailliler sayıca bizden daha çok" dedi, 10 "Gelin, onlara karşı aklımızı kullanalım, yoksa daha da çoğalırlar; bir savaş çıkarsa, düşmanlarımıza katılıp bize karşı savaşır, ülkeyi terk ederler." 11 Böylece Mısırlılar İsrailliler'in başına onları ağır işlere koşacak angaryacılar atadılar. İsrailliler firavun için Pitom ve Ramses adında ambarlı kentler yaptılar.

Allah'ın İbrahim'e, soyunun 400 yıl boyunca yabancı bir ülkede baskı göreceklerini bildirdiği, Yaratılış'ta 15:13 ayetinde bulunan peygamberlik sözünü hatırlarsınız. O peygamberlik sözü tam olarak yerine geldi. İbraniler o kadar çoğaldı ki, sonunda Firavun yeni doğan erkek İbrani çocukların öldürülmesini emretti. Bebek Musa işte bu zamanda doğdu. Öyküye Mısır'dan Çıkış 2. bölümün başlangıcından devam edelim:

1 Levili bir adam kendi oymağından bir kızla evlendi. 2 Kadın gebe kaldı ve bir erkek çocuk doğurdu. Güzel bir çocuk olduğunu görünce, onu üç ay gizledi. 3 Daha fazla gizleyemeyeceğini anlayınca, hasır bir sepet alıp katran ve ziftle sıvadı. İçine çocuğu yerleştirip Nil kıyısındaki sazlığa bıraktı. 4 Çocuğun ablası kardeşine ne olacağını görmek için uzaktan gözlüyordu. 5 O sırada firavunun kızı yıkanmak için ırmağa indi. Hizmetçileri ırmak kıyısında yürüyorlardı. Sazların arasındaki sepeti görünce, firavunun kızı onu getirmesi için hizmetçisini gönderdi. 6 Sepeti açınca ağlayan çocuğu gördü. Ona acıyarak, "Bu bir İbrani çocuğu" dedi. 7 Çocuğun ablası firavunun kızına, "Gidip bir İbrani sütnine çağırayım mı?" diye sordu, "Senin için bebeği emzirsin." 8 Firavunun kızı, "Olur" diye yanıtladı. Kız gidip

1 "İsrail oğulları" sözcüğü Eski Ahit'in orijinal metninde bulunmasına rağmen, Türkçe yeni çeviride yer almıyor. Anlamı korumak için dahil edildi.

bebeğin annesini çağırdı. 9 Firavunun kızı kadına, "Bu bebeği al, benim için emzir, ücretin neyse veririm" dedi. Kadın bebeği alıp emzirdi. 10 Çocuk büyüyünce, onu geri getirdi. Firavunun kızı çocuğu evlat edindi. "Onu sudan çıkardım" diyerek adını Musa koydu.

Bir Firavunun kızı neden bir İbrani köleyi evlat edinsin? Mantıklı gelmiyor, değil mi? Aslında kendi çocuğu yok ise, mantıklı gelebilir! Öyküyü bağlamına oturtabilmek için Mısır tarihini biraz gözden geçirelim.

Hiksoslar üzerindeki büyük zaferlerine rağmen, Ahmose'nin oğlu, dolayısıyla tahtının varisi olmuyordu. Fakat bir kızı vardı, bu kız sonradan halk tabakasından biriyle evlendi. Bu sıradan kişi sonradan I. Tutmosis adıyla tanındı ve Mısır tahtının meşru varisi oldu. Fakat kral olduktan sonra, onun da oğlu olmadı. Ancak Hatşepsut adında bir kızı vardı. O günlerde yaygın olduğu üzere, I. Tutmosis'in bir metresi vardı ve onunla bir erkek evlat dünyaya getirmişti. Böylece I. Tutmosis kızı Hatşepsut'u yarım kardeşine eş olarak verdi. Bu yarım kardeş II. Tutmosis adını aldı ve babası öldüğünde tahta çıktı.

Ne yazık ki, II. Tutmosis ile Hatşepsut'un yalnızca kızları oldu. Ancak II. Tutmosis'in gayrimeşru bir oğlu oldu. II. Tutmosis öldüğünde Hatşepsut Mısır kraliçesi oldu ve bir süre başarıyla hüküm sürdü. Musa'yı nehirde bulan kızın Hatşepsut olduğu düşünülmektedir.

Kendisinden önceki her hükümdar gibi, Hatşepsut da ailesinin iktidarda olmasını istiyordu. Eğer bir oğul evlat edinirse, onu kızlarından biriyle evlendirebileceğini ve Mısır firavunu yapabileceğini düşündü. Ancak durum böyle olmadı; bu sırada meydana gelen bir devrim, Hatşepsut'u yarım kardeşinin (ve kocasının) gayrimeşru oğlunu krallıkta eş–hükümdar olarak kabul etmeye zorladı. Bu gayrimeşru oğulun adı III. Tutmosis oldu, yani İstanbul'daki dikilitaşta yazılı olan ad. III. Tutmosis'in iktidara gelişi Hatşepsut'un Musa'ya ilişkin planını bozdu ve Musa'yı firavunla büyük bir anlaşmazlığa düşürdü. III. Tutmosis, Musa'nın yaşamaya devam etmesi halinde kendini tehdit altında hissedecekti.

Yani Musa ile III. Tutmosis birbirlerini gayet yakından tanıyor olabilirlerdi. Musa sarayda yetişmişti ve savaş ve siyaset alanlarında eğitim almıştı. Kendisine hizmet eden köleleri vardı, insanlar huzurunda yere kapanıyorlardı. Mevcut olan en güzel evler, giysiler ve mücevherler o zaman emrine amadeydi. Dünyanın büyük kısmının hayranlığını kazanan parlak boyalı tapınaklarda yürüyordu. Aynı zamanda, gerçek annesinin kendisine öğrettiği gibi, kim olduğunu ve nereden geldiğini de büyük ihtimalle hatırlıyordu. Belki de Musa, bu onlarca metre yüksekliğindeki dikilitaşın tepesinden yansıyan güneşe bakarak, şunları düşünmüştü: "Ben Mısır Firavunu olmayacağım. III. Tutmosis iktidara geldi, bunu durduramam. Fakat benim halkım köle. Belki de Allah beni onları özgür kılmam için yetiştirerek bu noktaya kadar getirmiştir." Musa'nın ne düşündüğünü bilmiyoruz, fakat ne yaptığını biliyoruz. 11–15 ayetlerini okuyarak devam edelim:

> *11 Musa büyüdükten sonra bir gün soydaşlarının yanına gitti. Yaptıkları ağır işleri seyrederken bir Mısırlı'nın bir İbrani'yi dövdüğünü gördü. 12 Çevresine göz gezdirdi; kimse olmadığını anlayınca, Mısırlı'yı öldürüp kuma gizledi. 13 Ertesi gün gittiğinde, iki İbrani'nin kavga ettiğini gördü. Haksız olana, "Niçin kardeşini dövüyorsun?" diye sordu. 14 Adam, "Kim seni başımıza yönetici ve yargıç atadı?" diye yanıtladı, "Mısırlı'yı öldürdüğün gibi beni de mi öldürmek istiyorsun?" O zaman Musa korkarak, "Bu iş ortaya çıkmış!" diye düşündü. 15 Firavun olayı duyunca Musa'yı öldürtmek istedi. Ancak Musa ondan kaçıp Midyan yöresine gitti. Bir kuyunun başında oturdu*.[2]

Bu, bir peygamberin yetişkinlik hayatı için rahatsız edici bir başlangıç. Musa artık bir katildi ve yaptığını gizlemeye çalıştı. Fakat firavun bunu öğrendi. Belki de Musa'nın kendisinden kaçtığı firavun, İstanbul'daki dikilitaşta adı yazılı olan III. Tutmosis'di.

2 Kutsal Kitap'ın yeni Türkçe çevirisinde bu sözcük, bir sonraki ayete bağlandığı için "otururken" şeklinde geçmektedir. Dersin amacı açısından ayetler buraya kadar alındığı için, anlam bozukluğu olmaması için bu şekilde yazıldı.

Ancak Firavun kim olursa olsun, Musa büyük bir suç işlemişti ve canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştı. Musa'nın aklından ne geçiyordu? Acaba halkını kurtarma fırsatını mahvettiğini mi düşünüyordu? Yalnızca planının işe yaramadığına mı üzülmüştü, yoksa büyük bir günah işlediğini de düşünmüş müydü?

Peygamberlerin günahsız olduklarına ilişkin pek çok şey duyarız. Bu nereden geliyor? İşte Allah'ın Kutsal Sözü'nün orta yerinde, Musa'nın günahsız olması bir yana, pek çoğumuzun işlediklerinden çok daha büyük bir günah işlediğini görüyoruz. Allah neden böyle bir kişiyi peygamber olarak seçer?

Biz ne düşünmek istersek isteyelim, peygamberlerin de günah işleyebilecekleri ve işledikleri gerçek. Önceki derslerimizden birinde, İbrahim'in iki farklı olayda Sara hakkında gerçeği kısmen gizleyerek Firavunu aldattığını ve karısını büyük tehlikeye attığını öğrenmiştik. Kendisine sorulduğunda, onun kız kardeşi olduğunu söylemişti. Yakup'un ilk oğulluk hakkını ele geçirebilmek için kardeşini nasıl aldattığını da okumuştuk. Şimdi ise Musa'nın katil olduğunu görüyoruz. Allah peygamberleri yalnızca erdemlerine göre seçiyor olsaydı, bu adamların üçünü de seçmemiş olacağı çok açık. Peygamberler günah işleyebilir mi? Evet! Günahlarına rağmen, Allah bir günahkârı peygamberliğe çağırabilir mi? Şaşırtıcı ama, bu sorunun yanıtı da evet!

Musa Mısır'dan kaçtıktan sonra, Allah onu İsraillileri kölelikten kurtarmak üzere çağırmadan önce, çölde 40 yıl geçirdi. Bu 40 yıl içinde ne oldu? Kısacası, koyun güttü, kendisine Mısır prensi olma vasfını kazandıracak olan tüm bilgileri unuttu ve Allah'ın kendisini yapmak istediği türde bir önder olmayı öğrendi. Bir günahkârdan, alçakgönüllü bir Allah adamına dönüştü – yönlendirileceği şekilde davranacak olan bir adama!

Büyük hatalar işleyen bu üç peygamberde, İbrahim, Yakup ve şimdi de Musa'da, bir paralellik görüyor musunuz? Her üçü de, Allah'ın isteğini kendi çabalarıyla yerine getirmeye çalıştılar ancak sonunda büyük hatalar yaptılar. İbrahim Allah'ın oğul vaadinin

gerçekleşebilmesi için Hacer'den bir çocuk yaptı. Yakup, Allah tarafından İshak'a bildirilen bir peygamberlik rüyetiyle zaten kendisine söz verilmiş olan ilk oğulluk hakkını hileyle elde etti. Şimdi ise, Musa, İsrail oğullarını Firavundan kurtarmak için cinayet işlemişti. Bunların hiçbiri Allah'ın isteği ya da tasarısı değildi. Allah, Kendi hizmetkârlarının düşüncesizce hareket eden fırsatçılar olmasını istemez. Onların sabırlı, dinlemeye ve itaat etmeye istekli olmalarını ister.

Peygamberler, Allah'ın muhteşem işler yapmak için kullandığı kişilerdir. Fakat kimi zaman Allah'ın bir peygamberi eğitmesi, hatta onu zorluklarla terbiye etmesi gerekebilir. Bu üç peygamber, İbrahim, Yakup ve Musa, kendi fikirleriyle yola çıkarak kendi becerilerine güvendikleri zaman başarısız oldular. Allah onları o durumda kullanamazdı. Peki, onları terk etti mi? Hayır, tam aksine. Allah bu hatalı insanları aldı, onlara hayata ve imana dair muhteşem dersler verdi ve onları olmaları gereken kişilere çevirdi. Bazı insanlar peygamberlere haddinden fazla önem atfediyor. Onları neredeyse putlaştırıyor. Fakat gördüğümüz gibi peygamberler de insan ve hata yapıyorlar. **Onlar yalnızca, Allah'ın sıra dışı işler yapmak için kullandığı sıradan insanlar.** Bir örnekle bitirelim:

Gökhan, İstanbul'da büyük bir sanayi firmasında görevli dürüst bir muhasebeciydi. Bir gün, şirkete 20.000 liraya mal olan bir hata yaptığı ortaya çıktı. Patronu onu odasına çağırdı. Gökhan yavaşça patronun odasına doğru giderken, işten atılacağından emindi. Ailesini nasıl geçindireceğini düşünmeye başladı. Bu kadar pahalıya mal olan bir hata yaptıktan sonra nasıl başka bir muhasebe işi bulabilirdi ki?

Patron Gökhan'la baş başa görüştü. Bir süre sonra Gökhan masasına geri döndü.

Başkan yardımcılarından biri patronla konuşmaya gitti.

"Gökhan'ı kovmadın mı, masasında oturmuş çalışıyor?"

Patron "Hayır" dedi, "onu kovmadım."

Başkan yardımcısı "Neden?" diye sordu, "Şirkete büyük miktarda para kaybettirdi."

Patron "Çünkü" dedi, "başka birini işe alırsam aynı hatayı pekâlâ yapabilir. Fakat şimdi, aynı hatayı bir daha asla yapmayacak olan tecrübeli bir çalışanım var."

Kimi zaman düşündüğümüzün aksine, Allah peygamberlik yapmak üzere günahsız, mükemmel insanları çağırmaz. Öyle olsaydı, hiçbir peygamber olmazdı. Hayır, **Allah Kendisi olmadan çaresiz kalacak olan insanları çağırır.** Musa adam öldürdükten sonra çaresiz ve umutsuz kalmıştı. Allah sıradan insanları seçerek, onları hayat ve iman dersleri ile büyük adamlar yapıyorsa, bizi de sadık erkekler ve kadınlar yapamaz mı?

TARTIŞMA SORULARI

1. İbrahim, Yakup ve Musa için, Allah'ın vaatleri ile bu vaatlerin yerine gelmesi arasında büyük bir gecikme vardı. Bu, hayatlarımızı görme şeklimiz hakkında bize ne söylüyor?

2. Musa'nın bu 40 yıl boyunca koyunları güderken kendi kendine "İşleri mahvettim. Allah beni muhteşem işler yapmak için kullanamaz. Bir şansım vardı ama artık her şey bitti" dediğini düşünüyor musunuz? Kendi kendinize hiç "Allah beni kullanamaz. Haddinden fazla hata yaptım. Yeterince iyi değilim" diye düşündüğünüz oldu mu? Musa hakkındaki bu ders size cesaret veriyor mu?

3. Allah'ın yanında, cinayete bile, af var mı?

4. Musa kadar büyük bir adamın bile günah işlemiş olduğunu düşünebilir miydiniz? O bile kusursuz bir insan değildi.

2 GÜVENEBİLECEĞİMİZ BİR SADAKAT

Allah'ın bir şeyler yapabilecekken, belki de sizin daha önceden bir şeyler yapmanızı bekliyor olabileceğini hiç düşündünüz mü?

Uzun bir seyahate çıkıyor olsaydınız ve evinizin anahtarlarını birine bırakmanız gerekseydi, kime güvenirdiniz? Ya bankamatik kartınızı ve şifrenizi, size para göndermesi için birine vermek zorunda kalsaydınız? Belki aklınıza yalnızca birkaç isim gelir. Peki, o isimleri nasıl buldunuz? Muhtemelen, o kişilerle pek çok zaman geçirmişsinizdir. Karakterlerine gerçekten güvenebilirsiniz ve her şartta ve her durumda sizin için en iyisini yapacaklarını bilirsiniz. Bu dersimizde Allah hakkında hayret verici bir şey öğreneceğiz – **O bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar sadıktır.** Tehlikeli bir dünyada, hatırlamaya değer bir bilgi!

Erzincan'da 1992 yılında bir baba, oğlu Umut'u anaokuluna götürüyordu. Umut'un babası ona geri dönerek kendisini güvenle eve götüreceğini söyledi. Eve dönerken şiddetli bir deprem oldu. Umut'un babasının kalbi dehşetle doldu ve henüz bir saat önce okulun bulunduğu yıkıntıya koştu. Her şey yerle bir olmuştu. Umut'un sınıfının yerini yaklaşık olarak hatırlıyordu ve o noktaya koştu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu, fakat oğluna olan sevgisinden güç alarak kazmaya başladı. Orada bulunan diğer veliler feryatlarla bağırıyorlardı,

"Öldüler, hepsi öldüler! Oğullarımız, kızlarımız öldüler."

Fakat çıplak elleriyle kazan Umut'un babası onlara seslendi,

"Gelin bana yardım edin. Oğlum Umut'a her zaman yanında olacağıma söz verdim."

Büyük miktarda moloz yığınlarına rağmen, kazmaya devam etti. Çok geçmeden itfaiyeciler geldi. Okul alanı çok tehlikeli bir bölgedeydi. Umut'un babasına oradan ayrılması gerektiğini söylediler. Fakat o kazmaya devam etti. İnsanlar uzaktan onu izliyorlardı. Bazıları delirdiğini düşünürken, diğerleri ise yalnızca üzüntü içinde izliyorlardı. Vicdan azabıyla birbirlerine fısıldadılar,

"Bırakması gerek. Kazmaya devam etmek aptallık. Hepsi öldüler."

Fakat Umut'un babası yalnızca kazmaya odaklanmıştı,

"Orada dikilip durmayın! Gelin bana yardım edin! Oğlum Umut'a her zaman yanında olacağıma söz verdim! Onun güvende olacağına söz verdim!"

Kanlı elleriyle kazmaya devam etti, en sonunda enkazda büyük bir oyuk açtı. Saatler geçip gidiyordu; 12 saat; 15 saat; 24 saat oldu. Polis gelerek onu götürmek istedi. Fakat o şöyle dedi,

"Kazmalıyım. Oğlum Umut orada. Ona geri döneceğimi söyledim. Lütfen kazmama yardım edin!"

Onu zorla kovmak istemediklerinden ve yardıma ihtiyaçları olduğundan kalmasına izin verdiler. Fakat kederli adama arkasından acıdılar. Birbirlerine "Delirmiş olmalı" diyorlardı.

Yirmi sekiz saat, sonra otuz saat oldu, Umut'un babası kazmaya devam etti. Otuz iki saat sonra büyük bir oyukta kazarken, bir taşı kenara çekti ve altında küçük bir boşluk buldu. Seslendi,

"Umut, Umut, Umut!"

Tam o sırada ince bir ses duydu, "Baba, baba!"

Umut ve sınıf arkadaşlarından birkaçı bu küçük boşlukta sıkışıp kalmışlardı ve hâlâ hayattaydılar. Umut kollarını babasının boynuna dolayıp şöyle dedi,

> "Baba, beni almaya geleceğini biliyordum. Geri dönmeye söz vermiştin. Arkadaşlarıma her zaman benim yanımda olacağını söyledim."

Umut babası hakkında bir şey biliyordu. Babasının ona bir söz verdiğini biliyordu, sözlerini her zaman tuttuğunu da biliyordu. Bu bilgi Umut'un inancını canlı tutmuştu. İnancı, babasının karakterinin iyiliği kadar derindi.

Bu dersimizde "gömülen" ve yardıma ihtiyacı olan başka biri hakkında bilgi edineceğiz. Bu "biri", Allah'ın antlaşma halkıydı. İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un çocukları, Antlaşma Vaadi'nin sahipleri, kendilerini Mısırlılara esarete "gömülü" bulmuşlardı. Etrafları sıkıntılarla çevrili ve hiçbir kaçış yolu olmayan kölelerdi. Zahmetli çalışmalarına karşılık aldıkları tek ödül, sırtlarındaki yara izleriydi. Öyküyü Mısır'dan Çıkış 2. bölüm, 23–25 ayetlerinden okumaya başlayalım:

> *23 Aradan yıllar geçti, bu arada Mısır Kralı öldü. İsrailliler hâlâ kölelik altında inliyor, feryat ediyorlardı. Sonunda yakarışları Tanrı'ya erişti. 24 Tanrı iniltilerini duydu. İbrahim, İshak ve Yakup'la yaptığı antlaşmayı anımsadı. 25 İsrailliler'e baktı ve onlara ilgi gösterdi.*

Allah bir vaatte bulunmuştu ve Umut'un babası gibi bunu tutacaktı.

Geçtiğimiz dersten, Musa'nın bir adam öldürdüğü için Mısır'dan kaçtığını ve çölde yaşamak zorunda kaldığını hatırlarsınız. Henüz çöldeyken, bilge bir adamla tanıştı, kızlarından biriyle evlendi ve iki oğlu oldu. Kırk yıl boyunca koyun güttükten sonra, Musa 80 yaşına geldi ve muhtemelen kendi kendine şunları düşündü:

> "Uzun bir hayat sürdüm. Karım, iki oğlum var ve bu koyunlar ve çocuklarım ile bu çölde günlerimi tamamlamayı bekliyorum."

Fakat bizim yapmak istedeğimiz her zaman Allah'ın yapmak istediğine uymaz! Bundan sonra neler olduğunu görmek için 3. bölüm, 2–4 ayetlerini okuyalım:

> *2 RAB'bin meleği bir çalıdan yükselen alevlerin içinde ona göründü. Musa baktı, çalı yanıyor, ama tükenmiyor. 3 Musa[3] "Çok garip" diye düşündü, "Gidip bir bakayım, çalı neden tükenmiyor!" 4 RAB Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, "Musa, Musa!" diye seslendi. Musa, "Buyur!" diye yanıtladı.*

Tabii ki Allah, Allah olduğu için, hepimizin adını bilir. Fakat bizzat gelerek bir insanı ziyaret etmesi çok özel bir andır. Allah Musa'nın adını biliyordu. Sizin adınızı da bildiğini biliyor muydunuz? Hepimiz bir melek ya da yanan çalı görmesek de, Allah her birimizle konuşur. Bu bazıları için yatakta sessizce yatarken gerçekleşir, kimileri içinse bir aile trajedisinin hiddetli karmaşasında. Allah durumdan, zamandan ya da yerden bağımsız olarak çağırır, zira her birimiz için bir mesajı vardır. Allah'ın Musa'ya, o bakmak için yaklaşana dek adıyla seslenmediğine dikkat ettiniz mi? Dördüncü ayeti tekrar okuyalım:

> *4 RAB Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, "Musa, Musa!" diye seslendi. Musa, "Buyur!" diye yanıtladı.*

Yani Allah bizim O'na dikkat kesilmemizi bekliyor. Allah'ın, Kendisi bir şey yapmaya başlamadan önce, sizin bir şey yapmanızı bekliyor olabileceğini hiç düşündünüz mü? 5. ayetten 8. ayete kadar devam edelim:

> *5 Tanrı, "Fazla yaklaşma" dedi, "Çarıklarını çıkar. Çünkü bastığın yer kutsal topraktır. 6 Ben babanın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısıyım." Musa yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu. 7 RAB, "Halkımın Mısır'da çektiği sıkıntıyı yakından gördüm" dedi, "Angaryacılar*

3 Ayetin yeni Türkçe çevirisinde, orijinal metinde bulunan Musa'nın adı çıkarılmış. Konunun bütünlüğünü sağlaması için eklendi.

yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum. 8 Bu yüzden onları Mısırlıların elinden kurtarmak için geldim. O ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal akan ülkeye, Kenan, Hitit, Amor, Periz, Hiv ve Yevus topraklarına götüreceğim.

Allah İbrahim'e verdiği vaadini hatırlamakla ve İsraillilerin iniltisini duymakla kalmadı, onların sorunlarını çözmeyi de tasarladı! **Gerçek kahraman sorunu gören değildir; sorunu çözendir!** Her ülkedeki, her partiye mensup politikacılar, sağlık, eğitim, yol ve işsizlik sorunlarının çözümünden bahsederler. Hiçbir zaman tutulmayan sözleri kaç kez duyduk? Evet, konuşmak kolaydır! Ancak sorun çözmek – gerçek liderlik işte burada kanıtlanır. Kutsal Kitap bize, Allah'ın bu sorunu çözmek istediğini bildiriyor.

Allah özet olarak şunları söylüyordu:

"Halkımın sefaletini gördüm. Sıkıntılarıyla ilgileniyorum ve onları kurtarmak için aşağıya indim!"

Allah onları kurtarmak istiyordu, çünkü kurtarmak O'nun karakterinde vardır. 1800'lü yıllarda Amerika'nın güney eyaletlerinde kölelik vardı. Köleler zaman zaman kaçarak kuzey eyaletlerine varmaya çalışırlardı. Güçlü bir siyah kadın, Harriet Tubman, "Musa" lakabını almıştı, çünkü tek başına 130 kölenin kuzeye kaçmasına yardımcı olmuştu. Gerçek bir olayda, siyah bir adam kaçma teşebbüsünde bulunduğu için asılmak üzereydi. Birdenbire kalabalığın arasından fırlayan Harriet Tubman köleye doğru koştu, güçlü kollarıyla adamı kavradı ve onu yakındaki nehre sürüklemeye başladı. Muhafızlar ona vurmaya başladılar, fakat o güçlüydü ve adamların elinden kurtulmayı başardı. Kalabalığın arasından sıyrıldı, adamı omuzlarının üzerine aldı ve onunla birlikte yüz metre kadar koştu. Adamla birlikte bir sandala atladı ve kürek çekerek uzaklaştı. Adamın ne düşündüğünü hayal edebiliyor musunuz? Bir an darağacında bekleyerek ölüme hazırlanıyor, bir sonraki anda ise bir sandalda, özgürlüğe doğru kürek çekiyor. Herhalde sürpriz kurtarıcısına her zaman minnettar kalmıştır. Peki,

sizce Harriet Tubman nasıl olup da o kölelerin hepsine yardım edebiliyordu? Güçlü karakteri sayesinde. Allah'ın karakterinin ve halkına olan ilgisinin daha da büyük olduğu fikrine siz de katılmıyor musunuz?

Şimdi, Mısır'dan Çıkış 3. bölüm, 10–15 ayetlerinde Allah Musa'ya tasarılarını açıklarken, Kutsal Kitap'ı dinleyelim:

> *10 Şimdi gel, halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarmak için seni firavuna göndereyim." 11 Musa, "Ben kimim ki firavuna gidip İsraillileri Mısır'dan çıkarayım?" diye karşılık verdi. 12 Tanrı, "Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım" dedi, "Seni benim gönderdiğimin kanıtı şu olacak: Halkı Mısır'dan çıkardığın zaman bu dağda bana tapınacaksınız." 13 Musa şöyle karşılık verdi: "İsraillilere gidip, 'Beni size atalarınızın Tanrısı gönderdi' dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. O zaman ne diyeyim?" 14 Tanrı, "Ben BEN'İM"[4] dedi, "İsraillilere de ki, 'Beni size Ben BEN'İM diyen gönderdi.' 15 "İsraillilere de ki, 'Beni size atalarınızın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı Yahve[5] gönderdi.' Sonsuza dek adım bu olacak. Kuşaklar boyunca böyle anılacağım.*

Allah neden kendisini "BEN'İM" diye adlandırdı? Belki de putperest Mısırlıların "olmayan" tanrılara ibadet ettiklerini hatırlatmak içindi! Evet, o putların adları vardı, fakat onları destekleyen gerçek bir güç yoktu. Allah "BEN'İM" diyerek, Kendisinin ezelden beri var olduğunu ve sonsuza dek var olacağını açıkça ifade ediyor. Bu, şimdiki zaman kipinde bir konuşma. **O, geçmişin, şu anın ve geleceğin Tanrı'sıdır!**

---

4 "Ben'im" sözcüğü yeni Türkçe çeviride küçük harflerle yazılmıştır. Ancak eski Türkçe çeviride, İngilizce ve çoğu diğer çevirilerde olduğu gibi orijinal İbranice'de bildirilen ismen ayırım önemi üzerine büyük harflerle yazılmıştır. Türkçe Kutsal Kitap tercümesinde "Ben'im" olarak çevrilen sözcük, aynı zamanda "var olmak" anlamına gelir.

5 Yahve sözcüğüyle 14. ayetteki Ehye (Ben'im) sözcüğü aynı fiilden (olmak fiilinden) türetilir. Yahve sözcüğü genellikle RAB diye çevrilir.

Allah aynı zamanda Kendi karakteri hakkında bir açıklama yapıyordu. Allah Musa'ya "Ben Ben'im" dedi, zira Allah Mısır'ın, İsrail'in ve tüm Dünyanın, Kendisinin olduğunu söylediği Kişi olduğunu bilmesini istiyordu. "Ben Ben'im", Allah hakkında hiçbir yalan, hiçbir hile, hiçbir yapmacıklık, sahtekârlık ve gizlilik olmadığını belirten bir ifadedir. Allah'ın gerçek bir merhameti vardı. Neden? Çünkü O, kim ise O'dur. O'nun gizli güdüleri yoktur. Allah vaatlerini tutar ve dostlarına sadıktır. Allah bir kurtarış planı tasarlıyordu. Neden? Kısacası, çünkü "O, kim ise O'dur." Allah'ın karakteri % 100 dosdoğrudur. **Allah'ın söyledikleri, yaptıkları ve O'nun kim olduğu % 100 uyum içindedir.**

Bu sizin için ve benim için ne anlama gelmektedir? Allah'ın, söylediklerini kesinlikle yapacağına güvenebileceğimiz anlamına gelir! Allah'ın kendilerine zarar vermeyi amaçladığını düşünen ve bunu ima eden kişilerle kaç kez konuştunuz? Sanki Allah onlara gökten ateş yağdırmak istermiş de bu yüzden O'ndan kaçınmaları gerekirmiş gibi? Hayır, insanlar ateşle oynadıkları için yanarlar. Allah, Kendisi'nin yardımını arayanlara yardımcı olur. Nokta.

Eski Antlaşma'da, Yeremya peygamberin kitabında, Allah şöyle diyor:

> *"Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum" diyor RAB. "Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar."*

Bunu tekrar ve dikkatle dinleyin:

> *"Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum" diyor RAB. "Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar." (Yer. 29:11)*

Allah Kendi adının "Ben Ben'im" olduğunu söylediği için – Allah'ın sizin için tasarladığını söylediği iyiliğin, O'nun sizin için tüm isteği olduğunu kesin bir şekilde bilerek huzurlu olabilirsiniz. Tıpkı Umut'un babasının sözüne güvendiği gibi, biz de Allah'a güvenmeliyiz. Hayatın hangi koşulları sizi gömüyorsa, ya da

kendinizi hangi "kölelik durumunda" buluyorsanız, şunu bilin: **Allah kurtarıcıdır.** Bundan şüphelenmeyin. O'na seslenin.

Genç bir adam üniversiteye giriş formunu dolduruyordu. Formdaki sorulardan biri şöyleydi: "Güçlü olduğunuz özellikleri sıralayın." Genç adam şöyle yazdı:

> "Kimi zaman güvenilir, yardımsever, dost canlısı, nazik, sevecen, itaatkâr, neşeli, cesur, tertipli ve saygılı olurum."

Formdaki bir sonraki soru "Zaaflarınızı sıralayın" şeklindeydi. Genç adam bir an düşünerek şunları yazdı:

> "Kimi zaman güvenilir, yardımsever, dost canlısı, nazik, sevecen, itaatkâr, neşeli, cesur, tertipli ve saygılı değilim. Hiçbirimiz mükemmel değiliz."

Ancak, Allah mükemmel ve sadıktır. O'nun hiçbir zaafı yoktur ve mükemmelliğinin bir parçası, güvenebileceğiniz bir karakter özelliğidir.

Tartışma Soruları

1. Allah'a olan güveniniz tam mı? O'nun ailenizi ve sahip olduklarınızı gözeteceğine güveniyor musunuz?
2. Allah Musa'yı henüz Mısır'da genç bir önderken kullanmak yerine, neden 40 yıl boyunca koyun gütmesini sağladı?
3. Allah'ın söylediğini kesinlikle yapacağına tam olarak güvenebileceğinize inanıyor musunuz?
4. Musa kendisine verilen görevi yapmak için yetersiz olduğunu hissetti. Allah onun yetersizlik duygusunu nasıl yendi?

3 ALLAH TANINABİLİR Mİ?

Firavun, Allah'ın bile kaderi değiştiremediğine inanıyordu. Haksız mıydı?

Allah kimdir ve bilinebilir mi? Bu sorular binlerce yıldır soruluyor. Binlerce yıl sonra da insanların halen merak içinde olması biraz saçma görünüyor. Ne de olsa, Allah Kendisini kişilere ve uluslara sayısız şekillerde ve sayısız durumlarda açıklamış. Denilebilir ki,

> "Allah bilinemez, Kendisi hakkında herhangi bir şeyi bildirmek isterse, ancak O'nun dileğine dair olabilir."

Fakat insanın O'nun yaratıcılığını görebilmesi için güzel ormanlara, dağlara ve sahillere bakması yeterlidir. Bundan başka, Kutsal Kitap'ta Allah'ın karakterini, insanlığa müdahalesini ve ilgisini gösteren tüm öyküler de var. Bu nedenle, sorulması uygun olan sorunun "Allah nasıl bilinebilir?" olduğu görülüyor. Allah'ın Kendisini hem bir bireye, hem de bir ulusa açıkladığı iki kişisel öyküyü görelim.

Oğuz, Konyalı sıradan bir insan. Çocukluğundan beri hep çalışkan biri olmuştu. Başarının ortaya konan çabaya bağlı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, ilkokuldan takdirle mezun olup iyi bir lisede burs kazanması ailesini hiç şaşırtmamıştı. Liseden mezun olduktan sonra üniversiteye devam ederek, önce lisans, sonra da lisansüstü eğitimini tamamladı. Maceracı bir ruhla, birkaç yıl yurtdışında çalışmaya karar verdi. Oğuz nereye gittiyse, başarı arkasından izledi. Fakat başarısına rağmen, hayatında eksik bir şey vardı. Kalbindeki yalnızlık duygusunu bir türlü atamıyordu.

Bu yalnızlık psikiyatristin tedavi edebileceği ya da başarının yatıştırabileceği türde bir yalnızlık değildi. Ne kadar para kazandığının, gezdiği yerlerin ya da meslektaşlarından aldığı övgülerin de bir önemi yoktu. Karısının bu boşluğu dolduramayacağını da biliyordu. Bunu ilk olarak evlenmeden önce hissettiğini hatırlıyordu. Tüm hedeflerini gerçekleştirmişti ve yuva kurmaya hazırdı.

> Kendi kendine "Kesinlikle" dedi, "bir eş hayatımı tamamlayacaktır!"

Fakat düğünden ve balayından sonra boşluk geri geldi.

Oğuz çıldırıyor olabileceğini ya da psikolojik bir sorunu olduğunu düşündü, bu nedenle bir psikiyatriste gitti. Doktor ona birkaç soru sordu ve bunu tipik bir depresyon vakası olarak teşhis etti. Bir reçete yazdı ve Oğuz'a mutluluk diledi. Fakat ilaç işe yaramadı! Oğuz limitine ulaşmıştı ve buna artık dayanamıyordu. Bir gece yatakta yatarken, Allah'a kendisine yardımcı olması için yalvardı.

> "Neyim olduğunu bilmiyorum! Lütfen bana yardım et."

Oğuz sonunda uyuyakaldı ve ertesi sabah rüyasını yazdı:

> "Karanlık bir ormanda toprak bir yolda yürüyordum. Ağaçların dalları yolun üzerinde uzanarak günışığını kesiyordu. Ben ilerledikçe yolun daraldığını hissediyordum. Ağaçların ve çalıların dalları etrafımı kuşatıyorlardı ve sinirlerim bozuluyordu. Üzerime endişe bastırdıkça, kendi kendime yürümeye devam edemeyeceğimi düşünüyordum. Tam o sırada bazı tahtaları eksik olan eski bir köprüye geldim. Oradan geçmem gerektiğini biliyordum, fakat korkuyordum. Vadinin tabanını göremiyordum ve düşmek istemiyordum.
>
> Birdenbire, köprünün diğer tarafında beyaz giysili bir adam belirdi. Şöyle dedi:
>
> "Korkma! Karşıya geçmene yardım edeceğim."

Sonra bu yakaya geldi, elimi tuttu ve beni diğer yakaya geçirdi. Korktuğum gibi, yol eskisinden daha iyi görünmüyordu. Fakat ben ağzımı dahi açmadan, beyazlı adam şunları söyledi:

"Endişe etme! Köprüden geçmene yardım ettiğim gibi, yolda da yardımcın olacağım!"

O'nun yanında hissettiğim huzuru tarif edemem. Tüm söyleyebileceğim, artık yalnız olmadığım!"

Kutsal Kitap'ta, İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un torunlarının kendilerini yalnız hissettikleri bir zaman vardı. Mısır'da köle olarak yaşıyorlardı ve Allah'ın verdiği anayurt vaatleri hayal bile edilemezdi. Kırbacın her darbesinde, kendi zamanlarının en güçlü hükümdarının, Mısır Firavunu'nun malları olduklarını hatırlıyorlardı. Fakat Allah onları bu yalnızlık içinde tek başlarına bırakmadı. Onların özgürlük ve adalet için feryatlarını duymuştu ve Kendisini açıklamaya karar verdi. Musa ve kardeşi Harun aracılığıyla, onlara vaatlerini tuttuğunu ve her insandan ve tüm sahte tanrılardan daha kudretli olduğunu gösterecekti.

Böylece Musa, çölde kardeşi Harun'la buluştuktan sonra Mısır'a döndü ve İsrail'in ihtiyarlarına Allah'ın, Yahve'nin[6] feryatlarını işittiğini anlattı. Sevinç çığlıkları dindiğinde, başlarını eğerek atalarının Yaratıcı'sı ve Allah'ına ibadet ettiler. Ortam hazırlanmıştı. İbraniler kurtarılmaya hazırdılar. Peki, firavun Allah'ın planına ne tepki gösterecekti? Öyküye Mısır'dan Çıkış 5. bölümden devam edelim:

6 Yüce Yaratıcı'yı ifade eden ve İbranice y, h, v, h harflerinin bu sırayla diziminden oluşan bu adın muntazam telaffuzu, İbrani alfabesinde sesli harflerin bulunmaması ve Mısır'dan Çıkış 20:7 ayetinin sert bir şekilde yorumlanmasından ötürü yüzlerce yıl boyunca söylenmekten kaçınılması nedeniyle unutulmuştur (bu adın geçtiği yerlerde "Rab" anlamına gelen "Adonay" sözcüğü okunur). Kutsal Kitap'ın Türkçe yeni çevirisinde Mısır'dan Çıkış 3:15 ve takip eden ayetlerde "Yahve" telaffuzu tercih edilmiş, eski çeviride ve başka kaynaklarda "Yehova" ya da "Yahova" şeklinde ifade edildiği de görülebilir. Ayrıca yeni çeviride Mısır'dan Çıkış 3:15 ayetinin dipnotuna bakın.

1 Sonra Musa'yla Harun firavuna gidip şöyle dediler: "İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Halkımı bırak gitsin, çölde bana bayram yapsın.'" Firavun, "RAB kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?" dedi. "RAB'bi tanımıyorum. İsrail-lilerin gitmesine izin vermeyeceğim." 3 Musa'yla Harun, "İbranilerin Tanrısı bizimle görüştü" diye yanıtladılar, "İzin ver, Tanrımız RAB'be kurban kesmek için çölde üç gün yol alalım. Yoksa bizi salgın hastalık ya da kılıçla cezalandırabilir." 4 Mısır Firavunu, "Ey Musa ve Harun, niçin halkı işinden alıkoyuyorsunuz? Siz de işinizin başına dönün" dedi, 5 "Bakın, halkınız Mısırlılardan daha kalabalık, oysa siz onların işini engellemeye çalışıyorsunuz." 6 Firavun o gün angaryacılara ve halkın başındaki görevlilere buyruk verdi: 7 "Kerpiç yapmak için artık halka saman vermeyeceksiniz. Gitsinler, kendi samanlarını kendileri toplasınlar. 8 Önceki gibi aynı sayıda kerpiç yapmalarını isteyin, kerpiç sayısını azaltmayın. Çünkü tembel insanlardır; bu yüzden, 'Gidelim, Tanrımıza kurban keselim' diye bağrışıyorlar. 9 İşlerini ağırlaştırın ki, meşgul olsunlar, yalan sözlere kulak asmasınlar."

"RAB kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyeyim?" Ne kadar da azametli bir ifade! Firavunun Tek Gerçek Tanrı, Yaratıcı, Koruyucu ve Rüyaları Açıklayan hakkında bilgi sahibi olmaması ihtimal dışı. Mısır dünyanın geri kalanından soyutlanmış değildi, İbrahim'in Allah'ıyla deneyimleri yok da değildi. Hatırlarsanız, Yusuf'un önceki firavunlardan birinin rüyasını yorumlamasını sağlayarak Mısır'ı kurtaran da Allah'tı. Bu olay Allah'ın geleceğe ilişkin bilgisi ile insanlığa olan ilgisini ortaya koymakla kalmamış, ayrıca Yakup'un ailesinin Mısır'a gelmesini de sağlamıştı. Hayır, **bu durum Allah'ı tanımamaktan çok, O'na teslim olmayı istememekle ilgiliydi!** İnsanların günümüzde de aynı şeyleri yapmaya devam ettiklerini görmek üzücü. Ancak firavun Allah'ı inkâr etmekle kalmadı, İbraniler'i cezalandırarak O'na meydan okumaya da cüret etti. İsrail oğullarının işlerinin zorlaştırılması talimatını verdi.

Feryatları artarak göğe yükseldiğinde, Allah onları işitti ve Musa'yı bir kez daha firavuna gönderdi. Musa bu kez firavunun inatçılığına karşı sert bir uyarıyla geldi. Allah'a itaat etmemesi halinde, Mısır'ın tümü O'nun gücüne ve yargısına tanık olmakla kalmayacak, ayrıca hiçbir zaman O'nun kim olduğunu bilmediklerini ileri süremeyeceklerdi! Öyküye Mısır'dan Çıkış 7. bölüm, 10–13 ayetlerinde devam edelim:

> *10 Böylece Musa'yla Harun firavunun yanına gittiler ve RAB'bin buyurduğu gibi yaptılar. Harun değneğini firavunla görevlilerinin önüne attı. Değnek yılan oluverdi. 11 Bunun üzerine firavun kendi bilgelerini, büyücülerini çağırdı. Mısırlı büyücüler de büyüleriyle aynı şeyi yaptılar. 12 Her biri değneğini attı, değnekler yılan oldu. Ancak Harun'un değneği onların değneklerini yuttu. 13 Yine de, RAB'bin söylediği gibi firavun inat etti ve Musa'yla Harun'u dinlemedi.*

Bu, firavunun tanık olduğu pek çok mucizenin birincisiydi. Çoğu insan böyle bir olayla karşılaştığında hayrete düşer ve korkar. Fakat kendisini tanrı olarak gören firavun, titremedi bile. Büyücülerinin bu tür şeyleri yaptıklarını daha önce çok kereler görmüştü. Bu yüzden, onları gizli ilimlerini icra etmek üzere çağırdı. Ancak iki ilginç olay meydana geldi. Birincisi, Kutsal Kitap onların Allah'ın yaptığını tersine çevirmeye çalıştıklarını söylemiyor, onu yalnızca taklit ettiler. İkinci olarak, gösterdikleri mucize Allah'ın yaptığının yarısı kadar bile güçlü değildi, zira yılanları yok edildi. Yalnızca bu olay bile Firavunu Yahve'nin büyüden daha güçlü olduğuna ikna etmeliydi, fakat etmedi.

On farklı olayda, Allah Musa'yı tekrar tekrar Firavun'a gönderdi. Her bir olayda, yalnızca doğa üzerindeki gücünü değil, bir Mısır tanrısı üzerindeki gücünü de gösteriyordu. Gücünün ve yargısının ilk açıklaması, Mısır'ın hayat kaynağı üzerinde oldu. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Mısır'dan Çıkış 7. bölüm, 20–25 ayetlerine bakalım:

20 Musa'yla Harun RAB'bin buyurduğu gibi yaptılar. Harun firavunla görevlilerinin gözü önünde değneğini kaldırıp ırmağın sularına vurdu. Bütün sular kana dönüştü. 21 Irmaktaki balıklar öldü, ırmak kokmaya başladı. Mısırlılar ırmağın suyunu içemez oldular. Mısır'ın her yerinde kan vardı. 22 Mısırlı büyücüler de kendi büyüleriyle aynı şeyi yaptılar. RAB'bin söylediği gibi firavun inat etti ve Musa'yla Harun'u dinlemedi. 23 Olanlara aldırmadan sarayına döndü. 24 Mısırlılar içecek su bulmak için ırmak kıyısını kazmaya koyuldular. Çünkü ırmağın suyunu içemiyorlardı. 25 RAB'bin ırmağı vurmasının üzerinden yedi gün geçti.

Günümüzde Mısır halen Nil'in yaşam kaynağı olan sularına bağımlı. Fakat birkaç bin yıl önce, onsuz varlıklarını sürdüremezlerdi. Irmak kıyısı boyunca sıralanan ağaçlar serbestçe oradan sulanıyor, çiftçiler tarlalarını sulamak için onun zengin mineralli sularına ihtiyaç duyuyorlardı. Gözlerinizi kapatırsanız, ağlarını atan balıkçıları ve inşaat alanlarına taş ocaklarından kayalar getiren büyük mavnaları hayal edebilirsiniz. Mısırlıların nehre huşu ve hayretle bakmalarına şaşmamalı. Fakat sorun, onların Yaratıcı'ya değil de yaratılana tapınmalarıydı. Böylece Allah Nil'in sularını kana çevirdiğinde, onlara **nehri ve dolayısıyla hayatlarını kontrol altında tutanın Nil tanrısı Hapi değil, Kendisi olduğunu göstermiş oldu**. Ancak firavun, bu doğaüstü eyleme rağmen, İbraniler'i serbest bırakmayı reddetti. Mısır'dan Çıkış 8. bölüm, 1–15 ayetlerini okuyalım:

1 RAB Musa'ya şöyle dedi: "Firavunun yanına git ve ona de ki, 'RAB şöyle diyor: Halkımı salıver, bana tapsınlar. 2 Eğer halkımı salıvermeyi reddedersen, bütün ülkeni kurbağalarla cezalandıracağım. 3 Irmak kurbağalarla dolup taşacak. Kurbağalar çıkıp sarayına, yatak odana, yatağına, görevlilerinin ve halkının evlerine, fırınlarına, hamur teknelerine girecekler. 4 Senin, halkının, bütün görevlilerinin üstüne sıçrayacaklar.' 5 "Harun'a de ki, 'Elindeki değneği ırmakların, kanalların, havuzların üzerine uzatıp kurbağaları çıkart; Mısır'ı kurbağalar kaplasın.'" 6 Böylece Harun elini Mısır'ın suları üzerine uzattı;

kurbağalar çıkıp Mısır'ı kapladı. 7 Ancak büyücüler de kendi büyüleriyle aynı şeyi yaptılar ve ülkeye kurbağaları saldılar. 8 Firavun Musa'yla Harun'u çağırtıp, "RAB'be dua edin, benim ve halkımın üzerinden kurbağaları uzaklaştırsın" dedi, "O zaman halkınızı RAB'be kurban kessinler diye salıvereceğim." 9 Musa, "Sen karar ver" diye karşılık verdi, "Bunu sana bırakıyorum. Kurbağalar senden ve evlerinden uzak dursun, yalnız ırmakta kalsınlar diye senin, görevlilerin ve halkın için ne zaman dua edeyim?" 10 Firavun, "Yarın" dedi. Musa, "Peki, dediğin gibi olsun" diye karşılık verdi, "Böylece bileceksin ki, Tanrımız RAB gibisi yoktur. 11 Kurbağalar senden, evlerinden, görevlilerinden, halkından uzaklaşacak, yalnız ırmakta kalacaklar." 12 Musa'yla Harun firavunun yanından ayrıldılar. Musa RAB'bin firavunun başına getirdiği kurbağa belası için RAB'be feryat etti. 13 RAB Musa'nın isteğini yerine getirdi. Kurbağalar evlerde, avlularda, tarlalarda öldüler. 14 Kurbağaları yığın yığın topladılar. Ülke kokudan geçilmez oldu. 15 Ancak firavun ülkenin rahatladığını görünce, RAB'bin söylediği gibi inatçılık etti ve Musa'yla Harun'u dinlemedi.

Kurbağalar kutsal olarak görülüyorlardı. Kimi tarihçilere göre, bunlardan birini öldüren ölüm cezasına çarptırılırdı. Bebeklere yaşam nefesini veren ve doğum sırasında kadınları koruyan kurbağa başlı tanrıça Hekt'in simgesiydiler. Fakat Allah'tan gönderilen kurbağalar, Firavun'un kendilerine gösterdiği saygıyı ona göstermediler. Evine, yatak odasına, hatta yemek kaplarına kadar girdiler. Bir anlamda, **Allah'ın yaşamlarımızın her alanına erişebilmesinin bir simgesiydiler.**

Firavun başlangıçta fikrini değiştirir gibi yaptı, fakat sonunda gerçek niyetini belli etti. Büyücülerin Allah'ın mucizesini taklit etme kabiliyetinden bir kez daha cesaret alarak, onları serbest bırakmayı reddetti. Ancak kabul ettiği bir şey vardı, Mısır'ın başına gelen felâketi yalnızca Allah giderebilirdi. Hekt'e adanan tüm kurbanların ve dualarının boşuna olduğu anlaşılmıştı. Fakat Musa Allah'la konuştuğunda, Allah onu dinledi ve kurbağaları dağıttı. Şimdi

Firavun **yalnızca Allah'ın duaya yanıt verebileceğini** biliyordu. Ancak onu ikna etmeye bu da yetmedi. Sivrisinek sürüsünün fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek için 16–19 ayetlerini okuyalım.

> *16 RAB Musa'ya şöyle dedi: "Harun'a de ki, 'Değneğini uzatıp yere vur, yerdeki toz sivrisineğe dönüşsün, bütün Mısır'ı kaplasın.'" 17 Öyle yaptılar. Harun elindeki değneği uzatıp yere vurunca, insanlarla hayvanların üzerine sivrisinekler üşüştü. Mısır'da yerin bütün tozu sivrisineğe dönüştü. 18 Büyücüler de kendi büyüleriyle tozu sivrisineğe dönüştürmek istedilerse de başaramadılar. İnsanların, hayvanların üzerini sivrisinek kapladı. 19 Büyücüler firavuna, "Bu işte Tanrı'nın parmağı var" dediler. Ne var ki, RAB'bin söylediği gibi firavun inat etti, Musa'yla Harun'u dinlemedi.*

Büyücülerin tüm çabalarının boşa çıkması an meselesiydi. Güçlerinin gerçekte aldatıcı yanılsamalar olduğunu ve herkesi yalnızca bir müddet kandırabileceklerini biliyorlardı. Bu müddetin sonu gelmişti ve Allah'ın yaptıklarını taklit edemediklerinde, **Allah'ın kendilerinden daha güçlü olduğunu** itiraf ettiler. Fakat Firavun dinlemiyordu. Böylece Allah, gördükleri her şeyden daha beter olan bir atsineği sürüsü gönderdi. Bir kez daha, bir Mısır tanrısı güçsüz kaldı!

Firavunun aklından neler geçmiş olabilir? Bu tanrıları biliyor, onlara ibadet ederek saygı gösteriyor ve onların denetim sahibi olduklarını düşünüyorlardı. Fakat gerçek olduğunu sandıkları şeyin yalan olduğu ortaya çıkmıştı! Khepri'nin muskaları ve heykelleri sessizdi, onun güya kontrol altında tuttuğu böcekler ise etrafta kaynıyor, vızıldıyor, Mısırlıları ısırarak onlara eziyet ediyorlardı. Dindarların yardımcısı ve rüzgâr tanrısı yüce Amon neredeydi, neden bu belayı üfürüp götürmüyordu? Koruyucu tanrıça Mafdet ile gözetici tanrı Sed neredeydiler? Sessizdiler, çünkü yoktular!

Fakat İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Allah'ı vardı ve tam bu beladan önce olaylar hayret verici bir şekilde beklenmedik bir yönde gelişti. Allah İbraniler ile Mısırlılar'ı birbirinden ayırdı.

İbraniler suya dönen kanın, kurbağaların ve sivrisineklerin etkisini hissettilerse de; atsinekleri onları etkilemedi. Hatta geri kalan belaların hiçbirinden etkilenmeyeceklerdi. **Allah, Kendi halkını koruduğunu Firavunun görmesini ve anlamasını istiyordu.** Mısır'dan Çıkış 9. bölüm, 1–7 ayetlerinden devam edelim:

> *1 RAB Musa'ya şöyle dedi: "Firavunun yanına git ve ona de ki, 'İbraniler'in Tanrısı RAB şöyle diyor: Halkımı salıver, bana tapsınlar. 2 Salıvermeyi reddeder, onları tutmakta diretirsen, 3 RAB'bin eli kırlardaki hayvanlarınızı –atları, eşekleri, develeri, sığırları, davarları– büyük kırıma uğratarak sizi cezalandıracak. 4 RAB İsrailliler'le Mısırlılar'ın hayvanlarına farklı davranacak. İsrailliler'in hayvanlarından hiçbiri ölmeyecek.'" 5 RAB zamanı da belirleyerek, "Yarın ülkede bunu yapacağım" dedi. 6 Ertesi gün RAB dediğini yaptı: Mısırlılar'ın hayvanları büyük çapta öldü. Ama İsrailliler'in hayvanlarından hiçbiri ölmedi. 7 Firavun adam gönderdi, İsrailliler'in bir tek hayvanının bile ölmediğini öğrendi. Öyleyken, inat etti ve halkı salıvermedi.*

Sizi ikna etmesi için ne gerekirdi? Bu noktaya kadar Firavun halkına yalnızca sıkıntı getirmişti. Nil normale dönmüştü ve kurbağalar, sivrisinekler ve atsinekleri gitmiştiler. Ancak bu beladan başlayarak, etkiler daha uzun süreli olacaktı. Ayrıca bu bela yalnızca hayvan sürülerini kırmakla kalmadı, aynı zamanda Mısır panteonunun (tüm tanrılar) önemli bir şahsiyetine ve simgesine darbe vurdu. Boğa ve koç kutsal sayılırdı ve çoğunlukla Apis, Nut, Neith, Hathor ve Khnum gibi tanrıları tasvir etmek için kullanılırlardı. Mısırlılar ibadet ettikleri hayvanların ölmeye başladığını ve onları temsil eden tanrıların bunu durduramadığını gördüklerinde, korkunç bir şey olduğunu anladılar. Neler olduğunu görmek için 8–12. ayetlerine bakalım:

> *8 RAB Musa'yla Harun'a, "Yanınıza iki avuç dolusu ocak kurumu alın" dedi, "Musa kurumu firavunun önünde göğe doğru savursun. 9 Kurum bütün Mısır'ın üzerinde ince bir toza dönüşecek; ülkenin her yanındaki insanların, hayvanların bedenlerinde irinli çıbanlar çıkacak." 10 Böylece Musa'yla*

Harun ocak kurumu alıp firavunun önünde durdular. Musa kurumu göğe doğru savurdu. İnsanlarda ve hayvanlarda irinli çıbanlar çıktı. 11 Büyücüler çıbandan ötürü Musa'nın karşısında duramaz oldular. Çünkü bütün Mısırlılarda olduğu gibi onlarda da çıbanlar çıkmıştı. 12 RAB firavunu inatçı yaptı, RAB'bin Musa'ya söylediği gibi, firavun Musa'yla Harun'u dinlemedi.

Bu çok korkunç bir hastalık olmalı. Kutsal Kitap, büyücülerin Musa'nın karşısında bile duramadıklarını söylüyor. Bedenlerini kazıyıp kaşıyarak, acı içinde feryat ederlerken, Sekhmet (hastalıklara karşı koruyucu), İmhotep (tıp tanrısı) ve İsis'in (yaşam ve şifa tanrıçası) neden onlara yardımcı olmadığını merak etmiş olmalılar. Yahve İbraniler'i koruyordu, O da pek çok tanrıdan biri değil miydi?

Musa bir kez daha firavuna giderek onu uyardı. Allah'ı dinlemezse, Mısır üzerine dolu felâketi yağacaktı. Tarlalarda kalan her şey kesinlikle yok olacaktı. Fakat Firavun'un kalbi katılaştıkça katılaştı ve dolu yağdı.

Bazı kişiler derslerini zor yoldan alır, anlaşılan Firavun da bunlardan biriydi. İnatçılığı hayvan sürülerinin, şimdi de ekinlerin büyük kısmının yok olmasına neden oldu. Elinin altında bu kadar büyük güç bulunduran ve böylesi bilgiye sahip bir adamın bu kadar aptal olduğuna inanmak zor. Kazanamayacağı bir savaşı sürdürdüğünün farkına varmalıydı. O noktaya dek Allah'ı hüküm vermekten hiçbir şey alıkoyamamıştı, her beladan kurtuluşu getiren ise yalnızca Musa'nın araya girmesi olmuştu. Gök tanrıçaları Nut ile Hathor; gök tanrısı Horus; hava tanrısı ve göğün taşıyıcısı Şu; fırtına tanrısı ve ekinlerin koruyucusu Seth; hububatların tanrısı Neper; hayatın ve bitkilerin hakimi Osiris; hayat tanrıçası İsis; ve yukarıda adı geçen tüm sığır ve davar ilahları, Allah'ın önünde güçsüz çıkmışlardı. Buna rağmen Firavun İbraniler'i serbest bırakmıyordu.

Allah'ın, tıpkı Kutsal Kitap'ın dediği gibi, Firavun'u yok ederek halkının Mısır'ı ele geçirmesine izin verebileceği de dikkate değerdir. Fakat O, Firavun'a yalnızca Kendisini tanıma şansını değil, tüm dünyaya tanıtma fırsatını da verdi. Allah Firavun'a ne

istediğini bildirdi, onu olacaklara dair uyardı ve itaat etmesi için fırsat verdi. Ancak Firavun bununla hiç ilgilenmiyordu.

Musa bu beladan sonra bir kez daha firavuna giderek onu uyardı. Firavunun Allah'ın isteğine boyun eğmemesi durumunda, geride kalan ne kadar bitki varsa çekirgeler tarafından yok edileceğini açıkça bildirdi. Fakat Firavun hâlâ Allah'ı dinlemiyordu. İbraniler'in Mısır'ı terk etmelerine izin vermedi. Öykünün devamını Mısır'dan Çıkış 10. bölüm, 21–29 ayetlerinden okuyalım:

> *21 RAB Musa'ya, "Elini göğe doğru uzat" dedi, "Mısır'ı hissedilebilir bir karanlık kaplasın. 22 Musa elini göğe doğru uzattı, Mısır üç gün koyu karanlığa gömüldü. 23 Üç gün boyunca kimse kimseyi göremez, yerinden kımıldayamaz oldu. Yalnız İsrailliler'in yaşadığı yerler aydınlıktı. 24 Firavun Musa'yı çağırttı. "Gidin, RAB'be tapın" dedi, "Yalnız davarlarınızla sığırlarınız alıkonacak. Çoluk çocuğunuz sizinle birlikte gidebilir." 25 Musa, "Ama Tanrımız RAB'be kurban kesmemiz için bize kurbanlık ve yakmalık sunular da vermelisin" diye karşılık verdi, 26 "Hayvanlarımızı da yanımıza almalıyız. Bir tırnak bile kalmamalı burada. Çünkü Tanrımız RAB'be tapmak için bazı hayvanları kullanacağız. Oraya varmadıkça hangi hayvanları RAB'be sunacağımızı bilemeyiz." 27 Ancak RAB firavunu inatçı yaptı, firavun İsrailliler'i salıvermeye yanaşmadı. 28 Musa'ya, "Git başımdan" dedi, "Sakın bir daha karşıma çıkma. Yüzümü gördüğün gün ölürsün." 29 Musa, "Dediğin gibi olsun" diye karşılık verdi, "Bir daha yüzünü görmeyeceğim."*

Mısır'ı karanlık sardığında ve güneşin ışınları bunu delip geçemediğinde, Firavun'un kalbini de karanlık kaplamış olmalı. Kızgın ve üzüntülüydü, hüsrana uğramıştı. Yahve, tüm Mısır tanrılarından, hatta Güneş Tanrısı Ra'dan bile daha kudretli olduğunu göstermişti. Pek çoğumuz, hiçbir zaman Firavun gibi olmayacağımızı düşünmek isteriz. Ancak gurur, bencillik, ayartı ve güç arzusu, insanlara tuhaf şeyler yaptırır. Çoğumuzun her gün, Firavun'un yaptığı şeyleri yapmakta olması mümkün mü? Allah'ın bilinemeyeceğini sanarak, ya da O'nun bize gösterdiği şeyleri göz

ardı ederek hayatlarımızı yaşıyoruz. Kimi zaman Allah'a, ilk kez bir fille karşılaşan dört körden biri gibi yaklaşıyoruz.

Filin nasıl bir yaratık olduğunu anlamak için ona dokunmaya karar vermişler. Birinci kör, filin arka bacağını yoklayarak şöyle demiş:

"Fil bir ağaca benziyor."

İkinci kör, hortumunu yoklayarak şunları söylemiş:

"Fil bir yılana benziyor."

Üçüncü kör, kuyruğunu yoklayarak eklemiş:

"Fil bir halata benziyor."

Ancak dördüncü kör file dokunmamış bile, çünkü korkmuş. Hiçbiri fili doğru bir şekilde tanımlayamamış, çünkü her biri fili yalnızca bir yönüyle incelemiş ve dördüncüsü ise denememiş bile.

Firavun ve dördüncü kör gibi, bazılarımız da Allah'ın nasıl olduğunu bilmek istemiyor, ya da O'nun bilinemeyeceğine dair mazeretler ileri sürüyor. Fakat bu öyküyü okuduktan sonra Allah'ın Kendisi'ni insanlıktan gizlemediği ve kim olduğunu bildirmek için tüm yolları kullandığı belli oluyor. İradesini açıkladı, gücünü ve kudretini gösterdi ve karakterini Firavun'a bildirdi. Doğayı denetim altında tuttuğunu, yalnızca Kendisi'nin ibadet edilmeye lâyık olduğunu, eyleme geçmeden önce uyarı verdiğini, halkını koruduğunu ve vaatlerini yerine getirdiğini kanıtladı. Ancak öykü bitmedi ve Allah'ın gücü tükenmedi. Takip eden olayların açıkladığı üzere, Allah'ın bilinebileceği gitgide daha iyi anlaşılacak!

Tartışma Soruları

1. Sizce Firavun Allah'a neden bu kadar uzun bir süre karşı koydu?
2. Allah'ın Kendisi'ni bize tanıttığı başka yollar düşünebiliyor musunuz?
3. Allah neden İbraniler'in ilk birkaç belayı yaşamalarına izin verdi de, sonrakilerden onları korudu?
4. Sizce Allah neden İbraniler'in Kendi kudretine tanık olmalarını istedi?
5. "Allah Firavun'un yüreğini katılaştırdı" (yeni çeviride: "Firavunu inatçı yaptı") ne anlama gelir?
6. Sizi Allah'ı tanımaktan alıkoyan nedir?
7. Firavun, yaptığı seçimlerle ulusunun kaderini değiştirdi. Allah, mucizevî eylemlerle bir ulusun kaderini değiştirdi. Sizce Allah sizin kaderinizi değiştirebilir mi? Neden?

4 GÜVENMEK KADERİ DEĞİŞTİRİR

Allah'ın söylediklerini yaparak O'na güvenini gösterenler kurtuluş bulacak.

Her birimiz belli şeylere güveniriz. Otomobil sürerken araç üreticisinin otomobili düzgün çalışacak şekilde yaptığına güveniriz. Bir köprüden geçerken sağlam olduğuna, paramızı bankaya yatırırken ise onu koruyacaklarına güveniriz. Bir kişinin bir şeye gerçekten güven duyduğunu nasıl anlayabilirsiniz? Güvenlerini eylem yoluyla gösterdikleri zaman anlarsınız. Bir otomobile güvendiğimizi söyleyebiliriz, fakat güvenimizin gerçek olduğunu ancak onu sürerek gösterebiliriz. Aynı ilke banka, köprü veya diğer şeyler için de geçerlidir. Köprüden geçmezsek, ya da paramızı bankaya yatırmazsak, bunlardan birine güvenimiz konusunda ne kadar konuşursak konuşalım, boştur.

Peki bu ilkeyi ruhsal hayatlarımıza uygularsak ne olur? Ebedî kaderiniz için kime güveniyorsunuz? Kaderinizi kim denetim altında tutuyor? Pek çok kişi kurtuluşları için Allah'a güvendiklerini söyler, bu doğru yanıt olacaktır. Sonsuz yaşama ulaşacakları ve ulaşamayacakları belirleyecek olan Allah'tır. Yukarıda belirttiğimiz maddeler gibi, Allah'a olan güvenimizi de O'nun söylediklerini yerine getirerek gösteririz. O'na güvendiğimizi gösteren şey sözlerimiz değil, eylemlerimizdir. Ebedî kurtuluşumuz için Allah'a güvenebilir miyiz? Evet, güvenebiliriz, ve bu güven yaptığımız işlerle açığa çıkar.

Allah, Kendisine güvenenleri kurtardığında, aynı zamanda Kendisine güvenmeyenleri de açığa çıkarmış olacaktır. Öyleyse, kurtuluş günü aynı zamanda iman etmeyenler için bir yargı günüdür. Bu fikirleri açıklayan bir örnek verelim.

Çetin Bey babasının inşaat firmasında 25 yıl çalıştıktan sonra, babası öldü ve şirketi ona miras bıraktı. Aytekin İnşaat kentte iki kooperatif projesi ve 35'in üzerinde apartman inşa etmişti. Belediyedeki herkes Çetin'in babasını tanıyor ve projeleri gerçekleştirmekteki gücünü biliyorlardı.

Çetin Bey babasından daha girişkendi ve şirketi genişleterek kentteki en büyük şirket haline getirmek istiyordu. Bu amaçla birkaç büyük ve masraflı proje tasarladı. Gözünü bir gecekondu mahallesine dikti ve rüşvet ve torpil yoluyla, belediyenin evleri yıkarak arazi tapularını kendisine vermesini sağlamaya çalıştı. Bir gün bir kafede arkadaşlarıyla otururken övünmeye başladı.

Çetin, "Çamaltı'nda bir tatil köyü yapacağım" dedi.

Tüm arkadaşları hayret etti, zira hiçbiri o koyda yazlık ev yapmak için ruhsat alamıyordu. Orası sit alanıydı.

Arkadaşlarından Yaşar, "Oraya hiç kimse dokunamıyor, sen nasıl inşaat yapacaksın?" diye sordu. "Eski evlerinde yıllardır orada oturan köylüler var. Evlerini yıkarak arazilerini ellerinden mi alacaksın?"

"İzleyin ve görün. Büyük nüfuzum var. Bunu yapacağım!" dedi.

Böylece Çetin çalışmaya başladı. İlk olarak, eski köy evlerinin hemen dışındaki alanda inşaat yaptı. Fakat zaman içinde onlara gitgide yaklaştı. Beton kamyonları geldi ve temeller dökülerek kolonlar yapıldı. Evler büyük oluyordu; yalnızca taban alanı, balkonlar hariç, 80 metrekareydi. Her biri en az iki katlıydı, koy manzarası, park yerleri, ön tarafta küçük, arkada daha büyük bahçeleri vardı. Ayrıca, yolları palmiyelerle süslenecekti. Bunlardan

başka, etkinlik merkezinde bir market, tenis kortu, basket sahası ve içinde egzersiz aletleri bulunan bir park da yer alacaktı.

İkinci katlara çıkmaya hazırlandıkları sırada, köylüler belediyeye şikâyette bulundular. Fakat paraları ve nüfuzları olmadığından, belediye başkanı taleplerine kulak tıkadı ve inşaat devam etti. Çok geçmeden, evler zenginlere satıldı ve onların isteğine göre tamamlandı. Hepsi birbirinden güzeldi.

> Yaşar, "Çetin, haklıymışsın, sen kentteki en etkili kişisin" dedi. "Yazlık evleri alan bu kadar nüfuzlu kişiden sonra artık seni kim tutabilir? Başardın."
>
> Çetin gülerek şunları söyledi: "Bu kasaba benim, Yaşar. Herkes ben ne dersem onu yapar. Hiç kimse yoluma çıkamaz."

Fakat yoluna çıkabilecek biri vardı: Vali. Sonunda valinin kulağına koyda inşaat yapıldığı haberi gitti ve öfkeden deliye döndü.

> "Biri Çetin'e derhal inşaatı durdurmasını söylesin. O koyun betonla doldurulmasına izin vermeyeceğim. Doğa koruma alanı olarak kalacak."

Fakat Çetin valinin inşaatı durduracak kadar güçlü ya da cesur olduğunu sanmıyordu.

> "Beni şimdi durduramaz. Ne yapabilir ki, çok zengin ve nüfuzlu kişilerin yazlık evlerini mi yıkacak? Bu siyasî bir intihar olur."

Fakat vali geri adım atmadı ve Çetin Bey'e bir mesaj daha gönderdi. Bu kez yazlıkları yıkmak ve araziyi temizlemek üzere bölgeye bir yıkım ekibi gönderiyordu. Çetin Bey yine inanmadı.

> "Bunu asla yapmaz. Bu sadece blöf" dedi. "Ayrıca belediye başkanını arayacağım, bana bu konuda destek çıkacaktır."

Çetin'in bilmediği, valinin aynı zamanda köylülere de bir mesaj göndermiş olduğuydu. Fakat bu ilkinden farklıydı. Şöyle demişti:

> "Sit alanında oturuyorsunuz ve tapunuz yok. Fakat bölgenin resmî olarak koruma altına alınmasından önce orada oturduğunuz için, size yerinizde kalma hakkı veriyorum. Buldozerler evlerinizi yıkmayacak. Bunu kabul ediyorsanız, her birinizin valiliğe gelerek bir talep formu doldurması gerekiyor. Ayrıca arazinin koruma altına alınmasından önce orada oturduğunuza dair kanıt göstermelisiniz. Belgeleri imzalarsanız evleriniz yıkılmayacak. İmzalamazsanız, evlerinizin akıbeti Çetin'in evlerinden farklı olmayacak. Dairemizden yazılı izinlerinizi aldıktan sonra, bir fotokopisini çektirip kapılarınıza asın. Yıkım ekipleri izni olan hiç kimsenin evini yıkmayacak."

Tüm köylüler evleri için izin belgesi almak için valilikte toplandılar. Yazlıkların sahipleri valinin yapacağı şeyi duydular. Ancak hiçbiri valiliğe gitmedi, ya da evinin kalması için izin belgesi almaya çalışmadı. Çetin Bey'in ve belediye başkanının valiyi durduracak kadar güçlü olduklarına inanıyorlardı.

> Çetin Bey haberi duyduğunda güldü, "Hayatım boyunca böyle aptalca bir şey duymamıştım. Vali kiminle uğraştığını sanıyor, ahmak biriyle, ya da çocukla mı?"

Vali inşaat şirketiyle karşı karşıya gelmişti. Kim kazanacaktı? Kim daha güçlüydü? Belediye başkanı Çetin Bey'e yardım ederek valiyi durduracak kadar güçlü müydü? Vali, buldozerlerin çalıştırılması talimatını verdi. Çetin Bey inşaat alanına gitti. Herkes oradaydı. Tüm büyük televizyon kanallarının kamera ekipleri, zengin ev sahipleri, ve tabii ki köylüler, tümü oradaydı. Büyük bir gürültü vardı. Fakat insanların sesleri, betonları parçalayan buldozerlerin sesleriyle bastırıldı. Bazıları buldozerlere şişeler, sopalar ve toprak dahi attılar. Fakat sopalar çelikten geri sekti. Çetin Bey'in kızgın bağırışları valinin emrine denk olamazdı. Belediye başkanı ise, oraya gelmek bir yana, telefon bile etmedi. Haftanın sonunda, yazlıklardan biri bile kalmamıştı. Çevrede tek görülen, kapılarında beyaz kâğıtlar asılı birtakım eski köy evleriydi. Köylüler öyle sevinçliydiler ki, zaferlerini kutladılar. Valinin kurtarma sözüne güvenmişler ve

güvenlerini izin belgelerini kapıya asarak göstermişlerdi. Çetin Bey için bu yargı günüydü. Fakat köylüler için, kurtuluş günüydü.

Kutsal Kitap'ta Allah'a karşı savaş açan gururlu insanlara ilişkin pek çok öykü vardır. Pek çoğumuz Allah'a karşı savaş açmanın aptallık olacağını, zira sonuçta O'nun kazanacağını düşünürüz. Fakat gurur bunu yapar. Bize aptalca şeyler yaptırır. Allah Firavuna İsrailoğullarını serbest bırakmasını bildirmişti, fakat o reddetti. O reddettikten sonra ise, Allah ona itaat etmesi için dokuz neden verdi. Nehir kana dönüştü, ülkeyi kurbağalar, böcekler ve hastalık istila etti ve dolu yağarak ekinleri yok etti. Fakat Firavun dinlemiyordu. Kalbini Rabb'e karşı katılaştırmıştı ve ona karşı çıkmaya karar vermişti. Kızışmakta olan savaş, az önce okuduğumuzdan daha büyüktü. Firavunun çığlıkları Allah'ın emrine karşı geliyordu. Kim kazanacaktı? Mısır'dan Çıkış 12. bölüm, 12. ayeti okuyarak başlayalım:

> *12 O gece Mısır'dan geçeceğim. Hem insanların hem de hayvanların bütün ilk doğanlarını öldüreceğim. Mısır'ın bütün ilahlarını yargılayacağım. Ben RAB'bim.*

Allah, Mısır'ın ilahlarını yargılayacağını bildirdi. Mısırlılar Rabb'e uymayı ve İsraillileri salıvermeyi reddettikleri için, onların ilk doğan çocuklarını öldüreceğini söyledi. Saçma görünüyor, öyle değil mi? Firavun neden İsraillileri salıvermedi? Özellikle de Allah önceki 9 belada gücünü gösterdikten sonra. Firavun neden direnmeye devam etti? Doğrusu, Firavun kendi gücüne ve ilahlarının gücüne güvenmişti. Şimdi, Mısır'dan Çıkış 12. bölüm, 1–14 ayetlerini okuyalım:

> *1 RAB Mısır'da Musa'yla Harun'a, 2 "Bu ay sizin için ilk ay, yılın ilk ayı olacak" dedi, 3 "Bütün İsrail topluluğuna bildirin: Bu ayın onunda herkes ailesine göre kendi ev halkına birer kuzu*[7] *alacak. 4 Eğer bir kuzu bir aileye çok geliyorsa, aile bireylerinin sayısı ve herkesin yiyeceği miktar hesaplanacak ve aile kuzuyu en yakın komşusuyla paylaşabilecek. 5 Koyun ya da keçilerden seçeceğiniz hayvan kusursuz, erkek ve bir yaşında olmalı. 6 Ayın*

7 İbranice'den "Kuzu" olarak çevrilen sözcük "Oğlak" anlamına gelir.

on dördüne kadar ona bakacaksınız. O akşamüstü bütün İsrail topluluğu hayvanları boğazlayacak. 7 Hayvanın kanını alıp, etin yeneceği evin yan ve üst kapı sövelerine sürecekler. 8 O gece ateşte kızartılmış et mayasız ekmek ve acı otlarla yenmelidir. 9 Eti çiğ veya haşlanmış olarak değil, başı, bacakları, bağırsakları ve işkembesiyle birlikte kızartarak yiyeceksiniz. 10 Sabaha kadar bitirmelisiniz. Artakalan olursa, sabah ateşte yakacaksınız. 11 Eti şöyle yemelisiniz: Beliniz kuşanmış, çarıklarınız ayağınızda, değneğiniz elinizde olmalı. Eti çabuk yemelisiniz. Bu RAB'bin Fısıh kurbanıdır. 12 O gece Mısır'dan geçeceğim. Hem insanların hem de hayvanların bütün ilk doğanlarını öldüreceğim. Mısır'ın bütün ilahlarını yargılayacağım. Ben RAB'bim. 13 Bulunduğunuz evlerin üzerindeki kan sizin için belirti olacak. Kanı görünce üzerinizden geçeceğim.[8] Mısır'ı cezalandırırken ölüm saçan size hiçbir zarar vermeyecek. 14 Bu gün sizin için anma günü olacak. Bu günü RAB'bin bayramı olarak kutlayacaksınız. Gelecek kuşaklarınız boyunca sürekli bir kural olarak bu günü kutlayacaksınız.

Köylülerin kapılarındaki izin belgeleri buldozer operatörlerinin evleri yıkmamaları için birer işaret olduğu gibi, kapı eşiklerindeki kan da yıkım meleğinin evdeki ilk doğanı öldürmemesi için bir işaretti. Tıpkı Kurban Bayramı gibi, muazzam bir hayvan kurbanlığı olmuş olmalı, zira ilk doğanı olmayan ev yoktu. Hayvanlar seçiliyor, yere yatırılıyor ve boğazları kesiliyordu. Kanın bir kısmı toplanarak kapı sövelerine sürülüyordu. İlk doğanların gösterdiği büyük ilgiyi tahmin edebilirsiniz!

"Baba, kapı sövesine mutlaka bol miktarda kan sür. Hata yapmak istemeyiz. Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Evet, oğlum, işe yarayacak. Bu Allah'ın bize verdiği işaret. O'nun gözetimi ve kurtarıcı rahmeti altında bulunuşumuzun bir simgesi. O'nun sözüne iman ettiğimizin bir simgesi."

8 "Geçmek": Bu geçiş olayı Fısıh Bayramı olarak kutlanmaktadır. Fısıh sözcüğü "Geçmek" anlamına gelir.

Kurbana ek olarak, yedi gün boyunca mayasız ekmek yemeleri de söylenmişti. Hatta evlerinde maya bulundurmaları bile yasaklanmıştı. Varsa bile, ekmeklerini kabartacak kadar zamanları olmayacaktı, zira Mısır'dan aceleyle çıkmaları gerekiyordu. O günden itibaren, mayasız ekmek bayramı kutlayarak bu olayı anacaklardı. 28–36 ayetleriyle devam edelim:

> *28 Sonra gidip RAB'bin Musa'yla Harun'a verdiği buyruğu eksiksiz uyguladılar. 29 Gece yarısı RAB tahtında oturan firavunun ilk çocuğundan zindandaki tutsağın ilk çocuğuna kadar Mısır'daki bütün insanların ve hayvanların ilk doğanlarını öldürdü. 30 O gece firavunla görevlileri ve bütün Mısırlılar uyandı. Büyük feryat koptu. Çünkü ölüsü olmayan ev yoktu. 31 Aynı gece firavun Musa'yla Harun'u çağırttı ve, "Kalkın!" dedi, "Siz ve İsrailliler halkımın arasından çıkıp gidin, istediğiniz gibi RAB'be tapın. 32 Dediğiniz gibi davarlarınızı, sığırlarınızı da alın götürün. Beni de kutsayın!" 33 İsrailliler'in ülkeyi hemen terk etmesi için Mısırlılar diretti. "Yoksa hepimiz öleceğiz!" diyorlardı. 34 Böylece halk mayası henüz katılmamış hamurunu aldı, giysilere sarılı hamur teknelerini omuzlarında taşıdı. 35 İsrailliler Musa'nın dediğini yapmış, Mısırlılar'dan altın, gümüş eşya ve giysi istemişlerdi. 36 RAB İsrailliler'in Mısırlılar'ın gözünde lütuf bulmasını sağladı. Mısırlılar onlara istediklerini verdiler. Böylece İsrailliler onları soydular.*

Sizce bu feryat nasıl bir feryattı? Hiçbirimiz çocuk kaybetmek istemeyiz, üstelik Allah'ı dinlememenin bir sonucu olmasını hiç istemeyiz. Güneş doğduktan sonra dahi, Mısırlıların kalplerini kuşatan karanlık halen yoğun olmalıydı. Mücadele etme arzularını kaybetmişlerdi. Geriye kalan tek şey, tüm İsrailliler'in Mısır'dan ayrılmaları arzusuydu. Belli ki, Allah tahmin bile edemedikleri kadar kudretliydi. Fakat İsrailliler eli boş ayrılmadılar.

Tabii ki yemek gereçleri ve sürüleri vardı. Fakat daha da önemlisi, altın, gümüş ve giysiler aldılar. Bir grup eski köle gümüşü, altını ve giysileri ne yapacaktı? Muhtemelen hayal bile edemiyorlardı, fakat artık özgür olduklarını biliyorlardı! Kölelikten özgür! Firavundan

özgür! Umutsuzluktan özgür! Bir gelecekleri vardı. 37–41 ayetlerini okuyarak öyküyü bitirelim:

> *37 İsrailliler kadın ve çocukların dışında altı yüz bin kadar erkekle yaya olarak Ramses'ten Sukkot'a doğru yola çıktılar. 38 Daha pek çok kişi de onlarla birlikte gitti. Yanlarında çok sayıda davar ve sığır vardı. 39 Mısır'dan getirdikleri hamurla mayasız pide pişirdiler. Maya yoktu. Çünkü Mısır'dan kovulmuşlar, kendilerine azık hazırlayacak zaman bulamamışlardı. 40 İsrailliler Mısır'da dört yüz otuz yıl yaşadı. 41 Dört yüz otuz yılın sonuncu günü RAB'bin halkı ordular halinde Mısır'ı terk etti.*

Tıpkı köylülerin valinin sözüne güvendikleri gibi, İsrailliler de kurtuluş için Allah'a güvendiler. Çetin Bey'in gücünün vali üzerinde hiçbir etkisi olmadığı gibi, Firavun'un gücünün de Allah üzerinde etkisi yoktu. Çetin Bey belediye başkanının kendisini koruyacağını düşündüğü sırada, belediye başkanı ortada yoktu. Aynı şekilde, Firavun da kendi ilahlarını yardıma çağırdığında, sessiz kaldılar. Firavun'un yargı günü, Allah halkı için kurtuluş ve selamete ulaşma günüydü. Dersimizin ana fikrini bir öykü ile özetleyelim:

Genç bir kadın Ukrayna'dan iş bulmak için Antalya'ya gelmişti. Bir akşam iş aradıktan sonra evine dönerken, kendisini istismar etmek isteyen birtakım adamlarca kaçırıldı. Adamlar onu bir otel odasına kilitlediler, yiyecek ve sudan mahrum bıraktılar ve kendilerine itaat edeceği şekilde iradesini kırmaya çalıştılar. Üç gün sonra enerjisi neredeyse tükenmişti.

Neredeyse pes etmek üzereyken, adamlardan biri odaya girdi. Bir anlık bir dalgınlıkla, tuvalete gittiğinde cep telefonunu masanın üzerinde unuttu. Kadın telefonu aldı ve fısıltıyla polisi aradı.

Polis ona sordu, "Hangi oteldesiniz?"

Ancak kadın bilmiyordu. Ona şöyle dediler, "Pencereden beyaz bir giysi asmaya çalışın, araçlarımızla onu arayalım."

Kadın cep telefonunu çabucak masaya koydu ve pencereden nasıl bir giysi asacağını düşünmeye başladı. Cam, oraya geldiği günden beri kapalı ve kilitliydi. İçgüdüsel olarak, beyaz tişörtünü ıslattı. Kendisini kaçıran adam tuvaletten çıktığında, kuruması için pencereden asmasını istedi. O tişört sayesinde polis kadını kurtardı. Özgürdü! Hava hiç bu kadar temiz, güneş hiç bu kadar parlak gelmemişti. Hepsi beyaz bir tişört ve biraz iman sayesinde oldu!

Kadın polislerin kendisini kurtaracaklarına inanmıştı ve kendisine verilen talimatlara güvendi. Polisin kendisini kurtaracağını düşünmekle kalmadı. Bunun için eyleme geçti. Bununla ilgili bir şey yaptı. O, kadının kurtuluş günüydü. Adamlar için ise, esir edenlerin esir alındığı bir gün oldu. Uzun bir süreliğine hapse kondular. O beyaz tişört fark yaratmıştı. Birine kurtuluş getiren şey, diğerinin felaketi oldu. Büyük bir yargı günü vardır. **Allah'ın söylediklerini yaparak O'na güvenini gösterenler kurtuluş bulacak.** O'nun sözüne itaat etmeyerek Allah'a itimatsızlık gösterenler ise yıkım bulacak.

TARTIŞMA SORULARI

1. Allah İsrail oğullarını, kılıç veya mızrak kullanmamış ve hiç kimseyi öldürmemiş olmalarına rağmen, neden ordu olarak tanımladı?

2. Allah'ın, Kendi takipçilerinden, Kendi sözüne inanmalarını beklediğini tekrar görüyoruz. İsrailliler kapı sövelerine kan sürmüş olmasaydı, yıkım meleği o evin üzerinden yine geçer miydi, yoksa ilk doğan ölür müydü?

3. Hayvanın kanında, kötü ruha karşı koyan özel bir güç olduğunu düşünüyor musunuz? Neden?

4. Allah yaşamaları için neden onlardan bir hayvan öldürmelerini istedi? Aden Bahçesi'ni düşün.

5. Sizce kuzunun simgelediği bir şey, ya da bir anlam var mı? Bu ne olabilir?

5 EN GÜVENLİ YERDE OLMAK

Allah'ın koruması her zaman yanımızdadır, onu iyi kullanıp kullanmamak bize bağlıdır.

Korunduğunuzu bilmek güzel bir duygudur. Yolda yürürken aniden tehditkâr bir havlamayla irkildiğiniz oldu mu? En güçlü adamların bile tüylerini diken diken edecek bir sestir. Hemen alarm durumuna geçerek keskin havlamanın geldiği yöne dönersiniz. Ve birkaç metre ötenizde, suratını tel örgülere vuran, beyaz dişli, büyük bir Kangal görürsünüz. Tam o anda, tel örgüyü ne kadar takdir ettiğinizi fark edersiniz. Kaderin kimi zaman büyük, saldırgan bir köpek gibi olduğunu hiç düşündünüz mü? Onun da, Kangal gibi, tel örgülere hapsedilebileceğini (yani denetim altına alınabileceğini) düşünüyor musunuz? Öyle ise, sizce arzuladığımız korumayı ve ruhsal huzuru bize sağlayacak olan tel örgüyü nerede bulabiliriz? Bunu Allah'ın Kutsal Sözü'nde, Kutsal Kitap'ta bulabileceğimizi artık biliyor olmanız gerek. Ancak önce kısa bir öyküyle başlayalım.

Öykümüz Adana yakınlarında, tarıma elverişli güzel arazileri olan bir köyde geçiyor. Köyün çevresindeki tarlalarda binlerce ton pamuk üretiliyordu. Pamuk toplama, sıcakta yapılan zor bir iş olmasına rağmen, köylüler topraklarından memnundular. Verimli topraklarının ve pamuk hasadının Allah'ın armağanı olduğunu ve kendilerine iyi bir yaşam sağladığını biliyorlardı. Seyhan barajı inşa edilmeden çok öncelerde, köy Çukurova'da, güneye doğru uzanıyordu.

Köy büyüyüp aileler çoğaldıkça, genç babalar köyden daha uzakta topraklar almaya başladılar. Selim adında genç bir adama bir arazi miras kaldı ve bunu işlemeye başladı. Arazinin orta yerinde, göz alabildiğince uzanan uzun ve dar bir tepe vardı. Yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde ve iki metre genişliğindeydi. Selim'i neden rahatsız ettiğini kimse tam olarak bilmiyordu. Fakat ovada büyüyen bir çocuk olarak, o tepede bir tuhaflık seziyordu! Bir ovanın düz olması gerekirdi, o da tarlasının düz olmasını istiyordu. Bu nedenle, tarlasını sürüp pamuk ektikten sonra, o uzun ve dar tepeyi düzlemeye başladı.

Bir gün camide köyün ihtiyarlarından bazıları Selim'in yanına gelerek şunları söylediler:

> "Evlat, yaptığın şey akıllıca değil. O tepeyi oraya büyük büyükbabalarımız dikti. O bir bent."

Selim gülerek şunları söyledi:

> "Bizi neyden koruyor ki? Nehir buradan bir günlük mesafede."

İhtiyarlar şöyle dediler:

> "O küçük tepe köyümüzü ve evlerimizi sele karşı koruyor. Yüz yılda bir böyle bir sel olur."

Sonra köyün ihtiyarları sertçe şöyle dediler:

> "Onu geri koymalısın."

Selim kızgınlıkla altmış gün boyunca çalışıp didinerek, taş ve toprağı yerine koydu. Yalnızca bu olay yüzünden hayatının 22. yılını hiçbir zaman unutmadı ve o tepeden nefret etti! Tarlasına her gittiğinde, düz bir pamuk tarlası görebilmeyi diledi. Ancak bunun yerine, kaldırmaya çalıştığı fakat utanç içinde yerine koymak zorunda kaldığı bir tümsek görüyordu.

Derken bir gün, Selim'in 67. yaş gününden iki gün önce, yağmur yağmaya başladı. Ancak yağmur dinmedi ve hiç görmediği bir

şekilde sağanak yağmaya başladı! Tüm gece yağdı, ertesi gün de devam etti, ve sonunda Seyhan Nehri yatağından taştı. Artık köyün ihtiyarlarından biri olan Selim, tarlasının ortasındaki bende koştu. Her zaman bir günlük yolda olan nehre doğru baktı, şimdi ayaklarının dibinden akıyordu. Kırk beş yıldır kin güttüğü eski uzun tümseğin üzerinde dururken, gülmeye başladı. Buradaki ot kaplı toprak yığını, köyünün kurtarıcısı olmuştu. O tepe olmasaydı tüm köy en az bir metre su altında kalacaktı. Sol tarafındaki delice akan suya ve sağ tarafındaki kuru köy evlerine bakarak kendi kendine güldü. Sonra üzerinde durduğu tümsekten aşağı doğru bakarak, ayaklarının altındaki ezeli düşmanının aslında dost çıktığını fark etti. Evine doğru yürürken kendi kendine düşündü:

"66 yaşındayken ölmediğim için çok şanslıyım!"

Selim o yılın ilkbaharında pamuk ekerken, tepeye daha önce hiç duymadığı tuhaf bir sevgiyle baktı.

Selim'in öyküsü, bize kurtuluşumuzun nereden geleceğini yanlış hesaplayabileceğimizi hatırlatmaktadır. Düşman gibi gözüken şey, aslında koruyucu bir engel, ya da bir tel örgüydü. Gördüğümüz tüm öyküler gibi, Kutsal Kitap bize Allah'ın koruyuculuğunun hayret verici bir resmini sunmaktadır. Böyle bir olayı, son derste kaldığımız yerden itibaren inceleyebiliriz. İsrailliler 400 yıllık köleliğin ardından Mısır'dan henüz çıkmışlardı ve Allah'ın ataları İbrahim'e vaat ettiği ülkeye doğru yola koyulmuşlardı. Mısır'dan Çıkış 13. bölüm, 21. ve 22. ayetleri okuyarak başlayalım:

21 Gece gündüz ilerlemeleri için, RAB gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek, geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu. 22 Gündüz bulut sütunu, gece ateş sütunu halkın önünden eksik olmadı.

Yürürken birbirleriyle konuşan çocukları hayal edebiliyor musunuz?

"Önümüzdeki buluta bak! Babam bunun sıradan bir bulut olmadığını söylüyor. O, bizi kızgın güneşten koruyan Allah."

"Öyle olmasından memnunum, gündüz vakti gölgede olmak iyi, aksi halde burası bunaltıcı derecede sıcak olurdu."

İbrahim'in bu büyük–büyük torunları Allah'ın onları koruduğuna dair her türlü güvenceye sahiptiler. Bulut gündüz vakti onları sağlıklı halde tutuyor, kılavuzluk ve ruhsal huzur sağlıyordu. İsrailliler, çölün derinliklerine gidiyor olmalarına rağmen, Allah'ın kendileriyle birlikte olduğunu ve bir tasarısının olduğunu biliyorlardı. Hiçbirimiz, doğru yolda gittiğimizden emin olmadan, hayatta amaçsızca dolaşmak istemeyiz. Hepimiz, bizi gitmeyi istediğimiz yere ulaştıracak bir harita, bir GPS cihazı ya da bir rehber isteriz. İşte onların rehberi de bu buluttu!

Ancak Allah İsraillileri geceleyin kendi başlarının çaresine bakmak üzere bırakmamıştı. Bulut sütununu ateş sütununa dönüştürerek ikinci bir mucize göstermişti! Allah geceleyin çölün ne kadar soğuduğunu ve ateşin onları sıcak tutacağını biliyordu. Böylece bir kez daha onlar için fiziksel yardımda bulundu. Fakat Allah, halkının yalnızca fiziksel sağlığıyla ilgili değildi. Onların zihinsel olarak da sağlıklı olmalarını istiyordu. Bu nedenle korkularını yatıştırmak için ateş sütununu verdi. Nasıl? Çölü ve tüm börtü böceği aydınlatarak! Bu şartlar altında İsrailliler dinlenebilir ve Allah'ın kendilerini koruduğunu bilebilirlerdi.

Yakup'un torunları günden güne Kızıldeniz'e yaklaşırken, Mısır Firavunu da kıskançlık ve öfkeyle köpürmeye başlamıştı. Onları serbest bırakma sözünü geri alarak, ordularına toplanmalarını ve Musa'nın topluluğunu yakalayıp getirmelerini emretti. Neredeyse bir milyonluk bir halk! Kendilerini izleyen, silahşorlarla dolu savaş arabalarının yaklaştığı haberini aldıklarında, topluluğun kapıldığı korku ve paniği düşünebiliyor musunuz? Mısır'dan Çıkış 14. bölüm, 9. ve 10. ayetlerde bu anı tasvir eden Kutsal Yazılar'ı dinleyin:

9 Mısırlılar Firavun'un bütün atları, savaş arabaları, atlıları, askerleriyle onların ardına düştüler ve deniz kıyısında, Pi–Hahirot yakınlarında, Baal–Sefon'un karşısında konaklarken onlara yetiştiler. 10 Firavun yaklaşırken, İsrailliler Mısırlılar'ın

arkalarından geldiğini görünce dehşete kapılarak RAB'be feryat ettiler.

İsrailliler'in, eşleri, çocukları, bebekleri ve öküz arabaları ile, Mısır'ın eğitimli askerlerine karşı bir şansı yoktu. Dehşete kapılmışlardı. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Mısır'dan Çıkış 14. bölüm, 13, 14 ve 19 ayetlerine bakalım:

13 Musa, "Korkmayın!" dedi, "Yerinizde durup bekleyin, RAB bugün sizi nasıl kurtaracak görün. Bugün gördüğünüz Mısırlılar'ı bir daha hiç görmeyeceksiniz. 14 RAB sizin için savaşacak, siz sakin olun yeter." 19 İsrail ordusunun önünde yürüyen Tanrı'nın meleği yerini değiştirip arkaya geçti. Önlerindeki bulut sütunu da yerini değiştirip arkalarına ... geldi.

Birdenbire, her zaman önlerinde görmeye alıştıkları bulut, esrarengiz bir biçimde üzerlerine kalkmıştı. Onlar bakarken, bulut doğrudan onlar ile yaklaşan düşmanlarının arasına girdi! Cesur bir kocanın, sarhoş bir adamla karısı arasına gireceği gibi. Allah, İsrailliler ile öfkeden sarhoş olan Firavunun arasına girdi! Fakat Mısır'dan Çıkış 14. bölümün 20. ayeti, daha da dikkate değer bir şeyi tanımlıyor:

20 "(Bulut sütunu)[9], Mısır ve İsrail ordularının arasına geldi. Gece boyunca bulut bir yanı karartıyor, öbür yanı aydınlatıyordu. Bu yüzden, bütün gece iki taraf birbirine yaklaşamadı.

Esasen, Allah halkını bir duvarla, ya da tel örgüyle çevrelemişti. Bu tel örgünün içinde parlak bir ışık vardı. Allah'ın halkının Kızıldeniz'den geçerek kaçmaya hazırlanabilmeleri için bir ateş. Yalnızca karanlık olsaydı ne kadar korkacaklarını hayal edebiliyor musunuz? Fakat Allah korkmalarını istemiyordu. Kargaşa içinde olmalarını da istemiyordu. Işık onların bir arada kalarak düzenleme yapmalarına imkân sağlıyordu. Fakat Allah'ın tel örgüsünün dışında karanlık vardı. Firavun'un askerlerinin ne kadar korktuklarını ve kafalarının karıştığını düşünebiliyor musunuz? Yalnızca birkaç

9 Yeni Türkçe çeviride 19. ve 20. ayetler birleşik. Burada ayırıldığı için 20. ayetin ilk cümlesi 19. ayete göre tamamlanmıştır.

gün önce, Allah'ın isteğinin dışında kalmanın karanlığını yaşamış olduklarını hatırlayın.

Bir duvar, ancak iki taraf vardı. Bir taraf ışıkla, diğer taraf ise karanlıkla doluydu. Firavun'un askerleri muhtemelen tüm gece karanlık ve bulutlu duvara lanet etmiş olmalılar. Bu esnada İsrailliler ise kendilerine ısı, ışık ve koruma sağladığı için şükran sunmaktaydılar.

Bizi ilgilendiren soru, Allah'ın tel örgüsünün içine nasıl gireceğimiz. Bugün hâlâ bir koruma duvarı var mı? Allah'ın Musa'ya verdiği bir vaade bakalım: Herkesin güvenebileceği bir koruma vaadi. Mısır'dan Çıkış 23. bölüm, 20–26 ayetlerinde bulunuyor:

> *20 "Yolda sizi koruması, hazırladığım yere götürmesi için önünüzden bir melek gönderiyorum. 21 Ona dikkat edin, sözünü dinleyin, başkaldırmayın. Çünkü beni temsil ettiği için başkaldırınızı bağışlamaz. 22 Ama onun sözünü dikkatle dinler, bütün söylediklerimi yerine getirirseniz, düşmanlarınıza düşman, hasımlarınıza hasım olacağım. 23 Meleğim önünüzden gidecek, sizi Amor, Hitit, Periz, Kenan, Hiv ve Yevus topraklarına götürecek. Onları yok edeceğim. 24 Onların ilahları önünde eğilmeyecek, tapınmayacaksınız; törelerini izlemeyeceksiniz. Tersine, ilahlarını yok edecek, dikili taşlarını büsbütün parçalayacaksınız. 25 Tanrınız RAB'be tapacaksınız. Ekmeğinizi, suyunuzu bereketli kılacak, aranızdaki hastalıkları yok edeceğim. 26 Ülkenizde kısır ve çocuk düşüren kadın olmayacak. Size uzun ömür vereceğim.*

Dersin başındaki Selim'i hatırlıyor musunuz? Köy ihtiyarlarının söylediği şeyi yapmasaydı ne olacaktı? Kırk dört yıl boyunca kendisinin haklı olduğunu düşünecekti. O ihtiyarlara meydan okuduğunu ve onları haksız çıkardığını düşünecekti. Fakat 45. yılda, Selim'in isyanı yüzünden köy harap olacaktı.

Selim'in itaati köye koruma sağladı. Fakat duvarı Selim inşa etmemişti; eski zamanlardan beri oradaydı. Aynı şekilde, Allah da

bizi korumak istediğini bildiriyor. O'nun korumasının her zaman sizin için mevcut olduğunu biliyor musunuz? Evet, kimi zaman kargaşa içindeki günahla dolu dünyanın savaş meydanında, iyi insanların başına kötü şeyler gelebilir. Eyüp hakkındaki derste gördüğümüz gibi, bunun bir kısmına Şeytan neden olmaktadır. Ancak kendimize karşı dürüst olursak, yaptığımız seçimlerin de kötü şeylerin meydana gelmesine neden olduğunu görebiliriz. Bu seçimlerden biri, Allah'ın bizi korumak için kurduğu duvarı yıkmaktır. Bazı kişiler Allah'a gücenir, bazıları Allah'tan şüphe eder, bazıları ise, tarlasının ortasındaki eski tepeyi kürekle düzlemeye çalışan 22 yaşındaki Selim gibi, Allah'ın tel örgüsünü yıkmaya dahi çalışır.

Fakat unutmayın, Allah bize Meleği aracılığıyla koruma sunuyor. Ve **O'nun rehberliğini izlememiz, O'na itaat etmemiz ve O'nun sesini dinlememiz halinde, bizim için mucizeler yapacağını bildiriyor.** Bir örnekle bitirelim.

Ankara Üniversitesi'nden iki genç bitkibilimci, Ağrı Dağı'nda nadir görülen bir çiçek soğanı arıyorlardı. Çiçeği seralarda çoğaltarak daha yaygın bir şekilde dikip dikemeyeceklerini görmek istiyorlardı. Dağı araştırdılar ve iki gün sonra dik bir uçurumun kenarında bir çiçek bulduklarında çok sevindiler. Ancak onu nasıl alacaklardı? Genç bir çobana rüşvet teklif etmeye karar verdiler. Bitkiyi alması için kendisini uçurumdan iple aşağı indirmelerine izin verirse, ona para vereceklerdi.

Genç, bitkibilimcilere beklemelerini söyledi. Adamlar oturdular, yemek yediler ve dağ havasında biraz kestirdiler. Çocuk birkaç saat sonra yanında ihtiyar bir adamla geri döndü.

"İpi bu adamın tutmasına izin verirseniz uçurumdan inerim."

İki üniversiteli karşı çıktı:

"Ama biz ondan daha güçlüyüz."

Çocuk, ipi ihtiyara uzatırken gülümseyerek şöyle dedi:

"Ama o benim babam."

Genç, babasının kendi hayatını iki yabancının hiçbir zaman koruyamayacağı bir şekilde koruyacağına güveniyordu.

Sizi yönlendiren bir bulut sütunu, ya da yolunuzu aydınlatan bir ateş sütunu görmeseniz bile, her durumda Allah'a güvenin. **Dua edin, O'nun sesini dinleyin ve Kutsal Sözlerine itaat edin. O'nun sizi koruyacağına güvenin.** Selin ne zaman geleceğini ve O'nun koruyucu "tümseği"ne ne zaman ihtiyaç duyacağınızı bilemezsiniz.

TARTIŞMA SORULARI

1. Hiç Allah'ın sizi doğrudan yönlendirdiğini hissettiğiniz oldu mu? Öyle ise, ne zaman? Öyle değil ise, bunu yapması için Allah'a güvenebileceğinizi düşünüyor musunuz?

2. Neyden korkuyorsunuz? Kendinizi ondan nasıl korumaya çalışıyorsunuz?

3. Bulut sütununun hareket ederek sizinle yaklaşmakta olan ordular arasında durduğunu görseydiniz, Allah'a karşı ne hissederdiniz?

4. Şu ifade üzerinde düşünün: Allah'ın koruması her zaman mevcuttur, ondan faydalanıp faydalanmamak sizin seçiminizdir. Sizce bu doğru mu? Bunu başkalarına nasıl açıklarsınız?

5. Önümüzdeki derste Allah'ın İsrailliler'i nasıl kurtardığını göreceğiz. Sizce O ne yapacak?

6 EN GÜÇLÜ YARDIMCI

Yardımcımız Allah'tır; O'nun haricinde 'yardım' olarak adlandırılan her şey bir yanılgı ve yanlış bir umuttur.

Gerçekten çok korktuğunuz oldu mu? Bir kapının ardından aniden fırlayan birinin meydana getirdiği gibi ani bir korku değil, fakat saatlerce, günlerce, hatta haftalarca peşinizi bırakmayan, derin, rahatsız edici bir korku? Geçen dersimizde tel örgünün güvenliğinden bahsetmiştik. Sizinle saldırgan bir köpek arasında büyük bir tel örgü olması iyi bir şey. Fakat düşünün ki, bir gün aynı havlayan köpeğin yakınından geçerken, kapısının açık olduğunu görüyorsunuz! Ya sonra? Zihniniz hızla çalışmaya başlar; hemen güvenliğinizi sağlayacak seçenekleri düşünürsünüz. Büyük bir sopa ya da ağır bir taş ararsınız. Gerekirse ayakkabınızı çıkarıp fırlatırsınız! Korku bizi yaratıcı hale getirir, elde ne varsa kullanırız! Gerçek şu ki, hayatta kötü köpeklerden daha büyük sorunlar vardır. Evlilik sorunları, maddi sorunlar, çocukların sorunları ve sağlık sorunları gibi. Bu dersimizde Allah'ın korkuyla mücadele etmek için bir çözüm, ve yalnızca tek bir çözüm önerdiğini göreceğiz. Bir öyküyle başlayalım.

Mahmut ile Bilgen önlerinde hastane yatağında yatmakta olan küçük ve değerli oğullarına bakarken, her dakika saatler gibi geliyordu. Üç gündür, küçük kollarında borularla orada yatmaktaydı. Gittikçe zayıflıyordu ve anlaşılan durumu kötüye gidiyordu. Adı Ömer olan çocuk, yakında üç yaşında olacaktı. Sağlığı yerindeyken evin neşesiydi. Elâ gözleri ve meraklı bir gülümsemesi vardı. Yaşlıları çok seviyordu ve amcaları ve teyzeleriyle oturmaya bayılıyordu.

Kucaklarına oturarak onlara sevimli bir şekilde "masal" der, karşısındakinin içi eriyip kendisine bir masal anlatıncaya kadar gözlerinin içine bakardı.

Yaklaşık dört gün önce ateşi son derece yükselmişti, sonra da idrarında kan görüldü. Doktorlar dalağının büyüdüğünü ve alyuvar sayısının çok düşük olduğunu söylediler. Orak hücreli anemi dahil olmak üzere, pek çok hastalık için test yaptılar. Kan nakli yapıldı ve vücudu kabul etmedi. Aslında, kan naklinin sonucunda doktorların Akut Solunum Sıkıntısı Sendromu dedikleri bir rahatsızlık ortaya çıktı.

Çocuk şimdi korkunç bir acı çekiyordu. Kalbi, böbrekleri ve diğer organları ihtiyaç duydukları oksijeni alamıyorlardı. Denedikleri her şeye rağmen, çocuk ölüyordu. Anne–babanın, canlarından çok sevdikleri oğullarına bakarken hissettiklerini tahmin edebilirsiniz. Duygusal çöküntü içindeydiler.

Mahmut ilk günden beri oğlunu korumak ve güvenliği açısından duydukları korkuları yatıştırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ömer doğduğunda giysilerine inançla nazar boncuğu takmasını hatırladı. Bunu bir yıl süreyle devam ettirdi. Oğlunun durumunun kötüye gittiğini gördüğünde, bir horoz alarak adak adamaya karar verdi. Bundan sonra evlerinin yakınındaki tanınmış bir hocanın türbesine giderek yardım istemek için özel bir dua okudu. Son olarak da, bir cinci hocaya giderek ondan oğlunun yastığı altına koymak üzere özel bir iksir aldı. Tüm bunlardan sonra Mahmut ile Bilgen oturup beklediler. Otururken değerli oğullarına baktılar ve gözyaşlarıyla tekrarladılar:

"Allah'ım, yardım et!"

Arkadaşları ziyarete gelmişler, kimileri küçük Ömer'e nazar boncukları takmışlardı. Ancak hiçbir şey bu hastalığı kaldırmıyor gibiydi. Herkesin elinden geleni yapmasına rağmen, iki gün sonra gözbebekleri olan oğulları öldü. Anne ve baba kendilerine sormadan edemediler:

"Nerede yanlış yaptık?"

Bazıları üzgün yüzleriyle ve başlarını sallayarak şöyle dediler:

"Kader, kader."

Sonunda, Mahmut ile Bilgen de küçük Ömer'le ilgili olarak buna inanmaya başladılar, bu onun kaderi olmalıydı. Ellerinden gelen her şeyi yapmışlar, ancak hiçbiri işe yaramamıştı. Peki gerçekten de her şeyi yapmışlar mıydı? Bu gerçekten de küçük çocuğun kaderi miydi? Bu soruların yanıtını, Musa peygamberden bir öykünün ışığında düşünelim.

İbrahim'in torunları, Musa ile birlikte Mısır'dan kaçmışlardı ve Kızıldeniz'e doğru yol alıyorlardı. Fakat coşkulu sevinçleri çok geçmeden paniğe dönüştü. Önlerinde uçsuz bucaksız bir su yığını, arkalarında ise hızla yaklaşmakta olan Firavunun ordusu vardı. Kapana kısılmışlardı. Bunun farkındaydılar, Firavun da öyle. Hatta, Kutsal Kitap Mısırlıların yapmayı düşündüğü şeyi Mısır'dan Çıkış 15. bölümün 9. ayetinde açıklıyor:

9 Düşman böbürlendi: 'Peşlerine düşüp yakalayacağım onları' dedi, 'Bölüşeceğim çapulu, dileğimce yağmalayacağım, kılıcımı çekip yok edeceğim onları.'"

Mısırlıların bu kadar çabuk fikir değiştirmesi şaşırtıcı görünüyor. Ancak kaybedilecek çok şey vardı. Bu İsrailliler'in işlerini kim yapacaktı? Mısır'ın tüm kölelerini özgür bıraktığını gören diğer ülkeler ne düşüneceklerdi? Mısır askerlerinin akılları kendilerinin sandıkları şeyi geri kazanmaya odaklanmışken, İsrailliler de kendilerini nasıl koruyacaklarını düşünmeye başlamış olmalılar. Geçen dersimizi hatırlarsanız, Allah onları bir bulutla ve ateş sütunuyla koruyordu. Fakat Kutsal Kitap'ın anlatımından, bunun ne kadar süreceğinden şüphe ettikleri anlaşılıyor. Dahası, Musa'yı suçlamaya başlamışlardı. Mısır'dan Çıkış 14. bölüm, 11. ve 12. ayetleri okuyalım:

11 Musa'ya, "Mısır'da mezar mı yoktu da bizi çöle ölmeye getirdin?" dediler, "Bak, Mısır'dan çıkarmakla bize ne yaptın! 12 Mısır'dayken sana, 'Bırak bizi, Mısırlılara kulluk edelim' demedik mi? Çölde ölmektense Mısırlılar'a kulluk etsek bizim için daha iyi olurdu."

Mısır'dan çıktıklarından beri kaç gün geçtiğini kesin olarak bilmiyoruz, ancak Allah'ın varlığı halen kendilerini kuşatmış bulunmasına rağmen şikâyet etmeye başlamışlardı. Korkmuşlardı ve ikilemlerine umutsuzca çözüm arıyorlardı. Savaşçı değillerdi, mutfak bıçaklarının kılıçlara karşı faydasız olacağını ve öküz arabalarının barikat olarak işe yaramayacağını biliyorlardı. Muhtemelen, Mısır'da öğrendikleri şeyleri düşünmeye başlamışlardı. Belki bazıları büyülü sözler öğrenmişlerdi. Bazılarında ise tılsımlar ve Mısır ilahları olabilirdi. Kendilerini bu durumdan kurtarmaları için bunların yardımına başvurmayı kesinlikle düşünmüşlerdir.

Fakat bu durumdan kurtuluş yoktu. Ancak bir yolun, Allah'ın ortaya çıkaracağı bir yolun dışında. Allah, onların zamanın yüzde yüzünde Kendisine güvenmelerini istiyordu. Allah'ın kendilerini kurtarabileceğine, ve kurtaracağına inanmaktan başka bir şey yapmaları gerekmiyordu. Musa onlara bu gerçeği hatırlattı; Mısır'dan Çıkış 14. bölüm, 13. ve 14. ayetleri okuyalım:

13 Musa "Korkmayın!" dedi, "Yerinizde durup bekleyin, RAB bugün sizi nasıl kurtaracak görün. Bugün gördüğünüz Mısırlıları bir daha hiç görmeyeceksiniz. 14 RAB sizin için savaşacak, siz sakin olun yeter."

Aslında yapmaları gereken bir şey vardı. Musa onlara sakin olmalarını söylemişti. Sakin olmalıydılar, zira Allah, yaratılıştan beri en büyük mucizeyi gerçekleştirmek üzereydi. Kutsal Kitap bu anı Mısır'dan Çıkış 14. bölüm, 21. ve 22. ayetlerde şöyle ifade ediyor:

21 Musa elini denizin üzerine uzattı. RAB bütün gece güçlü doğu rüzgârıyla suları geri itti, denizi karaya çevirdi. Sular ikiye bölündü, 22 İsrailliler kuru toprak üzerinde yürüyerek denizi geçtiler. Sular sağlarında, sollarında onlara duvar oluşturdu.

Tüm gece sert rüzgârlar esti ve Allah denizi ikiye ayırdı. Sabahın ilk ışıklarında, çelik mavisi gök ve parlak beyaz ay karanlık denizin üzerinde halen parıldarken, bir milyon erkek, kadın ve çocuğun, hayvan sürüleri ve eşyalarıyla birlikte, bu su vadisine inmeye başladıklarını hayal edin. Dünya tarihinde hiç yapılmamış bir şeyi yapıyorlardı: denizin dibinde yürüyorlardı! Musa ve diğerleri, neredeyse ürkütücü bir sessizlikte, sanki bir rüyada gibi, huşu içinde yürüdüler. İki yanlarındaki karanlık sudan duvarlara baktılar. Çocuklar bu duvarlara hafifçe vurmuş, gençler ise soğuk ve ıslak okyanus suyunu hissetmek için ellerini içeri sokmuş olmalılar. Doğaüstü eller tarafından tutulan, doğal su duvarları. Bu duvarlar üzerlerinde 15 katlı bir apartman gibi yükselmiş olmalı. Allah'ın ateş sütunu arkalarında onları aydınlatırken karanlık ve soğuk Kızıldeniz'de birkaç saat yürüdüler. Allah, imkânsız gibi görünen bir durumdan yol açmıştı.

O anda halkın Allah'a tamamen güvenmekten başka çaresi yoktu. O karanlık ve güçlü suları, Allah'ın görünmez elinden başka tutan bir şey yoktu. Kimileri korkuya yenilerek, kimileri ise imanla yürüdüler. Güdüleri ne olursa olsun, denizde sakin ve rahatça gezinmiyorlardı. Mısırlılar'ın hemen arkalarında olduğu korkunç gerçeği onları harekete geçiriyordu! Taşlı kum yığınlarından Kızıldeniz'in gizemli karanlık sularına doğru koşarken, her erkeğin, kadının ve çocuğun kalbi küt küt atıyordu. Sizce, Mısırlıların yaklaştığını gördüklerinde ne düşünmüşlerdir?

Sonsuz gibi görünen bir süreden sonra, kaçanların ilk grubu Kızıldeniz'in diğer ucunda deniz kıyısına ulaştı. Her biri arabaları itmeye ve çocukları taşımaya yardımcı oluyordu. Musa onları yola devam ederek halen gelmekte olan binlerce kişi için yer açmaya sevk etti. İnsanlar kuru toprakta yürüyerek, denizin derinliklerinden sürekli olarak yukarı akın ettiler. Bir daha hiçbir zaman böyle bir

manzara görmeyeceklerdi. Şafak yeni söküyordu, mavi ve pembeyle dalgalanmış gökyüzü büyük kaçışı daha esrarengiz ve akılda kalıcı hale getirmişti. 14. bölüm, 24–28 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *24 Sabah nöbetinde RAB ateş ve bulut sütunundan Mısır ordusuna baktı ve onları şaşkına çevirdi. 25 Arabalarının tekerleklerini çıkardı;[10] öyle ki, arabalarını zorlukla sürdüler. Mısırlılar, "İsrailliler'den kaçalım!" dediler, "Çünkü RAB onlar için bizimle savaşıyor." 26 RAB Musa'ya, "Elini denizin üzerine uzat" dedi, "Sular Mısırlılar'ın, savaş arabalarının, atlılarının üzerine dönsün." 27 Musa elini denizin üzerine uzattı. Sabaha karşı deniz olağan haline döndü. Mısırlılar sulardan kaçarken RAB onları denizin ortasında silkip attı. 28 Geri dönen sular savaş arabalarını, atlıları, İsrailliler'in peşinden denize dalan firavunun bütün ordusunu yuttu. Onlardan bir kişi bile sağ kalmadı.*

Az önce geçitleri olan büyük duvarlar şimdi hızla kapanırken, saygılı bir huşu ile izlediler. Halk, suların tsunami gücüyle çarpışmasını izlerken, uzun bir korkuyla karışık sevinç anı yaşamış olmalı. Suların gürültüsü alçaktan uçan jetler gibiydi. Sonra birdenbire, hiçbir şey olmamış gibi bir sessizlik kapladı. Sabah güneşi yükseldi ve etrafta huzur vardı. Bir saniyeden daha az bir sürede, endişe ettikleri şey, kendilerini korkutan düşman, sonsuza kadar yok olmuştu. **Bunu gökteki Allah yaptı!**

Bir anda, kalabalığı muazzam bir özgürlük hissi sardı! Herkes ilahî söylemeye başladı. Aslında, neler olduğunu 15. bölümün 20. ve 21. ayetlerinde okuyalım:

> *20 Harun'un kızkardeşi Peygamber Miryam tefini eline aldı, bütün kadınlar teflerle, oynayarak onu izlediler. Miryam onlara şu ezgiyi söyledi: "Ezgiler sunun RAB'be, çünkü yüceldikçe yüceldi, atları, atlıları denize döktü."*

10 "Çıkardı": İbranice fiil "Yoldan saptırdı" ya da "çamura saplanmasını sağladı" anlamına gelebilir.

Evet, Allah onların kurtarıcısıydı ve sevinçleri o kadar büyüktü ki, ilahî söylemeden edemediler. Çok geçmeden Musa'nın kendisi de söylemeye başladı. Bu ilahînin sözleri Mısır'dan Çıkış 15. bölüm, 2–18 ayetlerinde görülebilir. Ancak şimdilik 2., 13. ve 11. ayetlere odaklanalım:

> *2 Rab gücüm ve ezgimdir, O kurtardı beni. O'dur Tanrım, övgüler sunacağım O'na. O'dur babamın Tanrısı, yücelteceğim O'nu. 11 Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB? Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, harikalar yaratan var mı? 13 Öncülük edeceksin sevginle kurtardığın halka, kutsal konutunun yolunu göstereceksin gücünle onlara.*

Musa neden, "Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB?" diye sormuştu?

Şurası kesin ki, Musa birden fazla Tanrı'ya inandığından değildi! Gördüğünüz gibi, İsrailliler Mısırlılar'ın sahte ilahlarına inanmaya bir an olsun ayartılmışlarsa, artık hiçbir nedenleri kalmamıştı. Henüz tecrübe etmiş oldukları şeyden sonra, kurtarma gücüne yalnızca Göklerin Allah'ının sahip olduğuna dair hiçbir şüpheleri kalmamıştı. Yalnızca O aksilikleri kutlamaya dönüştürebilir. O andaki sevinci ve kutlamayı hayal edebiliyor musunuz? Kölelikten özgürlüğün ve kurtuluşun sevincinin verdiği duyguları. Ne Musa, ne de tek bir İsrailli elini kaldırmış ya da kılıç çekmişti. **Her şeyi Allah yapmıştı.**

Musa'nın sözleri bize, Kızıldeniz deneyiminden önce Allah'ın kim olduğu konusunda İsrailliler'in akıllarının karışık olduğunu düşündürüyor. Pek çok İsrailli muhtemelen Mısır'dan büyü tılsımları ve bilezikleri ile çıkmışlardı. Kedi, böcek ve her şeyi gören piramit gözü simgeleriyle. Şimdi ise Allah'ın bu muhteşem mucizesi bağlamında, o "uğurlu" tılsımları, muskaları ve kolyeleri vücutlarından çıkararak köpüklü denize attıklarından şüphe yok. Sevinç çığlıkları göğe yükseliyordu,

"Yalnızca Allah'a hizmet edeceğim. O bizi koruyacak kadar güçlü."

Mısır'dan Çıkış 15:11 ayetini tekrar okuyalım:

11 "Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB? Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer, harikalar yaratan var mı?"

Musa peygamberin sorusu bizim için ve bizim kuşağımız için de iyi bir soru. Bugün ülkemizdeki pek çok kişi, sanki Evrenin Yaratıcısı'na denk güçte veya daha güçlü başka bir 'ilah' varmış gibi davranıyor. Sanki Allah'ın Kendisi'nin onları korumaya gücü yetmezmiş gibi, nazar boncukları asıyorlar. Sanki geleceği gerçekten bildirebilirlermiş gibi, burçlardan ve astrologlardan yanıtlar arıyorlar. Piyango ilahının sorunlarını hafifletebileceğini sanıyorlar. Sorunlarını çözmek için küresel politika ilahına, kader ilahına, servet ilahına, ya da kendi zekâlarının ilahına başvuruyorlar. Hatta pek çoğu, akıl ve mantıkları yoluyla kendilerini ilah ediniyorlar. Bu kişiler yalnızca Kızıldeniz'i ikiye ayıran Allah'ın kendilerine yardımcı olacağını görmeyecek kadar körler mi? Allah, Allah'tır; diğer tüm sözde "yardım"lar yalnızca kuruntu ve boş umuttur. **Yalnızca Allah, kötülüğün üzerinde güce sahiptir!**

Mahmut ile Bilgen'in, başka pek çok kişiden gördükleri şeyleri uygulayarak Rabb'i hoşnut ettiklerini sandıklarından eminim. Fakat bir durup düşünelim. Allah Kutsal Yazılar'da bize böyle şeyler emretmiş mi? Nazar boncuğuna güvenmek, gerçekte Allah'tan başkasından koruyuculuk istemek anlamına gelmez mi? İyileşmek için horoz kesmeyi Allah mı emretti, yoksa bu fikirler başka bir yerden mi geldi? Kutsal Kitap'ı çalışmaya devam ettiğimizde, bu soruların yanıtları daha fazla netlik kazanacak. Fakat şimdilik bilmemiz gereken şey, Allah'ın adakla, boncuklarla, tekrarlanan sözcüklerle ya da tılsımlarla yönlendirilemeyeceği. O, iman ve güven arar. Bu, Allah'ın her zaman iyileştireceğinin garantisi mi? Hayır, O'nun iyileştirmemeyi, hatta müdahale etmemeyi seçtiği zamanlar olur. Fakat O her şeyi bilir ve O'nun bizden daha fazlasını

gördüğüne; her zaman tüm insanlığın uzun vadeli mutluluğu için çalışmakta olduğuna güvenmemiz gerekir. Öyleyse iman ve güvende nasıl gelişiriz? Allah'ı Kutsal Kitap çalışması yoluyla daha iyi tanıyarak.

Birkaç yıl önce İspanya'da ilginç bir öykü haber oldu. Zihinsel özürlü çocuklar için bir yetiştirme yurdu vardı, iyi kalpli müdürü burasını dikkatle idare ediyordu. Çocukları ve gençleri, sanki kendi çocuklarıymış gibi seviyordu. Bunun farkındaydılar ve ona Büyükbaba diyorlardı. Bir gün eski ahşap binada yangın çıktı. Gençler ve çocuklar düzenli bir şekilde dışarı çıktılar. Çok geçmeden tüm yurdu alevler sardı. Dışarı çıktıktan sonra müdür hastalarını saydı ve bir kişinin eksik olduğunu gördü. Tam o sırada ikinci katta birinin pencereden sarktığını gördü.

"Antoine" diye seslendi, "aşağı atlamalısın."

"Hayır, Büyükbaba, ben korkusuzum. Bak, yangın söndürücüm var. Yangını söndüreceğim." yanıtını verdi.

Tabii ki o boyutta bir yangını yangın söndürücüyle söndürebileceğini düşünmek çılgınca bir fikir. Fakat çocuk zihinsel özürlüydü. Müdür yalvardı:

"Antoine, bana gel. Kollarıma atla."

İkinci kat gerçekten o kadar yüksek değildi ve çocuk rahatlıkla atlayabilirdi. Antoine yalnızca Büyükbaba'ya inanmalı ve atlamalıydı. Fakat her yandan alevler ve duman gelirken, çocuk aptalca planını uygulamakta ısrar etti.

"Bak Büyükbaba, yangın söndürücüm var."

Müdür ve diğer çocuklar camdan uzaklaşan ve bir daha da geri dönmeyen Antoine'ı üzüntü ve şaşkınlıkla izlediler. Genç adam yangında yok oldu, çünkü Büyükbaba'sına güvenmemişti.

Biz ne bakıcısına güvenmeyen Antoine gibi olalım ne de, Allah'ın kendilerini koruduğunu ve onlara kolaylıkla bir çıkış yolu

sağlayabileceğini unutan İsrailliler gibi. Kendi fikirlerimize ve atalardan kalan gelenekler yerine, Kızıldeniz'i ikiye ayıran Kişi'ye güvenelim.

TARTIŞMA SORULARI

1. Allah bize hangi yetkiyle "Korkmayın" diyor?
2. Mısırlılar'dan Kızıldeniz yoluyla kaçmak nasıl bir duygu olurdu?
3. Allah Mısır ordusunu neden yok etti?
4. Allah'tan sizin için çözmesini istediğiniz hangi sorununuz var? Sorunu tamamen çözmesini O'ndan imanla isteyerek, O'na güvendiniz mi?
5. Gereken tüm önlemleri aldığınız halde, başınıza kötü bir şey geldiği oldu mu?
6. Allah'tan başka kaynaklardan yardım istemenin O'na bir hakaret sayılabileceği mümkün müdür?
7. Siz de Ömer'in babasının kötülüğe karşı mücadele etmek için kullandığına benzer yöntemler kullanıyor musunuz? Öyle ise, Allah'tan O'nun işini yapmaya çalıştığınız için af dileyin ve O'na tamamen güvenin.

7 İHTİYAÇ ZAMANINDA KİME GİDELİM?

Şikayet etmek kaderinizi değiştirebilir mi? Muhtemelen.

Hiç kira ya da araç vergisi ödemeniz, ya da otomobilinizi tamir ettirmeniz gerektiğinde, nereden para bulacağınızı hiç bilemediğiniz oldu mu? Pek çoğumuzun daha önce bu durumu yaşadığını tahmin etmek abartı olmaz! Peki, paraya, yiyeceğe, ya da başka bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda, genel olarak ne yaparsınız? Kesin olan şu ki, strese gireriz. Hatta ağlayabilir, kızabilir, ya da şikâyet edebiliriz. Pek çoğumuz da, muhtemelen borç almak için arkadaşlarımızı ya da ailemizi ararız. Peki ilk içgüdümüz başkalarından yardım istemek mi olmalıdır? Birlikte işlediğimiz tüm derslerden sonra, yanıtın "Hayır" olduğunu kolaylıkla tahmin edebilmelisiniz. İlk olarak Allah'a başvurmalıyız, zira O her zaman tedarik eder. Bu gerçeği kavrayan Ayhan adlı bir adamın öyküsünü okuyarak başlayalım.

Her zamanki gibi sıcak bir Temmuz günüydü. Deri ceket satın almanın düşünüleceği günlerden sayılmazdı, satmayı umut etmek için ise hiç uygun değildi. Fakat turistler gemiden inerken, Ayhan bugünün o gün olduğunu düşünüyordu.

Son zamanlarda işler durgundu ve faturaları ödeyebilmek için muhakkak bir ceket satması gerekiyordu. Aslında, her yaz böyleydi. Ancak Ayhan hiçbir zaman meslek değiştirmeyi ya da başka bir şey satmayı düşünmedi, çünkü işler her zaman yürüyor gibiydi. Yaz boyunca hiçbir zaman eleman çalıştırmıyordu, çünkü onlara para

ödeyebilecek kadar kazanmıyordu. Böylece sıcak havada dışarı çıktı ve olası müşterileri aramaya başladı.

Yanından geçen bir turiste "Deri ceket almak ister misiniz?" diye sordu.

Turist "Hayır, teşekkürler" karşılığını verdi.

Ayhan kendi kendine "En azından bir şey söyledi. Görmezden gelinmekten iyidir" diye düşündü.

Ayhan saatlerce bekledi, sonunda saat akşam dokuza yaklaşırken o günlük bırakmaya karar verdi. Dükkanına girdi, ortalığı temizledi ve gitmeye hazırlandı. Süpürge ile paspası arka tarafa geri koyarken, kapıdan gelen zil sesini duydu ve dükkana birinin girdiğini anladı.

"Buyurun, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Uzun boylu, iyi giyimli yabancı, "Aslına bakarsanız, evet! Sizin kaliteli deri ceketler sattığınızı söylediler, ben de bakmak istedim. Zamanınız var mı, yoksa kapatıyor muydunuz?" diye sordu.

Ayhan, "Tabii ki zamanım var. Aslına bakarsanız birini bekliyordum" diye yanıtladı.

Yabancı bu sözleri tuhaf buldu, çünkü Ayhan'ın çıkmaya hazırlandığı anlaşılıyordu, fakat buna aldırmadı ve ceketlere bakmaya koyuldu. Turist istediği rengi ve tarzı biliyordu, böylece Ayhan kısa sürede 3 ceket buldu. Yabancı ceketleri inceleyerek, her biri hakkında sorular soruyordu.

"Bu hangi cins deri? Bunun yeniden boyanması gerekir mi? Türk malı mı? Fiyatı ne kadar?"

Sorular birbirini izledi. Ancak Ayhan buna alışkındı. Yabancıların bir şey satın almak için biraz zamana ihtiyaçları olduğunu, hatta biraz teşvik edilmeleri gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

"Sanırım kahverengi kürk yakalıyı alacağım."

Ayhan, "Mükemmel seçim!" dedi, "Kışın fermuarı sayesinde rüzgârdan korunursunuz, kürk yakayı kaldırarak da boynunuzu sıcak tutarsınız."

Turist fiyatta biraz pazarlık ederek parayı ödedi. Dükkandan çıkarken sokakların büyük ölçüde boş olduğunu fark etti ve Ayhan'a dönerek sordu:

"Kabalık etmek istemem, ama birini beklediğinizi söylemiştiniz. Neredeyse herkes gitti, ben geleli ise neredeyse bir saat oluyor. Kimi bekliyordunuz?"

Ayhan, "Sizi bekliyordum" yanıtını verdi.

Turist, "İyi de, benim geleceğimi nereden bilebilirdiniz ki?" diye sordu, "Daha önce hiç tanışmamıştık."

"Haklısınız! Fakat ben, Allah'ın bana her gün müşteri getireceğine inanıyorum. Çoğunlukla, ben öyle olmasını istediğim zaman olmuyor, fakat buna ihtiyacım olduğu zaman hep oluyor, zira O her zaman tedarik ediyor!"

"Şimdi anladım, iyi akşamlar, ceket için teşekkür ederim."

Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri, Allah'ın karakterinin pek çok yönünü gördük. O, Evrenin Yaratıcısı, kötülerin Yargıcı, imanlıları Çağıran, doğruların Kurtarıcısı, Rüyaları Açıklayan ve Kendi halkının Koruyucusudur. **O kutsaldır, fakat insanlıkla o kadar ilgilidir ki, bize peygamberleri aracılığıyla mesajlarını gönderir.** Hatta İbrahim'i, İshak'ı müjdelemek ve Sodom ile Gomora'nın yıkılışına ilişkin haberi vermek üzere, bedensel olarak ziyaretler gerçekleştirmiştir.

Ne yazık ki, insanların çoğu halen Allah'ı bu niteliklerle tanımamaktadır. Kimi zaman O'nun kim olduğunu en çok hatırlaması gereken kişiler O'nu unutmaktadır. Böylece dersimize geliyoruz. İsrailliler'in yaşadığı onca şeyden sonra, Allah'ın kendilerine her şeyi temin edeceğine inanmalarını beklerdiniz. Fakat öyle olmadı.

Mısır'dan Çıkış 16. bölüm, 1–3 ayetlerini okuyarak başlayalım:

> *1 Bütün İsrail topluluğu Elim'den ayrıldı. Mısır'dan çıktıktan sonra ikinci ayın on beşinci günü Elim ile Sina arasındaki Sin Çölü'ne vardılar. 2 Çölde hepsi Musa'yla Harun'a yakınmaya başladı. 3 "Keşke RAB bizi Mısır'dayken öldürseydi" dediler, "Hiç değilse orada et kazanlarının başına oturur, doyasıya yerdik. Ama siz bütün topluluğu açlıktan öldürmek için bizi bu çöle getirdiniz."*

Ne? Bu mümkün değil! İsraililer gelmiş geçmiş en büyük mucizelerden bazılarına henüz tanıklık etmişlerdi. Allah Mısırlılar'ın üzerine felâketler getirirken, İsraillileri korumuştu. Onları kölelikten kurtarmış ve Firavun'un ordusundan korumuştu. Bu şeyler bile onları O'nun gücüne dair ikna edemediyse, Kızıldeniz'i ikiye böldü ve onları kuru toprak üzerinden geçirdi. Tabii ki, bu Allah'ın yemek de tedarik edeceğine yeterli güvence olacaktı! Fakat Kutsal Yazılar'a göre öyle olmadı. Midelerinin gurultusu arttıkça, tüm düşünebildikleri Mısır'da yedikleri yiyecek olmaya başladı. Kısaca, özgür insanlar olarak açlık çekmektense, Mısır'da köle olarak ölmeyi tercih edeceklerini söylüyorlardı. Allah bu konuyla nasıl ilgilenecek? 4. ve 5. ayetleri okumaya devam edelim:

> *4 RAB Musa'ya, "Size gökten ekmek yağdıracağım" dedi, "Halk her gün gidip günlük ekmeğini toplayacak. Böylece onları sınayacağım: Benim yasama göre yaşıyorlar mı, yaşamıyorlar mı, göreceğim. 5 Altıncı gün her gün topladıklarının iki katını toplayıp hazırlayacaklar."*

Aramızdan çocuğu olanlar, bu ayetleri biraz daha kolay anlayabilir. Kaç kez çocuklarınızın şikâyetlerine, istediklerini tam olarak onlara vererek karşılık verdiniz? İşte Allah'ın burada yaptığı da bu. Anne–babaların çocuklarının eğilimlerini bilmeleri gibi, Allah da insanlığın eğilimlerini biliyor. İşler zorlaştığı zaman vazgeçmek isteyeceklerini biliyordu. Bu nedenle bir kez daha onların tüm ihtiyacının Kendisi olduğunu ispatlamaya koyuldu. Ancak onlara yalnızca yiyecek vermek yerine, bazı koşullara bağlı olarak tedarik etti. Beş gün

boyunca belli miktarda yiyecek toplayacaklardı, altıncı gün ise bunun iki katını toplayacaklardı. O'nun emrini yerine getirirlerse yiyecekleri olacaktı, fakat daha önemlisi, bu O'na güvendiklerini ve O'nu dinlemeyi istediklerini gösterecekti. Öyküye 8. ayetten devam edelim:

> *8 Sonra Musa, "Akşam size yemek için et, sabah da dilediğiniz kadar ekmek verilince, RAB'bin görkemini göreceksiniz" dedi, "Çünkü RAB kendisine söylendiğinizi duydu. Biz kimiz ki? Siz bize değil, RAB'be söyleniyorsunuz."*

Musa İsrailliler'e Allah'ın onlara yiyecek tedarik edeceğini ve hangi koşullarda vereceğini söyledikten sonra, bir noktayı iyice açıklığa kavuşturmak istedi. Şikâyetler Musa ve Harun'a karşı değildi. Allah'a karşıydı. Bizim için de aynı şey geçerlidir! Kendi halimizden şikâyet ederken, öz olarak Allah'ın bizi terk ettiğini ve bizimle ilgilenmediğini; O'nun sadık olmadığını ve işini yapmadığını söylemiş oluruz. Ayrıca, Allah'tan doğrudan istemek yerine şikâyette bulunmayı seçerek, Allah'ın dualarımızı yanıtlaması fırsatını kaçırırız.

Böylece, Musa Harun'a Allah'ın sözlerini bildirdi ve Harun da İsrailliler'e döndü. Tam o anda, şimşek çakar gibi, Allah Kızıldeniz'e geldiklerinden beri kendilerini koruyan bulutun içinde belirdi. 12. ayette yazdığı üzere, şöyle dedi:

> *12 "İsrailliler'in yakınmalarını duydum. Onlara de ki, 'Akşamüstü et yiyeceksiniz, sabah da ekmekle karnınızı doyuracaksınız. O zaman bileceksiniz ki, Tanrınız RAB benim.'"*

Allah neden onlara yiyecek tedarik etti? Allah'ın kim olduğunu ve O'nun onların tüm ihtiyaçlarını karşıladığını anlasınlar diye. Şikâyet etmek için, kaygılanmak için ve şüphelenmek için hiçbir nedenleri yoktu. Daha önce de gördüğümüz gibi, Allah sözünü tuttu. Öykü, Mısır'dan Çıkış 16. bölüm, 13–19 ayetlerinde devam ediyor:

> *13 Akşam bıldırcınlar geldi, ordugahı sardı. Sabah ordugahın çevresini çiy kaplamıştı. 14 Çiy eriyince, toprakta, çölün yüze-*

yinde kırağıya benzer ince pulcuklar göründü. 15 Bunu görünce İsrailliler birbirlerine, "Bu da ne?" diye sordular. Çünkü ne olduğunu anlayamamışlardı. Musa, "RAB'bin size yemek için verdiği ekmektir bu" dedi, 16 "RAB'bin buyruğu şudur: 'Herkes yiyeceği kadar toplasın. Çadırınızdaki her kişi için birer omer[11] alın.'" 17 İsrailliler söyleneni yaptılar. Kimi çok, kimi az topladı. 18 Omerle ölçtüklerinde, çok toplayanın fazlası, az toplayanın da eksiği yoktu. Herkes yiyeceği kadar toplamıştı. 19 Musa onlara, "Kimse sabaha bir parça bile bırakmasın" dedi.

İlk sabahı hayal edelim. Belli belirsiz mırıldanmalarla başladı, haber yayıldığında büyük bir gürültü koptu. Aileler çadırlarından çıktılar ve sanki ekin biçmeye gider gibi sepetler taşıyan insanları gördüler. Erkekler, kadınlar ve çocuklar ordugahta sağa sola koşturarak beyaz ve tatlı maddeden topluyorlardı. Sevinç çığlıkları gözyaşlarına karışmıştı.

"Allah bunu yaptı. Vaadini yerine getirdi. Gökten ekmek yağdırdı. Şimdi açlıktan ölmeyeceğiz. Allah'a hamd olsun!"

Defalarca tekrarlanan bir sahneydi, çünkü okuyacağımız gibi, bu "ekmek" uzun bir süre onların temel besin kaynağı olacaktı. Burada, yiyeceğin yüzde yüz Allah'tan geldiğini ilginç bir bilgi olarak belirtelim. İsrailliler onu elde etmek için hiçbir şey yapmıyorlardı. Toprağı sürmüyor, tohum ekmiyor, sulamıyor, yabanî otları ayıklamıyorlardı. Tüm yapmaları gereken, her sabah imanla dışarı çıkmak ve yer üzerinden toplamaktı. Tek bir kural vardı, ertesi güne ayırmalarına izin yoktu. Sizce dinlediler mi? Bunu 20. ve 21. ayetlerde görelim:

20 Ama bazıları ona aldırmayıp sabaha bıraktılar. Bıraktıkları kurtlanıp kokmaya başlayınca Musa onlara öfkelendi. 21 Her sabah herkes yiyeceği kadar topluyordu. Güneş ortalığı ısıtınca, yerde kalanlar eriyordu.

11 "Bir omer": Yaklaşık 2.2 litrelik bir ölçek.

İsrailliler'e her gün bu "ekmeğin" Allah'tan geldiği hatırlatılıyordu. Her sabah dışarı çıktıklarında, onlara Allah'ın tüm ihtiyaçlarını karşıladığını kanıtlıyordu. Ertesi güne saklamaya çalıştıklarında, çabaları boşa çıkıyordu. Uzun yıllar süren kölelikten sonra, Yakup'un, İshak'ın ve İbrahim'in torunları yiyecek için Mısırlı efendilerine bel bağlamayı öğrenmişlerdi. Sonuç olarak atalarının imanını ve Allah'a bel bağlayarak güvenmeyi unutmuşlardı. Bu iki şey çok önemliydi, zira yalnızca Allah'a iman etmeleri ve bel bağlamaları onların İbrahim'in antlaşmasını ayakta tutmalarını sağlayacaktı. Fakat öykü bitmedi. Allah onlara, ellerinden alınan bir şeyi, dinlenmeyi de vermek istiyordu. 22–26 ayetlerini okuyalım:

> *22 Altıncı gün kişi başına iki omer, yani iki kat topladılar. Topluluğun önderleri gelip durumu Musa'ya bildirdiler. 23 Musa, "RAB'bin buyruğu şudur" dedi, "'Yarın dinlenme günü, RAB için kutsal Şabat Günü'dür. Pişireceğinizi pişirin, haşlayacağınızı haşlayın. Artakalanı bir kenara koyun, sabaha kalsın.'" 24 Musa'nın buyurduğu gibi artakalanı sabaha bıraktılar. Ne koktu, ne kurtlandı. 25 Musa, "Artakalanı bugün yiyin" dedi, "Çünkü bugün RAB için Şabat Günü'dür. Bugün dışarıda ekmek bulamayacaksınız. 26 Altı gün ekmek toplayacaksınız, ama yedinci gün olan Şabat Günü ekmek bulunmayacak."*

Allah İsrailliler'e yiyecek sağlamakla kalmadı, onlara dinlenme günü de verdi. Zamanın başlangıcından beri var olan haftalık bir tatil günü. Hatırlarsanız, Allah her şeyi altı günde yaratmış, yedinci günde de dinlenmişti. Yedinci günü bereketlemiş ve kutsal olarak belirlemişti. Bunu insanlığa armağan etmişti! Allah kısaca İsrailliler'e onların da dinlenmeleri gerektiğini hatırlatıyordu. Dinlendikleri zaman, kalan altı günde yolculuk yapıp çalışacak enerjileri olacaktı. Ancak daha da önemlisi, bu onların O'nun kendileri için tedarik ediciliğine güvendiklerini göstermenin başka bir yoluydu. Bazen geçimimizi sağlamak için her gün çalışmamız gerekiyormuş gibi gelir, ancak Allah burada bize, O'na tamamen güvenmemiz ve bel bağlamamız gerektiğini bildiriyor. Yedinci günde istirahat ederek, Allah'a O'nun bizim tedarik edicimiz olduğuna inandığımızı

gösteririz. O, tıpkı yedinci gün iki pay "ekmek" sağlayarak onu bozulmaktan koruduğu gibi, bize de yeterince sağlayabilir. Böylece İsrailliler Allah'ın dediğini yaptılar, öyle mi? Değil! Bunu 27–31 ayetlerinde okuyalım:

> *27 Yedinci gün bazıları ekmek toplamak için dışarı çıktı, ama hiçbir şey bulamadılar. 28 RAB Musa'ya, "Ne zamana dek buyruklarıma ve yasalarıma uymayı reddedeceksiniz?" dedi, 29 "Size Şabat Günü'nü verdim. Bunun için altıncı gün size iki günlük ekmek veriyorum. Yedinci gün herkes neredeyse orada kalsın, dışarı çıkmasın." 30 Böylece halk yedinci gün dinlendi. 31 İsrailliler o ekmeğe man[12] adını verdiler. Kişniş tohumu gibi beyazımsı, tadı ballı yufka gibiydi.*

Eski bir deyim vardır; "her sepette bir çürük elma bulunur." Anlaşılan İsrailliler arasında epey fazla çürük elma vardı, zira bir topluluk Sebt[13] günü dışarı çıkarak Allah'a itaatsizlik etti. Ancak Allah'ın söylemiş olduğu gibi, "man" adını verdikleri "ekmek"ten hiç bulamadılar. Mısır'dan Çıkış 16. bölüm, 32–36 ayetlerini okuyarak öyküyü bitirelim:

> *32 Musa, "RAB'bin buyruğu şudur" dedi, "'Mısır'dan sizi çıkardığımda, gelecek kuşakların çölde size yedirdiğim ekmeği görmesi için, bir omer saklansın.'" 33 Musa Harun'a, "Bir testi al, içine bir omer man doldur" dedi, "Gelecek kuşaklar için saklanmak üzere onu RAB'bin huzuruna koy." 34 RAB'bin Musa'ya buyurduğu gibi Harun manı saklanmak üzere Antlaşma Levhaları'nın önüne koydu. 35 İsrailliler yerleştikleri Kenan topraklarına varıncaya dek kırk yıl man yediler. 36 –Bir omer*

12 "Man": "Bu ne?" anlamına gelir.

13 "Sebt": Allah'ın istirahat etme emrini verdiği yedinci günün adı olan İbranice "Şabat" ifadesinin Arapçalaşmış şeklidir; bu haliyle yer yer Türkçe'de de kullanılır (örneğin Kutsal Kitap'ın eski çevirisine bakın). İbranice ve Arapça'nın yanı sıra daha birçok dilde, buna benzer biçimlerde (örneğin; Sábado, Subbota, Savvato, vs.), günümüzdeki "Cumartesi" gününü ifade eder.

efanın[14] onda biridir.–

İsrailliler'in Allah'ın kendileri için yaptıklarını unutmamaları için, Allah onlara mucizelerinin kanıtı olarak bir testi man ayırmalarını emretti. Bundan sonra man testisi güvenli bir yere konuldu. Bu konu hakkında ileriki derslerde ayrıntılı bilgi edineceğiz. Kısa bir örnekle bitirelim.

İspanya'da Serat Dağında bulunan manastıra dayanabilmek, disiplinli bir ruh gerektirir. Yeni keşişlerin uyması gereken temel zorunluluklardan biri, her zaman sessiz kalmaları gerektiğidir. Konuşma izni iki yılda bir verilir ve yalnızca iki kelime söyleyebilirler. Bu dinî tarikatın yeni üyelerinden bir genç, eğitiminin ilk iki yılını tamamladıktan sonra, amiri tarafından ilk iki kelimelik sunumunu yapmaya davet edildi.

"Yemek berbat" dedi.

İki yıl sonra davet yenilendi. Genç adam bu konuşma fırsatını kullanarak şunu söyledi:

"Yatak rahatsız."

İki yıl sonra amirinin odasına geldiğinde açıkladı:

"Ben ayrılıyorum."

Amir genç keşişe bakarak şöyle dedi:

"Biliyor musun, hiç şaşırmadım. Geldiğinden beri tek yaptığın şey, şikâyet, şikâyet, şikâyet."

Kendi durumunuzu stresli, endişeli ve kızgın görüyorsanız, şikâyet tuzağına yakalanmayın. Unutmayın, **Allah tedarik eder!**

14 "Bir efa": Yaklaşık 22 litrelik bir ölçek.

TARTIŞMA SORULARI

1. Hiç Allah'ın yapmamanızı istediğini bildiğiniz bir şeyi yaptığınız oldu mu? Sonucu ne oldu?
2. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda ilk olarak Allah'a başvurmak neden zordur?
3. Hiç Ayhan'ın başından geçen gibi bir deneyim yaşadınız mı? Allah sizin için ne yaptı?
4. İsrailliler Allah'ı neden dinlemediler?
5. Durumunuzu ancak Allah'ın değiştirebileceği, gözünüzde netlik kazanmaya başlıyor mu? O'na bel bağlamanın tehlikeli dünyamızda hayatta kalmanın tek güvenli yolu olduğunu?

8 YARGI STANDARDI

Allah'ın her birimizi yargıladığı zaman, Allah bizleri nasıl yargılayacak?

Hiç bir antlaşma yaptınız mı? Tabii ki yapmışsınızdır! Bir kez olsun bir antlaşma yapmadan yaşamak imkânsız olurdu. Bir zamanlar antlaşmalar bir el sıkışma ile yapılabiliyordu. Bir adamın sözü, onun şerefi ve güvencesi demekti. Fakat bugünlerde bir kimsenin antlaşmaya sadık kalmasını beklemek, eğer ki yazılı değilse, neredeyse imkânsız. Bir antlaşma kâğıda yazıldığında her iki bireyden de beklenenler tamamen açıktır. Yazılı antlaşma aynı zamanda her iki tarafı da korur. Örneğin, bir anlaşmazlık çıkar ya da antlaşma ihlâl edilir ve her iki taraf mahkemeye giderse, yargıcın kararını dayandıracağı bir kıstas olur. Bu dersimizde, Allah ile de aynı şeyin geçerli olduğunu göreceğiz. O'nun beklentileri vardır ve bu beklentiler birtakım basit kurallar üzerine kuruludur. O'nun kurallarını incelemeden önce, bir örnekle başlayalım.

Muharrem'in kasabanın bir kenar mahallesinde küçük bir apartmanı vardı. Binanın olduğu mahalle eskiden köydü. Zamanla köy kentin içine kaynamıştı ve yavaş yavaş eski köy evlerinin yerini büyük apartmanlar almıştı.

Muharrem, acı verici deneyimlerle ev sahibi olmayı öğreniyordu. Bir keresinde dairelerinden birini Yaşar adlı bir adama kira sözleşmesi yapmadan kiralamıştı. Bir fiyat belirledikten sonra yalnızca el sıkıştılar. Yaşar ile karısının aylık 400 liraya dairede oturması için prensipte anlaştılar.

Üç daireli bir apartmanda kapıcıya gerek yoktu, ancak 25 liralık cüzî bir aylık bakım masrafı vardı. Fakat elektrik faturasını kimin ödeyeceği sorun oldu. Muharrem'in binasında tüm elektrik bir saate bağlıydı ve dairelerin saatlerini ayırmak için para ödemek istemiyordu. Zamandan ve paradan tasarruf etmek için düşündü,

> "Elektriği ben ödeyip, kirayı ayda 400'den 450'ye arttıracağım. İki insanın o kadar fazla elektrik kullanacağını tahmin etmiyorum."

Fakat iki hafta sonra Yaşar kızının, damadının ve iki küçük çocuklarının da yanına taşınmalarına izin verdi. Muharrem elektriği çok kullanacaklarından korkarak, Yaşar'la konuştu.

> Muharrem, "Yaşar Bey, su ve elektrik faturaları yükseliyor. Dairenin kirasında anlaşırken yalnızca sen ve karın vardı. Masrafları karşılamak için kiranızı arttırmam gerekiyor" dedi.
>
> Yaşar "Hayatta olmaz" dedi. "Ücret daire içindi, evde oturan kişi sayısı için değil. Kirayı arttırmayacağım."
>
> "Yaşar Bey, kirayı arttırmazsanız mahkemeye gitmek zorunda kalırız."
>
> "Öyle olsun, hakime anlatırız" yanıtını verdi.

Sonunda konu hakimin önüne geldi, fakat ortada sözleşme olmadığından hakimin Muharrem için yapabileceği bir şey yoktu. Muharrem'in Yaşar'ı ve ailesini daireden çıkartabilmesinin tek yolu, kendi çocuklarının oraya taşınmasını sağlamaktı. Yani, kendi çocuklarının başka kalacak yeri olmaması durumunda. Fakat bu hiçbir zaman gerçekleşmedi, ve yıllar geçtikçe Muharrem pek çok para kaybetti.

Bir gün Muharrem kirayı almak için Yaşar'ın evine gitti. Kirayı çoğu zaman geciktiriyor, kimi zaman ise hiç ödemiyordu. Durum Muharrem için gitgide dayanılmaz bir hal alıyordu ve ne yapacağını

bilemiyordu. Muharrem eve geldiğinde kapıya vurdu ve kapı gıcırdayarak açıldı. Bu durumu tuhaf buldu ve eve girdi.

"Merhaba, Yaşar, burada mısın?" diye seslendi.

Ancak yanıt gelmedi. Bunun yerine, genzini yakan pis bir kokuyla karşılaştı. Oturma odası boştu, yer çürümüş yiyeceklerle ve bebek bezleriyle dolu plastik poşetlerle kaplıydı. Aceleyle ayrıldıkları belli oluyordu. Muharrem burnunu gömleğiyle tıkayarak mutfağa girdi. Dolap kapaklarından bazıları yerde, bazıları da menteşeleri kırıldığından yamuk bir halde asılı duruyordu. Suyu açık bırakmışlardı, tahliye borusu sızdırıyordu. Muharrem uzun zamandan beri su aktığını anladı, zira alttaki dolap suyla dolmuş ve çürümeye başlamıştı.

Muharrem kendi kendine şöyle dedi:

"İnsanlar nasıl böyle yaşayabilir? Katlandığım onca şeyden sonra, işte böyle sona eriyor. Pis hayvanlar!"

Muharrem daireyi eski haline getirebilmek için iki ay ve binlerce lira harcadı. Fakat Muharrem pek çok şey öğrendi. En önemlisi, artık hiçbir zaman yalnızca el sıkışarak antlaşma yapmayacaktı. Hiçbir yanlış anlaşılma olmaması için her şeyi bir bir sözleşmeye yazdıracaktı. Bundan sonra sorun olursa, en azından mahkemeye gidip kiracıyı çıkartabilirdi. Muharrem için sözleşme hem saçma, hem de gerekliydi. Kiracı düzgün bir insan gibi davranırsa, sözleşmeye hiç gerek yoktu. Fakat sözleşmenin gerekli olmasının nedeni, bazı insanların gerektiği şekilde davranmamaları ve yanlışlarına karşı konulduğunda bunu inkâr etmeleri. Kesin bir şey vardı ki, Muharrem bundan sonra dairesini yazılı sözleşme olmadan kesinlikle kiraya veremezdi. Kiracının, kendisinin beklentilerini ilk günden itibaren bilmesini istiyordu.

Tüm ilişkiler beklentiler üzerine kuruludur. Kimi zaman bu ilişkiler, her zaman yazılı olmayan toplum kurallarıyla düzenlenir. Bunlar, gelenekler ve ihtiyarların öğretişleri yoluyla nesilden nesile aktarılır. Çocuklar kendilerinden beklenenleri anne–babalarından ve

büyükanne–büyükbabalarından öğrenirler. İlişkiler ayrıca, evlilikte olduğu gibi, yeminler ile de korunabilir. İki kişinin birbirlerini iyi günde ve kötü günde sevmeleri beklentisi yeminde ifade edilir. Diğer durumlarda, örneğin ev sahibi ve kiracı ilişkisinde, her bir tarafın beklentileri yazılı bir belgede dikkatle açıklanmalıdır.

Allah, yazmamış olmasına rağmen, Adem ile Havva'ya iyiyi ve kötüyü bilme ağacından yiyemeyeceklerini söylediğinde, beklentilerini açıkça belli etmişti. Tüm insanlık için çok yazık ki, O'nun beklentisini karşılayamadılar. Fakat Allah onlara merhametiyle sabırlı davrandı ve soylarından gelenlere Kendi talimatlarını uygulamaları için sürekli olarak ilave fırsatlar verdi. Hatırlarsanız, Allah İbrahim ile bir antlaşma yapıp, ona bazı şeyler vaat etmişti. Bunları gözden geçirdiğimizde, İbrahim'in yerine getirdiği beklenti ya da anlaşmaya bakalım. Yaratılış 12. bölüm, 2. ve 3. ayetlerden başlayabiliriz:

> *2 "Seni büyük bir ulus yapacağım, seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım, bereket kaynağı olacaksın. 3 Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyeceğim. Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak."*

Allah daha sonra bu vaadi 22. bölüm 18. ayette belirtildiği şekilde tekrarlayarak, bunun İbrahim'in kendisine itaat ettiği için olduğunu ekledi:

> *18 "Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin."*

Fakat Allah'ın vaadi İbrahim'le sınırlı değildi, soyundan gelenler için de geçerliydi. Bunu son iki örnekte göremediyseniz, Yaratılış 17. bölüm 7. ayeti okuyalım:

> *7 Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim. Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım.*

Neden? 26. bölüm, 5. ayete bakalım:

> *5 "Çünkü İbrahim sözümü dinledi. Uyarılarıma, buyruklarıma, kurallarıma, yasalarıma bağlı kaldı."*

Allah, İbrahim'e bu vaatleri onun Allah'ın yasalarını bildiği için değil, bunlara itaat ettiği için vermişti. Başka bir deyişle, vaat bilgiden ziyade eylemlere dayalıydı. Bildiğimiz kadarıyla, Allah'ın yasaları, emirleri ve kuralları İbrahim'in zamanında yazılı değildi. Fakat Allah'ın tıpkı Adem ve Havva'yla konuştuğu gibi İbrahim'le de konuştuğunu ve beklentilerini açıkladığını biliyoruz. Peki ya İsrailliler? Onların Allah'ın yasası, kuralları ve emirlerine ilişkin bilgileri neydi?

Önceki derslerde gördüğümüz bilgilerden anlaşıldığı kadarıyla, bilgilerinin asgarî düzeyde olduğunu varsayabiliriz. Mısır'dan çıktıkları zaman 400 yıldır köleydiler. Sanat, felsefe ya da derin dinsel düşünceler için zamanları yoktu. Yalnızca hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Bu nedenle Allah'ın onlara hatırlatması önemliydi. Onları Firavun'dan kurtardıktan hemen sonra ve yolculuklarına devam etmeden önce, İbrahim'in antlaşmasını onlarla yeniden tesis etmek istedi. Fakat öncelikle, Allah'ın atalarıyla yapmış olduğu antlaşmanın sorumluluğunu anlamaları gerekiyordu. Tıpkı Muharrem'in sözleşmesiz kiracı istemediği gibi, **Allah da kuralları olmayan bir ilişki istemiyordu.**

Mısır'dan Çıkış kitapçığında Allah'ın İsrailliler'le yaptığı antlaşmayı okuyabiliriz. Antlaşmanın koşullarını okumadan önce, bu antlaşmayı nasıl yaptıklarını okuyalım. 19. bölüm, 3–6 ayetlerinden başlayalım:

> *3 Musa Tanrı'nın huzuruna çıktı. RAB dağdan kendisine seslendi: "Yakup soyuna, İsrail halkına şöyle diyeceksin: 4 Mısırlılara ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz. 5 Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarsanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü*

yeryüzünün tümü benimdir. 6 Siz Benim için kâhinler[15] krallığı, kutsal ulus olacaksınız. İsrailliler'e böyle söyleyeceksin."

İsrailliler Kızıldeniz'in doğu kıyılarından ayrılmış, Sina yarımadasının dağlık bölgesine girmişlerdi. Konakladıkları sırada, Allah bir dağın zirvesinden Musa'yla konuştu. Kesin olarak bilmesek de, bazı araştırmacılar Musa'nın İsrailliler'i yanan çalıyı gördüğü dağa getirdiğine inanıyor. Her durumda, Allah yasalarını ve antlaşmanın koşullarını bu dağda açıklayacaktı.

Allah onlardan, O'nun kendileri için yaptıklarını hatırlamalarını, O'na güvenmelerini ve itaat etmelerini istiyordu. Bu şeyleri yapabilirlerse, O'nun özel halkı olacaklardı. Antlaşmada İsrailliler'den bir rahipler[16] ulusu olmalarının bekleniyor olması önemli bir ayrıntı. Rahiplerin, başka insanlara kılavuzluk eden ve Allah hakkında bilgi veren kutsal insanlar olmaları gerekir. Allah'ın İsrailliler'den tüm uluslara O'nun hakkında bilgi vermesini istediği anlaşılıyor. Allah, İbrahim'in soyunun tüm uluslara bereket olacağını söylerken kastettiği bu muydu? 10. ayetten devam edelim:

10 RAB Musa'ya, "Git, bugün ve yarın halkı arındır" dedi, "Giysilerini yıkasınlar."

Allah kutsaldır, dolayısıyla İsrailliler ile bir antlaşma yapmadan önce onların temiz olmalarını istedi. Kendilerini temizlemeleri

15 "Kâhin": Tanrı ile insanlar arasında aracılık yapan ve Tanrı'ya kurban sunmak gibi dinsel işlerle uğraşan görevli. Kâhinin büyücülük, falcılık, sihirbazlık, gaipten haber vermek gibi işlerle uğraşması söz konusu değildi. Bu uygulamalar Yasa 18:9–14 ayetlerinde yasaklanmıştır.

16 "Rahip" olarak ifade ettiğim kavram, Kutsal Kitap'ın Türkçe çevirisinde "kâhin" olarak geçiyor. Kâhin kelimesinin dilimizde taşıdığı olumsuz anlamdan dolayı, derslerde rahip kelimesini kullanıyorum. Ayrıntılı bilgi için "Avram Melkizedek'i Şereflendiriyor" adlı dersteki dipnota bakın. (Bazı Hıristiyan mezheplerinde "rahip" ya da "papaz" olarak bilinen görevlerin kökeni de İbraniler'in bu kavramına dayalı olmasına rağmen, derslerde kastedilenler Hristiyan rahipler değil, yalnızca İsrail tapınağında görevli olan rahipler).

eylemi, onlara Allah'ın paklığına nispetle kendi kirliliklerini hatırlatıyordu. Aynı zamanda O'nun onlardan kutsal yaşamlar sürmeleri beklentisini hatırlatıyordu. Onlar, dünyanın geri kalanına O'nun temsilcisi olacaklardı. Birazdan göreceğimiz gibi, Allah kutsallığı emirleri aracılığıyla açıklayacaktı. Şimdi 18–21 ayetlerini okuyabiliriz:

> *18 Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu. Çünkü RAB dağın üstüne ateş içinde inmişti. Dağdan ocak dumanı gibi duman çıkıyor, bütün dağ şiddetle sarsılıyordu. 19 Boru sesi gitgide yükselince, Musa konuştu ve Tanrı gökgürlemeleriyle onu yanıtladı. 20 RAB Sina Dağı'nın üzerine indi, Musa'yı dağın tepesine çağırdı. Musa tepeye çıktı. 21 RAB, "Aşağı inip halkı uyar" dedi, "Sakın beni görmek için sınırı geçmesinler, yoksa birçoğu ölür."*

Dehşetli bir sahne olmalı. Halk büyük bir dağın eteklerinde konaklıyor ve bir şey olmasını bekliyordu. Birden dağın zirvesinde bulutlar toplanmaya başladı. Yıldırımlar ve gök gürlemeleri vardı. Bundan sonra Allah'ın duyulabilir sesi Musa'yı dağın zirvesine çağırdı. İnsanlar muhtemelen yere kapanarak Yaratıcı'nın önünde secdeye varmışlardır. Allah onlardan hiçbirinin ölmesini istemiyordu, bu nedenle Musa'ya onların dağa yaklaşmamaları emrini verdi.

Bundan sonra Allah İsrailliler'e antlaşmasının koşullarını, Kendi kutsallık tanımını verdi. Allah'ın sözlerinin tam bir suretini Mısır'dan Çıkış 20. bölüm, 1–21 ayetlerinde okuyabiliriz. 1–11 ayetlerini okuyarak başlayalım:

> *1 Tanrı şöyle konuştu: 2 "Seni Mısır'dan, köle olduğun ülkeden çıkaran Tanrın RAB benim. 3 Benden başka tanrın olmayacak. 4 Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yeraltındaki sularda yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. 5 Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın. Çünkü ben, Tanrın RAB, kıskanç bir Tanrı'yım. Benden nefret edenin babasının işlediği suçun hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım. 6 Ama*

beni seven, buyruklarıma uyan binlerce kuşağa[17] *sevgi gösteririm. 7 Tanrın RAB'bin adını boş yere ağzına almayacaksın. Çünkü RAB, adını boş yere ağzına alanları cezasız bırakmayacaktır. 8 Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa. 9 Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın. 10 Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün sen, oğlun, kızın, erkek ve kadın kölen, hayvanların, aranızdaki yabancılar dahil, hiçbir iş yapmayacaksınız. 11 Çünkü ben, RAB yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü'nü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim."*

İlk dört emirde Allah İsrailliler'e O'nunla nasıl ilişki kuracaklarını açıkladı. O'na saygı, hürmet, sadakat ve sevgi göstermeliydiler. O, onların ibadetinin merkeziydi, zira onları kölelikten kurtarmıştı. Kaderlerinde hayatlarının geri kalanını kölelikle geçirmek vardı, fakat Allah müdahale etti ve onlara özgürlüklerini verdi. Allah'la olan ilişkileri bu kurtarıcılık temeline dayalıydı. Allah'ın evlilikten bile daha kutsal tuttuğu bir ilişki. İsrailliler de bunun karşılığında ilk dört emri tutarak O'nu ne kadar takdir ettiklerini göstereceklerdi. Bizim için de durum farklı değildir; **Allah bizim de korkudan, şüpheden ve günahtan özgür olmamızı ister. Aynı ilişkiyi bizimle de kurmak ister!** Peki sonraki altı emirde ne söyleniyor? 12–17 ayetlerine bakalım:

12 "Annene babana saygı göster. Öyle ki, Tanrın RAB'bin sana vereceği ülkede ömrün uzun olsun. 13 Adam öldürmeyeceksin. 14 Zina etmeyeceksin. 15 Çalmayacaksın. 16 Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin. 17 Komşunun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin."

Burada Allah İsrailliler'e diğer insanlarla nasıl ilişki kurmaları gerektiğini açıklıyor. Öncelikle ve en önemlisi, bu gezegendeki insanlar Allah'ın sahipliğindedir, çünkü onları O yarattı. Onlara, mallarına, kişiliklerine ve başkalarıyla olan ilişkilerine saygı

17 "Kuşağa" ya da "Kişiye".

göstermeleri gerekiyordu. Ayrıca, Allah'la olan ilişkimizde bu kuralların bizi de bağladığını unutmayalım.

Onuncu emirde çok ilginç bir şey görüyoruz. Bu emir eylemle sınırlı değil. Göz dikme, gerçekte kalpte ve akılda başlıyor. Bir insanın varlıklarını, ancak onları kıskandıktan sonra almak isteriz. Üstelik, aynı şeyi hırsızlık, cinayet, yalan ve zina için de söyleyebilirsiniz. Günah gerçekte bir düşünce ile başlar. Kısacası, Allah'ın emirlerini tutmanın yalnızca dışa yansıyan davranışlarla ilgili olmadığını görüyoruz. Aksine, davranışımız içsel bir ilkeye göre yaşamamızın sonucudur. Allah'ın yasasının kalplerimizde olması ilkesi. On emri tek bir cümlede özetleyeceğimiz söylenebilir. **Allah'ı sev ve komşunu sev.** Bu bir ilişki için harika bir temel, değil mi! 18–21 ayetleriyle bitirelim:

> *18 Halk gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumanı görünce korkudan titremeye başladı. Uzakta durarak 19 Musa'ya, "Bizimle sen konuş, dinleyelim" dediler, "Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz." 20 Musa, "Korkmayın!" diye karşılık verdi, "Tanrı sizi denemek için geldi; Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyesiniz diye." 21 Musa Tanrı'nın içinde bulunduğu koyu karanlığa yaklaşırken halk uzakta durdu.*

Musa'nın halka korkmamalarını, ayrıca günah işlememeleri için Allah korkusunun insanların üzerinde olmasını söylediğine dikkat edin. Aynı anda nasıl hem korkmayıp, hem de Allah korkusunu üzerlerinde bulundurabilirlerdi ki? Allah'ın emirlerine karşı gelmedikleri sürece, O'ndan korkmalarına gerek yoktu. Başka bir deyişle, Allah'ın standardına uygun yaşadıkları sürece, O'nun beklentilerini karşıladıkları sürece, ilişki sağlam kalacaktı. Allah, ilişkilerini Kendi yasasının tutulmasına göre değerlendirecekti.

İlişkilerin saygı ve sevgi ilkelerine dayalı olmasının önemini görmek için başka bir örneğe bakalım.

Gülşah 13 yaşındaydı. Babasını hiç tanımamıştı. O doğduktan kısa bir süre sonra annesini terk etmişti. Annesi onun kumarbaz

ve ayyaş olduğunu söylüyordu. Gülşah'ın annesi çoğunlukla parasız kalıyor ve sık sık, nereye gittiğini söylemeden, kimi zaman günlerce ortadan kayboluyordu. Sonunda devlet duruma el koydu ve Gülşah'ın vesayetini büyükannesine verdi. Gülşah mutsuz ve isyankârdı. Büyükannesine ilk kez geldiğinde, ona büyükannesi ile büyükbabasının ellerini öpmenin uygun olacağı söylendi. Bunu yapmak istemedi.

> "Hayatımda hiç kimsenin elini öpmedim" dedi. "Neden şimdi yapayım ki?"

Büyükannesi ona şunları söyledi:

> "Gülşah, her toplumda yaşlılara saygı göstermenin yolları vardır. Bu kültürden kültüre değişebilir. Hatta aynı topluluktaki aileler arasında bile değişiklik gösterebilir. Belki bunu kendi evinde hiç yapmıyordun. Fakat artık burada yaşıyorsun ve bunlar bizim evimizin kuralları."

Hoşumuza gitse de, gitmese de, kabul etsek de, etmesek de, Allah'ın evreninde, yani bir bakıma Allah'ın evinde yaşıyoruz. Başka bir ev yok. "Allah'ın evi"nde yaşamaya devam etmek istiyorsak, O'nun "evi"nin antlaşması, yani kurallarını kabul etmeliyiz. Yaşam kuralları, Allah'ın "evi"nin kuralları, Allah'ın Adem'e, Nuh'a, İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a (sözlü olarak) verdiği emirler, yasalar ve kurallardır. İsrailliler Allah'ın yasalarına ilişkin bilgileri unuttuklarından, Allah onlara Kendi antlaşmasının koşullarını yazılı olarak verdi. O noktadan itibaren, kendilerinden beklenenleri, Allah ile ilişkilerinin hangi temel üzerine kurulduğunu ve bu ilişkinin nasıl sürdürüleceğini bileceklerdi. On Emir, insanlık için Allah'ın "evi"nin kurallarıdır. Allah her birimizi yargıladığında, bizi neye göre yargılayacak? Bizi, İbrahim ve onun soyundan gelenlere sonsuz bir antlaşma olarak verdiği yaşam kurallarına göre yargılamayacak mı? Yanıt, evet!

TARTIŞMA SORULARI

1. Allah ile ilişkinizde, On Emri ilişkinizi düzenleyen kurallar olarak düşündünüz mü? Allah'ın sizinle yaptığı kira kontratına uygun olarak yaşıyor musunuz?

2. 10. emir, kalpten kaynaklanan bir günaha işaret etmektedir. Diğer Emirlerin kalpten kaynaklanan bir günahla ilgili olduğunu düşünüyor musunuz?

3. Allah sizi şu anda On Emre göre yargılasaydı, O'nun "evi"nde kalabilir miydiniz?

4. Mısır'dan Çıkış 20. bölümde yer alan On Emri tekrar okuyun. Onları birden ona kadar numaralandırın ve hayat, aile ve toplum için değerleri üzerinde düşünün.

9 TUTKULARINIZIN ESİRİ OLMAYIN!

Kötülük ve günahla dolu düşünceler nereden geliyor?

Teröristlerin yerleştirdiği bir bomba patlayarak 37 kişiyi öldürdü. Bir ülke petrol kaynakları için küçük bir ülkeyi sömürüyor. Bir ülkede kıtlık var ve savaşan kabileler yüzünden hiç kimse açlıktan ölen insanlara yardım ulaştıramıyor. Birisi bankada binlerce doları zimmetine geçirirken yakalandı. Birisi yasadışı olarak inşa edilmiş evine elektrik çekebilmek için bir devlet memuruna rüşvet teklif ediyor. Mafya, yerel bir işletmeden tehditle para koparıyor. Bir adam karısını aldatıyor. Bir çocuk diğeriyle kısa ve fazla kilolu olduğu için dalga geçiyor. Küçük bir çocuk kızkardeşinin oyuncağını alarak onu ağlatıyor. Herkes bu şeylerin iyi olmadığını kabul eder, ancak yine de bunlar tüm dünyada her gün gerçekleşen şeyler. Nasıl iyi olunacağını biliyorsak dünya neden kötü?

Bazı kişiler, dünyaya gelen tüm bebeklerin günah bakımından tamamen nötr olduklarını düşünürler. Çocukların iyiyle kötü arasındaki farkı bilmediklerini, böylece kendilerine ne öğretilirse onu yaptıklarını söylerler. Başkaları ise küçük çocuklarına düşünceli bir şekilde bakarlar ve kimi zaman küçük çocukların dahi kötü şeyler yapabileceğini anlarlar. Bazen onlara oyuncağı bırakarak yatmalarını söylediğimizde, söylediğimiz şeyi yapmayı reddederler. Bu meydan okuma nereden kaynaklanıyor? Küçük çocuklarımıza isyan etmeyi biz mi öğrettik? Hayır, öğretmedik. Öyleyse bu davranış nereden geldi? Annelerinin ya da babalarının isteklerine karşı çıkmayı nereden öğrendiler?

Her birimiz şu veya bu zamanda zihinlerimizde ve bedenlerimizde iyi olmayan bir şeyi yapma dürtüsü duymuşuzdur. Bu tür suç düşünceleri nereden gelmektedir? İnsanlar neden her zaman doğal olarak iyi düşünceler düşünmez ve iyi işler yapmazlar? Doğruyla yanlışın arasındaki farkı biliyorsak, neden bazen yanlış yaparız? İçimizde doğru olana aykırı hareket eden birtakım güçler olabilir mi?

Pek çok kişi, herhangi bir durumda, doğru ile yanlış arasında bir tercih yapmaları gerektiğinde doğru olanı yapacaklarından emindir. Öyleyse neden bu kadar insan yanlış yapmaktadır? Neden doğru olanı yapmak istediğimizde dahi kimi zaman gidip yanlış olan şeyi yapıyoruz? Belki de her zaman doğru olanı yapacağımızdan bu kadar emin olmamamız gerekiyor. Belki de ahlâki gücümüz düşündüğümüzden daha zayıf. Belki sürekli olarak sendelememizin nedeni budur. Kendine aşırı güvenin ve bunun ilgili kişilerin hayatlarını nasıl etkilediğinin örneği olan şu öyküyü düşünün.

Muharrem Bey dairesini tekrar kiralayabilmek için binlerce lira ödediği onarımını yeni tamamlamıştı. Onu geçen dersimizden hatırlıyor musunuz? Dairesini akılsız bir şekilde kontrat olmadan kiralayan oydu. Orada oturan aile sonunda daireden çıkmış ve arkalarında çöpler, kırık kapılar, dolaplar ve pencerelerden oluşan korkunç bir mezbelelik bırakmışlardı. Temizlemek, tamir etmek ve kokuyu gidermek birkaç ay sürmüştü. Fakat Muharrem Bey bir ders aldı. Artık dairesini kontrat olmadan asla kiralamayacaktı.

Bunun sorunların sonu olduğunu sanmıştı, ama değildi. Yeni bir kiracı geldi ve çok büyük bir klima takmak istedi. Serdar adlı kiracı, klimayı kendisi bağlamak ve kablo tesisatının devresini yüksek Vat gücüne göre değiştirmek istedi.

> Muharrem, "Serdar Bey, kira sözleşmesine göre tüm cihazlar yapım ve kullanım yönetmeliklerine göre monte edilmelidir. Siz elektrik teknisyeni değilsiniz. Bunu düzgün biçimde yapamazsınız. Yönetmelikleri de yerine getirecek kadar iyi bilmiyorsunuz." dedi.

———— • ————

Serdar, soğukça ev sahibine bakarak kaşlarını kaldırdı ve ağzını çıklattı.

"Asla! Bunun için elektrikçiye para ödememize gerek yok. Ne yaptığımı biliyorum. Bunu yapabilirim."

Böylece Serdar klimayı kendi bildiği şekilde monte etti ve sigorta kutusuna daha yüksek Vat değerli bir devre kesici yerleştirdi.

Sıcak bir yaz günü Muharrem apartmanın yanından geçiyordu ve gözlerine inanamadı. Camdan duman çıkıyor, itfaiye Serdar'ın evine su sıkıyordu. Muharrem arabasından fırlayarak itfaiyecilerin yanına koştu.

"Herkes iyi mi? Herkes emniyette mi?" diye sordu.

İtfaiyeci "Herkes iyi" dedi. "Binada hiç kimse kalmadı. Hepsini dışarı çıkarttık."

Muharrem yangında yaralanan ya da ölen olmadığını öğrendiğinde çok rahatladı. Fakat duman siyahtan griye ve beyaza dönmeye, itfaiyeciler hortumlarını, teçhizatlarını ve giysilerini toplamaya başladıklarında, Muharrem yangına neyin neden olduğunu düşünmeye başladı. İtfaiye şefinin yanına giderek yangın hakkında ne öğrendiğini sordu.

"Çok basit" dedi. "Bu ince kablolu tesisat üzerinde o büyük klima ile mikrodalgayı aynı anda çalıştıramazsınız. Bu da yetmezmiş gibi, devre kesici doğru bağlanmamış. Yangına bu sebep olmuş. Bu elektrik devresi imar kanununa tamamen aykırı. Bunu bir profesyonele yaptırmadınız, öyle değil mi?"

Muharrem mosmor oldu.

"Serdar'a bunu yapamayacağını söyledim, ona söyledim. Peki dinledi mi? Hayır! Evimi yaktı. Bu ahmakla ne yapacağım!" diye bağırdı.

Muharrem Bey'in yerinde olsaydınız ne yapardınız? Serdar'ı mahkemeye verir miydiniz? Kişisel bir intikam almak ister miydiniz? Serdar'ın, işi yapabileceğine güveni vardı. Kendi düşündüğü kadar iyi olmadığını ancak büyük bir kayıp ile öğrenebildi.

Bu durum Allah'ın halkıyla ilgili olsaydı, sizce Allah ne yapardı? Aslında tahmin yürütmemize gerek yok, zira Kutsal Kitap'ta böyle bir öykü var. Bakalım İsrailliler kendi iyiliklerinden fazlasıyla eminken Allah ne yapmış. Mısır'dan Çıkış 32. bölüm, 1. ayeti okuyarak başlayalım:

> *1 Halk Musa'nın dağdan inmediğini, geciktiğini görünce, Harun'un çevresine toplandı. Ona, "Kalk, bize öncülük edecek bir ilah yap" dediler, "Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz!"*

İnsanların Allah'ı bu kadar çabuk unutmaları hayret verici değil mi? Gerçekten de Kızıldeniz'i ikiye Allah'ın değil de Musa'nın mı ayırdığını düşünüyorlardı? Onları günbegün gökten man yağdırarak besleyenin kim olduğunu gerçekten unutmuş muydular? Gerçekten de kendilerine çölde su sağlayanın Musa olduğunu mu sanıyorlardı? Tanık oldukları onca şeyden sonra, daha sabırlı ve inançlı olacaklarını sanırdınız. Allah'la O'na güvenmek ve O'nun emirlerini tutmak üzere daha henüz antlaşma yaptıklarını unutmayın. Oysa şimdi, birkaç gün içinde, Allah'ı putlar için terk etmeye başlamışlardı bile. Bundan sonra neler olduğunu 2–6 ayetlerinde okuyalım:

> *2 Harun, "Karılarınızın, oğullarınızın, kızlarınızın kulağındaki altın küpeleri çıkarıp bana getirin" dedi. 3 Herkes kulağındaki küpeyi çıkarıp Harun'a getirdi. 4 Harun altınları topladı, oymacı aletiyle buzağı biçiminde dökme bir put yaptı. Halk, "Ey İsrailliler, sizi Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur!" dedi. 5 Harun bunu görünce, buzağının önünde bir sunak yaptı ve, "Yarın RAB'bin onuruna bayram olacak" diye ilan etti. 6 Ertesi gün halk erkenden kalkıp yakmalık sunular sundu, esenlik sunuları getirdi. Yiyip içmeye oturdu, sonra kalkıp çılgınca eğlendi.*

Bu olay, bu noktaya kadar okuduklarımız arasında en tuhafı olmalı. İsrailliler, kutsal bir kahinler ulusu olmaları gereken Allah'ın öz halkı, kendi elleriyle yaptıkları bir şeye tapmaya başlamışlardı. Bunu nasıl yapabilirlerdi? Dağda ateş sütunlarından On Emri bildiren Allah'ı gerçekten unutabilirler miydi? Gerçekten de küpelerinden yapmış oldukları bu altın nesnenin tüm o mucizeleri gerçekleştirdiğini mi sanıyorlardı? Gerisin geriye dönerek anlaşmayı bozacaklarsa, Allah ile antlaşma yapmanın ne anlamı vardı? Gerçekten de hiç mantıklı gelmiyor, değil mi? 7–14 ayetleriyle devam edelim:

> *7 RAB Musa'ya, "Aşağı in" dedi, "Mısır'dan çıkardığın halkın baştan çıktı. 8 Buyurduğum yoldan hemen saptılar. Kendilerine dökme bir buzağı yaparak önünde tapındılar, kurban kestiler. 'Ey İsrailliler, sizi Mısır'dan çıkaran ilahınız budur!' dediler." 9 RAB Musa'ya, "Bu halkın ne inatçı olduğunu biliyorum" dedi, 10 "Şimdi bana engel olma, bırak öfkem alevlensin, onları yok edeyim. Sonra seni büyük bir ulus yapacağım." 11 Musa Tanrısı RAB'be yalvardı: "Ya RAB, niçin kendi halkına karşı öfken alevlensin? Onları Mısır'dan büyük kudretinle, güçlü elinle çıkardın. 12 Neden Mısırlılar, 'Tanrı kötü amaçla, dağlarda öldürmek, yeryüzünden silmek için onları Mısır'dan çıkardı' desinler? Öfkelenme, vazgeç halkına yapacağın kötülükten. 13 Kulların İbrahim'i, İshak'ı, İsrail'i anımsa. Onlara kendi üzerine ant içtin, 'Soyunuzu gökteki yıldızlar kadar çoğaltacağım. Söz verdiğim bu ülkenin tümünü soyunuza vereceğim. Sonsuza dek onlara miras olacak' dedin." 14 Böylece RAB halkına yapacağını söylediği kötülükten vazgeçti.*

Bu ayetlerde dikkate değer birkaç şey var. İlk olarak, Allah İsrailliler'i inatçı bir halk olarak adlandırıyor. Dikbaşlı, kendini beğenmiş ve kibirliydiler. Akılsızlıklarını da unutmayalım. İkinci olarak, Musa'nın İsrail adına arabuluculukta bulunduğu zaman yaptığı şeyi görmek ilginç. Allah halktan "onlar" diye bahsederken, Musa onlara "Senin halkın" olarak atıfta bulunuyordu. Bundan sonra Musa Allah'a antlaşmasından bahsetti ve Allah'ın onları yok

etmesi halinde gerçeğin davası için çok yazık olacağını belirtti. Bu bize, İbrahim'in Sodom halkı için arabuluculukta bulunmasını hatırlatıyor. Üçüncü olarak, Allah Musa'yı dinledi ve merhamet gösterdi. 15–19 ayetlerini okuyalım:

> *15 Musa döndü, elinde antlaşma koşulları yazılı iki taş levhayla dağdan indi. Levhaların ön ve arka iki yüzü de yazılıydı. 16 Onları Tanrı yapmıştı, üzerlerindeki oyma yazılar O'nun yazısıydı. 17 Yeşu, bağrışan halkın sesini duyunca, Musa'ya, "Ordugahtan savaş sesi geliyor!" dedi. 18 Musa şöyle yanıtladı: "Ne yenenlerin, Ne de yenilenlerin sesidir bu; ezgiler duyuyorum ben." 19 Musa ordugaha yaklaşınca, buzağıyı ve oynayan insanları gördü; çok öfkelendi. Elindeki taş levhaları fırlatıp dağın eteğinde parçaladı.*

On emri ihtiva eden taş levhaların kırılması, halkın Allah'ın yasasını çiğnemesinin mükemmel bir sembolüydü. Allah'la olan ilişkilerini parçalamışlardı. Günahın suçu altındaydılar ve artık antlaşmanın bereketleri için hiçbir hakları yoktu. Bundan sonra Musa'nın ne yaptığını 20. ayette görelim:

> *20 Yaptıkları buzağıyı alıp yaktı, toz haline gelinceye dek ezdi, sonra suya serperek İsrailliler'e içirdi.*

"İlahlarının" altını sindirim sistemlerinden geçerken, onları Mısır'dan çıkaranın bu "ilah" olmadığını iyice anlamış olmalılar. Bu ilahları ancak septik sistemlerine yakışırdı. Fakat Musa'nın işi bitmemişti. Kardeşi Harun'la yüzleşmesi gerekiyordu. Meydana gelenleri 21–24 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *21 Harun'a, "Bu halk sana ne yaptı ki, onları bu korkunç günaha sürükledin?" dedi. 22 Harun, "Öfkelenme, efendim!" diye karşılık verdi, "Bilirsin, halk kötülüğe eğilimlidir. 23 Bana, 'Bize öncülük edecek bir ilah yap. Bizi Mısır'dan çıkaran adama, Musa'ya ne oldu bilmiyoruz' dediler. 24 Ben de, 'Kimde altın varsa çıkarsın' dedim. Altınlarını bana verdiler. Ateşe atınca, bu buzağı ortaya çıktı!"*

Harun, Musa'yla birlikte İsrailliler'in ruhsal önderiydi. Musa Allah'ın yanındayken insanlara önderlik etmesi gerekiyordu. Ancak kararlı durarak günahlarına dikkati çekmek yerine, ellerinde oyuncak oldu. Daha da kötüsü, hatasını kapatmak için yalan söyledi. Sizce Allah bundan sonra ne yaptı? Herkesi affedip geçtiğini sanıyor musunuz? 25–35 ayetlerini okuyarak öğrenelim:

> *25 Musa halkın başıboş hale geldiğini gördü. Çünkü Harun onları dizginlememiş, düşmanlarına alay konusu olmalarına neden olmuştu. 26 Musa ordugahın girişinde durdu, "RAB'den yana olanlar yanıma gelsin!" dedi. Bütün Levililer çevresine toplandı. 27 Musa şöyle dedi: "İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Herkes kılıcını kuşansın. Ordugahta kapı kapı dolaşarak kardeşini, komşusunu, yakınını öldürsün.'" 28 Levililer Musa'nın buyruğunu yerine getirdiler. O gün halktan üç bine yakın adam öldürüldü. 29 Musa, "Bugün kendinizi RAB'be adamış oldunuz" dedi, "Herkes öz oğluna, öz kardeşine düşman kesildiği için bugün RAB sizi kutsadı." 30 Ertesi gün halka, "Korkunç bir günah işlediniz" dedi, "Şimdi RAB'bin huzuruna çıkacağım. Belki günahınızı bağışlatabilirim." 31 Sonra RAB'be dönerek, "Çok yazık, bu halk korkunç bir günah işledi" dedi, "Kendilerine altın put yaptılar. 32 Lütfen günahlarını bağışla, yoksa yazdığın kitaptan adımı sil." 33 RAB, "Kim bana karşı günah işlediyse onun adını sileceğim" diye karşılık verdi, 34 "Şimdi git, halkı sana söylediğim yere götür. Meleğim sana öncülük edecek. Ama zamanı gelince günahlarından ötürü onları cezalandıracağım." 35 RAB halkı cezalandırdı. Çünkü Harun'a buzağı yaptırmışlardı.*

Bazı kişiler için bunlar kabullenmesi zor ayetler.

"Allah nasıl bu insanları öylece öldürebilir?" diye soruyorlar.

Fakat yanıt, şimdiye dek çalıştığımız konuların bağlamında çok basit. İsrailliler, halk olarak antlaşmanın kendi üzerlerine düşen kısmını yerine getirmediler. Evet, halkın bir bölümü, yani öldürülenler, muhtemelen günahın elebaşlarıydı. Fakat İsrailliler müşterek olarak günaha izin vermişlerdi. Allah'ın emirlerine göre yaşamaya ve

O'nu temsil etmeye söz vermişlerdi, fakat çıtanın son derece altında kalmışlardı. Yalnızca birkaç kuralı ihlâl etmekle de kalmadılar, Allah'ı tamamen terk ettiler. İsrailliler'in, Allah'ın yasasına açık isyana ve saygısızlığa izin verdikleri sürece, Allah'ın halkı olarak devam etmelerine imkân yoktu. Bu nedenle cezalandırıldılar.

Bu ayetlerde belirtilen Allah'ın tepkisine odaklanan ve bununla mücadele edenler, çoğunlukla Kutsal Kitap'ın tümündeki en harika sevgi ve bağlılık örneğini göz ardı etmektedirler. Musa, asî ve nankör bir halkın önderi olmasına rağmen, İsrailliler'i gerçekten çok seviyordu. Hatta onları o kadar çok seviyordu ki, kendisi masum olmasına rağmen onlarla birlikte ölmeye razıydı. Onları kurtarmak için arabulucu olarak Allah'a yalvardı. Allah da, onları cezalandırmasına rağmen, Musa'nın ricalarını kabul ederek halkın canını bağışladı ve onlara bir şans daha verdi.

Burada önemli bir soru sormak istiyoruz. Bu problemin nedeni neydi? Halk neden Allah'ın yasasını doğrudan çiğnemişti? Allah'ın Mısır'da gösterdiği yargıya dair işaretleri ve mucizeleri görmüşlerdi. Ayrıca Allah'ın görülür varlığı da hemen önlerindeydi. Pek çok kişi polisin önünde kırmızı ışıkta geçecek kadar cüretkâr değildir. Allah hemen oradayken neden O'nun yasasını çiğnemişlerdi? İnsanlar gündüz kendileriyle birlikte olan bulutu, gece ise ateş sütununu görüyorlardı. On emri aldıklarında dağdan kendilerine seslenen Allah'ın sesini duymuşlardı. Çölde her gün kendilerine su ve yiyecek veriliyordu. Herhangi bir insan bu koşullarda Allah'ı nasıl unutabilirdi? Belki de insanın isyan sorunu, salt insanî unutkanlıktan daha derinde yatmaktadır.

Belki de halk, Allah'ın yasasını tutabileceğinden emindi. Allah İsrailliler'e On Emri, antlaşmanın kontratını verdiğinde bunu okuduğunuzu hatırlıyor musunuz? Hemen Mısır'dan Çıkış 24. bölüm, 7. ayeti okuyalım:

> *7 Sonra antlaşma kitabını alıp halka okudu. Halk, "RAB'bin her söylediğini yapacağız, O'nu dinleyeceğiz" dedi.*

Doğru yanıt bu, öyle değil mi? Allah'la bir antlaşma yaptığımızda, herkesin kabul etmesi gereken bu değil mi? Ancak kimi zaman bu kadar kolay değil, öyle mi? İçimizde çalışarak bizi yanlış yapmaya yönelten bir güç olması mümkün mü?

Bir zamanlar, sigarayı bırakmak için sağlam bir söz veren bir adam varmış. Bunun sağlığına zararlı olduğunu biliyormuş. Karısının bundan hoşlanmadığını biliyormuş. Çocuklarına zararlı olduğunu biliyormuş. Büyük miktarda paraya mal olduğunu biliyormuş. Alın teriyle kazandığı parasının Amerikan tütün şirketlerine gittiğini görmeyi kesinlikle istemiyormuş. Bu nedenle bırakmaya karar vermiş. Sigara paketini parçalayıp çöpe atmış.

İş arkadaşına, "Bu benim son sigara paketim" demiş.

Eve giderek, son sigarasını içtiğini kendinden emin bir şekilde bildirmiş.

Karısı, "Seninle gurur duyuyorum. Yapabileceğini biliyorum" demiş.

Fakat o kadar kolay değilmiş. Takip eden birkaç günde cehennem azabı yaşamış. Sinirliymiş ve müşterilere bağırmış. Midesi bulanmış ve başı dönmüş. Karısına ve çocuklarına bağırmış. Sonunda bir paket sigara alarak yeniden içmeye başlamış.

Kararına ne olmuştu? Düşündüğü kadar güçlü değilmiş. Sigarayı bırakmak için yardıma ihtiyacı varmış. Fakat bunu bilmiyordu.

Serdar'ın evdeki elektrik işini yapmak için yardıma ihtiyacı vardı. Fakat yardım istemeyecek kadar gururluydu. İsrailliler Allah'ın yasasını tutabileceklerini söylediler. Ancak yapamadılar. O kadar kolay değildi.

Bazı kişilerin iradeleri güçlüdür ve sigarayı kolaylıkla bırakabilirler. Başkaları yapamaz. Ancak hepimizin başarabileceği ve başaramayacağı, kendimize has şeyler vardır. Bazıları için bu gururdur. Diğerleri için oburluktur. Daha başkaları tembel ve

bencildir, başkalarına yardım etmezler. Bazı insanlar yalan söyler. Diğerlerinin kötü düşünceleri vardır. Farklı olsak da, bir şey aynıdır. Er ya da geç, bireysel yaşamlarımızda Allah'ın yardımı olmazsa, O'na karşı günah işleriz. Öz varlığımızda bizi yanlış yapmaya iten, kötülüğe meyilli bir gücün olduğunu ne kadar erken fark edersek, bunun çaresini Allah'ta o kadar çabuk bulabiliriz. **Evet, bedenin yanlış yapmaya iten gücünü yenmek için gereken kudreti ancak Allah verebilir.**

Tartışma Soruları

1. Hiç içinizde, düşünsel olarak yanlış olduğunu bildiğiniz bir şeyi yapmak için bir arzu duydunuz mu? Sizce bu duygular nereden geliyor?

2. Hiç üzerinde fazla düşünmeden gerçekten bencilce bir şey yaptınız mı? Yani, yapıp da sonradan bencilce olduğunu anladığınız bir şey? Neden cömert işleri üzerinde fazla düşünmeden, doğal bir şekilde yapmıyoruz?

3. Bir daha asla günah işlememeyi aklınıza koysaydınız, sizce bunu başarabilir miydiniz? Neden?

10 DIŞINA DEĞİL İÇİNE BAKIN

Kader hakkında gizli bir mesaj içeren bir bina.

Bir bina ne kadar önemlidir? Neden yapıldığına ve kimin için yapıldığına bağlıdır! En muhteşem ve en uzun süre dayanan binaların, tarih boyunca hükümdarlar için ya da dinsel amaçlı olarak yapılan binalar olduklarını söylemek abartı olmaz. İstanbul'u gezen herkes bu gerçeğe tanıklık edebilir, zira bir günde Osmanlı sultanlarının konağı olan Topkapı Sarayı'nı, Ayasofya'yı ve Sultanahmet Camii'ni rahatlıkla dolaşabilirsiniz. Topkapı Sarayı'nda çok güzel odalar olsa da, Ayasofya'nın ve Sultanahmet'in büyüklüğü, tasarımı ve ihtişamıyla hiçbir şey boy ölçüşemez. Bu da gayet uygundur, zira bu binalar taş, ahşap ve harcın çok ötesindedir; bunlar ibadet ve dua yerleridir. Evet, Allah'a ibadet için bir bina yapıldığında onu doğru biçimde yapmak için çok dikkatli olmak gerekir.

Sultanahmet Camii 1609–1616 yılları arasında inşa edildi, baş mimarı Sedefkâr Mehmet Ağa idi. Mimar Mehmet imparatorluk mimarıydı ve zamanında Türkiye'nin en meşhur mimarı Sinan'ın öğrencisiydi. Sekiz ciltlik hatıralarında yazdığına göre, başlıca ilham kaynakları Sinan'ın erken dönem eserleri ve Ayasofya idi. Binanın tek bir taşı bile konmadan önce muazzam bir planlama yapıldığını anlamak için dışarısına bir kez bakmak ve içinde biraz gezinmek yeterlidir.

Caminin temel tasarımı Sinan'ın yaptığı Şehzade Camii'ne dayalıdır, aynı şekilde kare tabanlı ve geniş avluludur. Sahının[18] üzeri yükselen kubbeler ve yarı kubbeler sistemiyle örtülmüştür, bunların tepe noktasında 23,5 metre çapında ve 43 metre yüksekliğindeki ana kubbe bulunuyor. Bu kubbeler, yine Sinan tarafından yapılan Edirne'deki Selimiye Camii'nde bulunanlara benzer dört büyük fil ayağıyla desteklenir.

Caminin içi İznik'ten getirilen 20.000'in üzerinde el yapımı seramik çini ile süslenmiştir. Çiniler ağırlıklı olarak kırmızı ve mavi renklerdedir ve üzerlerinde 50'den fazla farklı lâle deseni vardır. Çinilere ek olarak, 200 karmaşık tasarımlı vitray, binanın içine giren doğal ışığı süzer. Tüm bu unsurlar görkemli, sanatsal ve huzurlu bir ortam meydana getirir.

Sultan, gelenekten ayrılarak bu caminin masraflarını hazineden ödemiş ve imparatorluğun en iyi tasarımcılarını görevlendirmiştir. Mehmet Ağa'dan başka, Kaşıkçı Hasan ve Mustafa Mersin Efendi çinileri tasarlamış, Seyyid Kasım Gubari ise hatları yazmıştır. Bu cami Sultan Ahmet'in en büyük başarısı olacaktı, bu nedenle Osmanlı mimarisinin başyapıtı olmasını istiyordu. Günümüz bilginlerine göre, amacını elde etti.

Peki Allah içinde ibadet edilmekten ziyade, Kendisi'nin ikâmet edeceği bir bina isterse ne yaparsınız? Neye benzerdi ve inşa etmek için ne kullanırdınız? Ve eski kölelerden oluşan göçebe bir kavim olsaydınız, böyle bir bina için malzemeleri nereden temin edebilirdiniz? Mısır'dan Çıkış 25. bölüm, 1–9 ayetlerini okuyalım ve bu soruların cevaplarını ve daha fazlasını öğrenelim:

> *1 RAB Musa'ya şöyle dedi: 2 "İsrailliler'e söyle, bana armağan getirsinler. Gönülden veren herkesin armağanını alın. 3 Onlardan alacağınız armağanlar şunlardır: Altın, gümüş, tunç; 4 lacivert, mor, kırmızı iplik; ince keten, keçi kılı, 5 deri[19], kırmızı boyalı koç*

18 Sahın: Caminin ana bölümünü oluşturan geniş alan, namaz kılınan büyük salon.

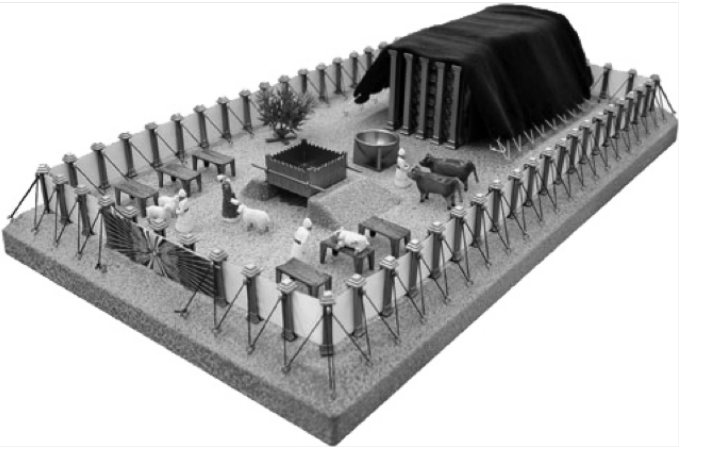
19 Deri": Yunus balığı derisi olabilir.

derisi, akasya ağacı, 6 kandil için zeytinyağı, mesh yağıyla güzel kokulu buhur için baharat, 7 başkâhinin efoduyla göğüslüğü için oniks ve öbür kakma taşlar. 8 Aralarında yaşamam için bana kutsal bir yer yapsınlar. 9 Konutu ve eşyalarını sana göstereceğim örneğe tıpatıp uygun yapın."

Kutsal Kitap'ı çalışırken, Allah'ın karakteri ve amaçları hakkında pek çok şey öğrendik. Daha öğrenecek pek çok şey olması bizi şaşırtmamalı. Çölde İbrahim'le konuşan, Sodom ile Gomora üzerine hüküm yağdıran ve yanan çalıda Musa'ya görünen Allah, şimdi de Kendi halkının arasında olmak istediğini söylüyor. Kendi yaratıklarından ayrı olan Yaratıcı'nın, aynı zamanda yaratıklarının içinde mevcut olabileceği neredeyse düşünülemez. **Ancak, Allah için hiçbir şey imkânsız değildir!**

Ne var ki, Allah herhangi bir bina istemedi. Hatta, Kendi Konutu'nun belli bir örneğe göre yapılacağını söyledi. Eğer bir örnek varsa, bunun dayandığı bir orijinal olmalı, öyle değil mi? Ayrıca, malzemeler nereden gelecekti? Metinde, halkın bunları gönüllü sunularıyla (yani, vermeye istekli olanların verecekleriyle) sağlayacağı söyleniyor. Hatırlarsanız, Mısırlılar İsrailliler'e Mısır'dan ayrılırken pek çok şey vermişlerdi, Konut'un inşası için verilen değerli metaller ve taşların da bu armağanların sonucu oldukları kesin. Peki bütün bu malzemeyle ne yapacaklardı?

Her bir maddeye bakmadan önce, malzemeleri üç ana sınıfa ayıralım. Malzemelerin bir kısmı, Konut'un ana gövdesini meydana getirmek üzere kullanılacaktı (yani perdeler, duvarlar, destek sütunları, vs.). Diğer malzemeler Allah'a ibadet için önemli olan özel eşyaların yapımında kullanılacaktı. Diğer malzemeler ise rahip olarak hizmet verenlerin giysilerinin yapımında kullanılacaktı. Devam ederken, hem her bir maddeyi, hem de ne için kullanıldığını açıklayacağız. **Ayrıca, konutun üç ana kısma ayrıldığının bilinmesi de önemli: avlu, Kutsal Yer ve En Kutsal Yer.** Her bir parça eşya bu kısımlardan birine yerleştiriliyordu.

Konut'un yapısını mimarîsi ve eşyalarıyla ilgilendiğimiz için işlemiyoruz. Aksine, bu ayrıntılarda Kutsal Kitap'ın sonraki bölümlerini anlayabilmek için öğrenmemiz gereken hayatî bilgiler olduğu için işliyoruz. Birazdan okuyacağımız metinlerde bu sırların hepsi açıklanmıyor. Ancak bunları sonraki derslerimizde açmaya çalışacağız.

Özel eşyalar hakkındaki bilgileri, Mısır'dan Çıkış 25. bölüm, 10–12 ayetlerinden okuyarak başlayalım:

> *10 "Akasya ağacından bir sandık yapsınlar. Boyu iki buçuk,[20] eni ve yüksekliği birer buçuk arşın[21] olsun. 11 İçini de dışını da saf altınla kapla. Çevresine altın pervaz yap. 12 Dört altın halka döküp dört ayağına tak. İkisi bir yanda, ikisi öbür yanda olacak."*

Allah'ın ilk talimatı tahtadan bir kutu yapmak oldu. Bu kutuya sandık deniyordu ve altın kaplamalıydı. Konutun her bölümü gibi, bu kutu da Allah tarafından verilen kesin ölçülere uyularak yapılmıştı. Konut'un her bir parça eşyası ve yapısal unsuru önemliyse de, sandık en özeliydi. Kapağı ve içeriği ile ilgili bilgileri 17–22 ayetlerinde okuyalım:

---

20 "İki buçuk arşın": Yaklaşık 1.1 m.

21 "Bir buçuk arşın": Yaklaşık 70 cm.

17"Saf altından bir Bağışlanma Kapağı[22] yap. Boyu iki buçuk, eni bir buçuk arşın olacak. 18 Kapağın iki kenarına dövme altından birer Keruv yap. 19 Keruvlar'dan birini bir kenara, öbürünü öteki kenara, kapakla tek parça halinde yap. 20 Keruvlar yukarı doğru açık kanatlarıyla kapağı örtecek. Yüzleri birbirine dönük olacak ve kapağa bakacak. 21 Kapağı sandığın üzerine, sana vereceğim taş levhaları ise sandığın içine koy. 22 Seninle orada, Levha Sandığı'nın[23] üstündeki Keruvlar arasında, Bağışlanma Kapağı'nın üzerinde görüşeceğim ve İsrailliler için sana buyruklar vereceğim."

Sandığın özel kapağına Bağışlanma Kapağı adı veriliyordu. Her iki ucunda birer Keruv, yani melek bulunan yekpare altın bir kapaktı. Meleklerin kanatları bağışlanma kapağının üzerinde bir kemer meydana getiriyordu ve yüzleri aşağıya dönüktü. Allah bu meleklerin arasında görünecek ve Musa'yla konuşacaktı. Bir anlamda buna O'nun tahtı diyebilirdiniz.

Peki meleklerin başları eğikmiş gibi aşağı doğru bakmaları neden önemliydi? Öncelikle, Allah'ın kutsallığına saygı gösteriyorlardı. **Tüm yaratılış mevcudiyetini Allah'a borçludur ve biz O'na yaklaştığımızda bunu O'nun doğruluğuna saygı olarak yapmalıyız.** İkinci olarak, meleklerin gözleri sandığın içindekilere, yani yasanın tanıklığına dikiliydi. Tanıklık, yani **On Emir, Allah'ın İsrailliler ile yaptığı antlaşmanın temeli ve günahı yargıladığı temeldi.** Aslında, konut ibadet sisteminin tümü, günahın ciddiyeti ve bağışlanma ihtiyacı üzerine kuruluydu. 23–30 ayetleriyle devam edelim:

23 "Akasya ağacından bir masa yap. Boyu iki,[24] eni bir,[25] yüksekliği bir buçuk arşın olacak. 24 Masayı saf altınla kapla. Çevresine

22 "Bağışlanma Kapağı" diye çevrilen İbranice "Kapporet" sözcüğü Tanrı'nın öfkesinin yatıştırıldığı, halkının günahlarının bağışlanıp Tanrı'yla barıştırıldığı özel yeri ifade ediyordu.

23 "Levha Sandığı": Antlaşma Sandığı diye de bilinir.

24 "İki arşın": Yaklaşık 90 cm.

25 "Bir arşın": Yaklaşık 45 cm.

altın pervaz yap. 25 Pervazın çevresine dört parmak eninde bir kenarlık yaparak altın pervazla çevir. 26 Masa için dört altın halka yap, dört ayak üzerindeki dört köşeye yerleştir. 27 Masanın taşınması için sırıkların içinden geçeceği halkalar kenarlığa yakın olmalı. 28 Sırıkları akasya ağacından yap, altınla kapla. Masa onlarla taşınacak. 29 Masa için saf altından tabaklar, sahanlar, dökmelik sunu testileri, tasları yap. 30 Ekmekleri sürekli olarak huzuruma, masanın üzerine koyacaksın."

Sandık ve Bağışlanma Kapağı'na, ortak adıyla Antlaşma Sandığı'na ek olarak, Allah Musa'ya bir masa yapmasını söyledi. Mayasız ekmek masası olarak bilinen bu masa da tahtadan yapılacak ve altınla kaplanacaktı, Allah'a ibadette özel bir işlevi olacaktı. Rahipler masada her zaman, İsrail (oğullarının) on iki oymağını temsilen, on iki somun mayasız ekmek bulunmasına özen göstereceklerdi. Her yedinci günde, yani Sebt Gününde, bu ekmeği yiyeceklerdi, **bu onların beslenmeleri ve hayatta kalmaları için Allah'a olan bağımlılıklarını simgeliyordu.** Ekmeğe ek olarak buhur için kaplar ve kaşıklar, sıvı saklamak için testiler ve ekmek için tabaklar vardı.

Taşımak için halkaları ve sırıkları olduğunu muhtemelen fark etmişsinizdir. İsrailliler'in çölde olduklarını ve Allah'ın İbrahim ile onun soyundan gelenlere vaat ettiği ülkeye doğru gitmekte olduklarını aklımızda tutmalıyız. İsrailliler ordugâhı bozup yola devam ettiklerinde, konutun da onlarla birlikte gitmesi gerekiyordu. Bu nedenle her şeyin taşınabilir olması önemliydi.

31–33 ayetlerinde belirtildiği gibi, Allah şu sözlerle devam etti:

31 "Saf altından bir kandillik yap. Ayağı, gövdesi dövme altın olsun. Çanak, tomurcuk ve çiçek motifleri kendinden olsun. 32 Kandillik üç kolu bir yanda, üç kolu öteki yanda olmak üzere altı kollu olacak. 33 Her kolda badem çiçeğini andıran üç çanak, tomurcuk ve çiçek motifi bulunacak. Altı kol da aynı olacak.

Konutun penceresi yoktu, duvarları arasındaki tek ışık kaynağı bu kandillikten geliyordu. Saf altından yapılmıştı ve altı dallı bir ağaca

benziyordu. Her bir dalın ucunda badem çiçeği şekilli bir kap vardı. Rahipler, kapları yağ ile doldurarak yanar halde bulundurmaktan sorumluydular. Ancak tıpkı masa gibi, kandilliğin de sembolik bir amacı vardı. Sürekli olarak yanan lambalar İsrailliler'e Allah'ın her zaman onlarla birlikte olduğunu hatırlatıyordu. Ayrıca, tıpkı kandilliğin karanlık odada ışık sağladığı gibi, Allah da karanlık hayatlarımızın ışık kaynağıdır. Şimdi Mısır'dan Çıkış 26. bölüm, 1. ayeti okuyarak dikkatimizi konuta, ya da çadıra çevirelim:

> *1 "Tanrı'nın Konutu'nu on perdeden yap. Perdeler lacivert, mor, kırmızı iplikle özenle dokunmuş ince ketenden olsun, üzeri Keruvlar'la ustaca süslensin."*

Taştan inşa edilen pek çok tapınağın aksine, konutun iç kısımları perdelerden yapılacaktı. Bu perdeler Allah'ın Musa'ya verdiği örneğe göre tasarlanmış ve keruvlarla süslenmişlerdi. Kandillikten gelen ışık mayasız ekmek masasından yansıdığında ve mavi ve mor duvarlar arasında titreştiğinde konutun içinin ne kadar güzel olacağını ancak hayal edebiliriz. Rahipler konutun içindeyken, kendilerini muhtemelen cennette gibi hissediyorlardı. Etraflarını melekler çevirmişti ve mavi–mor renkler onlara Allah'ın yasalarını ve yüceliğini hatırlatıyordu. Fakat konutun dışı hiç bu kadar güzel değildi. Bunu Mısır'dan Çıkış 26. bölüm, 7. ve 14. ayetlerde okuyalım:

> *7 "Konutun üstünü kaplayacak çadır için keçi kılından on bir perde yap." 14 "Çadır için kırmızı boyalı koç derilerinden[26] bir örtü, onun üstüne de deriden başka bir örtü yap."*

Konut dışarıdan çok da sıra dışı gözükmüyordu. Hatta içerisine kıyasla epey sadeydi. Deriler yalıtım sağlıyor, sesi engelliyor ve konutun içini kuru tutuyordu. Fakat tasarımında ayrıca altta yatan bir mesaj da vardı.

Konut'un en iç kısmında, Allah'ın Bağışlanma Kapağı üzerinde göründüğü yerde en değerli metaller ve malzemeler kullanılmıştı.

26 "Deri": Yunus balığı derisi olabilir.

Ancak Bağışlanma Kapağından uzaklaştıkça malzemelerin değeri düşüyordu. Buradan alacağımız ders, **Allah'ın huzurunda güzellik ve paklık, O'ndan uzaklaştıkça ise yalnızca yargı ve sürekli temizlenme ihtiyacı olduğudur.** Hiç yeteri kadar iyi olmadığınızı hissettiğiniz, ya da yargıdan korktuğunuz oldu mu? Demek ki Allah'a yaklaşmanız gerekiyor!

Şimdi konutun yerleşim planına bakalım ve yukarıda belirtilen maddelerin her birinin nereye konulduğu hakkında bir fikir edinelim. Bunu Mısır'dan Çıkış 26. bölüm, 31–35 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *31 "Lacivert, mor, kırmızı iplikle özenle dokunmuş ince ketenden bir perde yap; üzerini Keruvlar'la ustaca süsle. 32 Dört gümüş taban üstünde duran akasya ağacından altın kaplı dört direk üzerine as. Çengelleri altın olacak. 33 Perdeyi kopçaların altına asıp Levha Sandığı'nı perdenin arkasına koy. Perde Kutsal Yer'le En Kutsal Yer'i birbirinden ayıracak. 34 Bağışlanma Kapağı'nı En Kutsal Yer'de bulunan Levha Sandığı'nın üzerine koy. 35 Masayı perdenin öbür tarafına, konutun kuzeye bakan yanına yerleştir; kandilliği masanın karşısına, konutun güney tarafına koy.*

Konutun içi iki bölüme ayrılmıştı. En küçük alanın adı En Kutsal Yer'di ve Antlaşma Sandığı buraya konulmuştu. Bu alanın konutun diğer bölümünden ayrılması gerekiyordu, bu nedenle iki odayı ayırmak için bir perde astılar. Perdenin, rahiplerin sürekli olarak Allah'ın huzurunda bulunmalarını engellemesi önemli bir ayrıntı. **Ayrıca, bizi Allah'tan ayıran günahın bir simgesi.** Bir sonraki dersimizde göreceğimiz gibi, En Kutsal Yer'e girmesine izin verilen tek kişi Başrahipti ve yılda yalnızca bir kez girebilirdi. Diğer alana Kutsal Yer deniliyordu. Mayasız ekmek masası, kandillik ve dua sunağı bu odaya konulmuştu. Ayrıca, rahiplerin işlerinin büyük bir kısmını yerine getirdiği yerdi. İsrailliler konuta hiçbir zaman girmemelerine rağmen, dış avlusunda ne olduğunu ayrıntılı olarak biliyorlardı.

Avlu beyaz keten perdelerden meydana gelen bir duvarla çevriliydi ve oraya yalnızca özel bir kapıdan girilebilirdi. Kapı, beyaz keten yerine renkli kumaştan yapılmıştı. İsrailliler Allah'a yalnızca bir yolun olduğunu ve onun bu kapıdan olduğunu biliyorlardı. İçeri girdiklerinde ise, kurbana dayalı ibadet sistemlerinin vazgeçilmez parçaları olan iki eşyayı görüyorlardı; kurban sunağı ve yıkanma kazanı.

Kapıdan girdikten sonra görülen ilk şey sunaktı. Halk kurbanlarını rahibe getiriyor, kesiyor ve sunağın üzerinde yakıyordu. Bir sonraki eşya, yıkanma kazanıydı. Kurban sunağı ile Kutsal Yerin girişi arasına yerleştirilmişti. Tanımı, Mısır'dan Çıkış 30. bölüm, 17–20 ayetlerinde bulunuyor:

> *17 RAB Musa'ya şöyle dedi: 18 "Yıkanmak için tunç bir kazan yap. Ayaklığı da tunçtan olacak. Buluşma Çadırı ile sunağın arasına koyup içine su doldur. 19 Harun'la oğulları ellerini, ayaklarını orada yıkayacaklar. 20 Buluşma Çadırı'na girmeden ya da RAB için yakılan sunuyu sunarak hizmet etmek üzere sunağa yaklaşmadan önce, ölmemek için ellerini, ayaklarını yıkamalılar."*

Rahiplerin temiz olması çok önemliydi. Bir kişi rahip olmadan önce törensel olarak temizlenmeliydi. Bundan sonra da, ellerini ve ayaklarını yıkamadan kurban sunamıyor ve konuta giremiyorlardı. Kurban sunmadan önce temizlenerek arınmaları önemliydi, konutun Kutsal Yerine girmeden önce de kanı yıkamaları gerekiyordu. Fakat yıkanmada aynı zamanda bir simge vardı.

Eller hizmeti ve çalışmayı, ayaklar ise üzerinde seyahat ettiğimiz hayatın yollarını simgeler. Rahipler Allah'ın temsilcileriydi, bu nedenle eylemleri kutsal ve pak olmalıydı. Böylelikle, ellerini yıkadıklarında bu onlara Allah ile insan arasında aracı ve İsrail halkı için örnek kişiler olduklarını hatırlatıyordu.

Bugün dahi pek çok kişi Allah'a dua etmeden önce yıkanır. Bunun nedeni ise sır değil. İnsanlar doğal olarak kendilerini Allah'a göre

kirli ve utanç içinde hissederler. Allah'ın kutsal olduğunu, bizim ise olmadığımızı rahatlıkla görebiliriz. İsrailliler bunu biliyorlardı ve kendilerini temsil edecek özel insanların, yani rahiplerin varlığının öneminin farkındaydılar.

Tüm eşyalar, perdeler, destek sütunları ve rahip giysileri yapıldıktan sonra, Allah her bölümün hizmet için kutsanmasını istedi. O'nun Musa'ya söylediklerini Mısır'dan Çıkış 40. bölüm, 1–15 ayetlerinde okuyalım:

> *1 RAB Musa'ya şöyle dedi: 2 "Konutu, yani Buluşma Çadırı'nı birinci ayın ilk günü kur. 3 Levha Sandığı'nı oraya getirip perdeyle gizle. 4 Masayı içeri getir, gereken her şeyi üzerine diz. Kandilliği getirip kandillerini yak. 5 Altın buhur sunağını Levha Sandığı'nın önüne koy, konutun giriş bölümüne perdesini tak. 6 Yakmalık sunu sunağını konutun–Buluşma Çadırı'nın– giriş bölümüne koy. 7 Kazanı çadırla sunak arasına koyup içine su doldur. 8 Çadırın çevresini avluyla kapat, avlunun girişine perdesini as. 9 Sonra mesh yağıyla konutu ve içindeki bütün eşyaları meshederek kutsal kıl. Böylece konutla takımları kutsal olacak. 10 Yakmalık sunu sunağıyla takımlarını meshet, sunağı kutsal kıl. Sunak çok kutsal olacak. 11 Kazan ve kazan ayaklığını meshederek kutsal kıl. 12 Harun'la oğullarını Buluşma Çadırı'nın giriş bölümüne getirip yıka. 13 Harun'a kutsal giysileri giydir, bana kâhinlik etmesi için onu meshederek kutsal kıl. 14 Oğullarını getirip mintanları giydir. 15 Bana kâhinlik etmeleri için babaları gibi onları da meshet. Bu mesh onların kuşaklar boyu sürekli kâhin olmalarını sağlayacak."*

Konut şimdi tamamlanmıştı. Musa Allah'ın Konutunun hem inşasında, hem de adanmasında O'nun kendisine verdiği talimatları eksiksiz olarak yerine getirmişti. Bundan sonra muhteşem bir şey oldu. Bunu 34–38 ayetlerinde okuyalım:

> *34 O zaman bulut Buluşma Çadırı'nı kapladı ve RAB'bin görkemi konutu doldurdu. 35 Musa Buluşma Çadırı'na giremedi; çünkü bulut her yeri kaplamış, RAB'bin görkemi konutu doldurmuştu.*

36 İsrailliler ancak bulut konutun üzerinden kalkınca göçerlerdi. 37 Bulut durdukça yerlerinden ayrılmaz, kalkacağı günü beklerlerdi. 38 Böylece bütün yolculuklarında konutun üzerinde gündüzün RAB'bin bulutu, gece de ateş İsrailliler'e yol gösterdi.

Bir zamanlar bir mağarada inzivada yaşayan bir keşiş varmış. Bir gün bir ziyaretçi gelerek ona sormuş,

"Neden burada tek başına yaşamakta ısrar ediyorsun? Kentte büyük bir kilise ve manastır var. Hatta ülkenin en tanınmışı. Orada yaşayarak Allah'a ibadet etmelisin."

Keşiş, "Neden orada yaşamam gerektiğini anlamadım. İhtiyacım olan her şey burada var!" yanıtını vermiş.

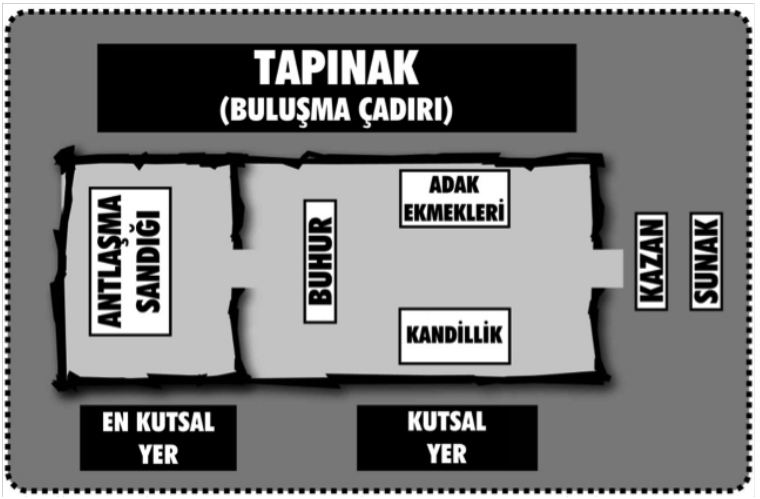
"Ne demek istiyorsun? Orası dünyanın en güzel kiliselerinden biri! Sanat eserlerinin, heykellerin, yüksek tavanların ve ince sanatkârlığın eşi benzeri yok. Orasının bir Allah Evi olduğunu anlamak için bir kez bakıp görmek yeterli."

"Bayım, beni affedin. Mağarama baktığınızda siz bir delik görüyorsunuz. Fakat burasının hâlâ dağın bir parçası olduğunu unutmayın! Allah bana ne kadar da görkemli bir saray verdi. O'nunla burada buluşuyorum."

Konut dışarıdan bakınca çok etkileyici bir yapıda değildi. Fakat içeride, onu meydana getiren altın, bronz, ahşap ve ince ketenden daha değerli bir şey vardı. Aynı şekilde, İsrailliler de çok etkileyici değillerdi. Ellerinde bir vaatten başka bir şey olmayan, çölde yol alan eski kölelerdiler. Fakat onların, Mısırlıların tapınaklarından, saraylarından ve heykellerinden daha büyük bir şeyleri vardı. Yaratıcı Allah, Yahve, aralarında yaşıyordu. Bizim de Rabb'in evinde oturabileceğimiz zaman geldiğinde, ne büyük bir gün olacak!

Tartışma Soruları

1. Bir yere gidip, orada Allah'ın sizinle birlikte bulunduğunu hissettiğiniz oldu mu?
2. Sizce Allah neden konutun dışının sade görünmesini istemişti?
3. Sizce örnek neyin üzerine kuruluydu?
4. Sizce Allah perdenin olmasını, rahipleri Kendi huzurundan uzaklaştırmak için mi, yoksa onları korumak için mi istemişti?

11 KURBAN VE KADER

Hayvanları kurban etmenin kaderimle ne ilgisi var?

Günümüzde, zamanımızı ve düşüncelerimizi meşgul eden pek çok şey var. Gerçekten, hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşgulüz ki, başka bir şey düşünmeye zamanımız olmuyor. Fakat bir dakika durarak birkaç soru üzerinde düşünelim. Bunlar belki hiç aklınıza gelmeyen sorulardır. Fakat bu dersimizin sonunda, son derece önemli olduklarını anlayabilirsiniz.

Toplumumuz kurbana neden bu kadar düşkün? Yeni binaları açmak ve bayramları kutlamak için neden hayvanları öldürüyoruz? Dahası, neden dünyadaki kültürlerden çoğu bir noktada hayvan kurban etmişlerdir? Kan dökülmesinde önemli bir şey mi var, yoksa yalnızca barbarca bir uygulama, diğer yönlerden modern olan bir ulusun üzerindeki bir leke mi? Benzer sorular soran bir çocuğun öyküsüyle başlayalım.

Mert orada durarak, daha önce defalarca kez gördüğü anı bekliyordu. Dedesi bıçağı alıp koyuna doğru yürürken, o güne kadar olan olayları zihninde canlandırdı.

Anne–babasını koyunun kaç para olacağını ve nereden alacaklarını konuşurken duyduğunu hatırladı. Büyükanne ve büyükbabasının köyüne giderek koyunu oradaki bir çiftlikten aldıklarını hatırladı. Bazı koyunlar beyaz, bazıları boz, bazılarıysa kahverengiydi. Mert nedenini bilmiyordu, ancak dedesi koyunun sağlıklı ve temiz olmasının önemli olduğunu söylemişti. En güzelini seçmiş ve

onunla birlikte eve yürümüşlerdi. Koyunu bağladıklarında, Mert onun kesileceği günü düşünmüştü. Tüm aile bir araya gelecekti ve pek çok yiyecek olacaktı.

Mert'in zihni birden şimdiki zamana döndü ve dedesine odaklandı. Dedesi koyunu kesmek için elini uzattığında, Mert ona sordu.

"Dede, neden her yıl koyun kesiyoruz?"

Dedesi durakladı ve yanıt verdi:

" İbrahim'in oğlunu kurban etmeye gönüllü olmasını anmak için yapıyoruz. Allah İbrahim'e böyle yapmasını söyledi ve o itaat etti. Fakat oğlunu kurban etmeden hemen önce, Allah bir koyun gönderdi. Bu hikâyeyi daha önce dinlemiştin, neden tekrar soruyorsun ki?" dedi ve koyunun üzerine eğildi.

"Öyleyse Allah neden İbrahim'den oğlunu kurban etmesini istedi? Bu pek doğru görünmüyor!"

"Söylemek zor. Allah'ın yaptığı her şeyi anlayamayız."

Mert'in dedesi bunları söyledikten sonra koyunun boğazını kesti. Koyun orada kasılarak yatarken ve kanı dökülürken, Mert sordu:

"İlk kurban kesen kişi İbrahim miydi?"

"Hayır. Tufandan sonra Nuh da ailesinin hayatını kurtardığı için Allah'a kurban kesmişti."

Mert, " Nuh kurbanı nereden öğrenmişti?" diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu ve Mert'in dedesi koyunu temizleyerek eti parçalamaya başladı.

İyi bir soru iyi bir yanıtı hak eder, Mert'in son sorusu da çok iyiydi. Aslında bu sorunun yanıtını öğrenmek için Aden Bahçesine geri dönmemiz gerekiyor. Adem ile Havva günah işlediklerinde Allah onları bahçeden çıkardı. Fakat Kutsal Yazılar'a dikkatli bakarsanız, çıkmadan önce Allah'ın onlara hayvan derisinden giysiler verdiğini

görürsünüz (Yaratılış 3:21). Bir hayvanın derisini onu öldürmeden nasıl alabilirsiniz? Cevap, bunu yapamazsınız. İnsanın hayvan kurban etmeye ilk başlaması budur. Allah'ın Adem'e kurbanla ilgili özel talimatlar vermesinden sonra, bu kurallar nesilden nesile geçti, Habil, Nuh ve daha sonra İbrahim bu nedenle hayvan kurban ettiler. Böylece, Adem ile Havva günah işlemeden önce öldürme ve kurban etme olmadığını görüyoruz. Fakat dünyaya günah girdikten sonra hayvan kurbanlığı başladı. **Başka bir deyişle, günah ile hayvan kurbanlığı arasında doğrudan bir bağlantı vardır.**

Önceki derslerimizde Allah'ın İbrahim'le, İshak'la, Yakup'la ve onların soyundan gelenlerle yaptığı antlaşmayı öğrenmiştik. Bu antlaşmanın sonsuza dek sürecek bir antlaşma olduğunu ve Allah'ın amacının ya da isteğinin tüm dünyayı kutsamak olduğunu gördük. Belki dikkatinizi çekmemiştir, ancak antlaşma ne zaman başka bir kişiye geçse, Allah'a bir kurban sundular. Fakat korkunç bir şey oldu, Yakup'un soyundan gelenler Mısır'da köle edildiler ve 400 yıldan uzun bir süre Allah'ın atalarından onlara aktardığı bilginin büyük kısmını unuttular. Böylece, onları kölelikten kurtararak Mısır'dan çıkardıktan sonra, Allah'ın onlara yaşamayı, sevmeyi ve ibadet etmeyi öğretmesi gerekiyordu. Kurban ise bu ibadetin çok önemli bir bölümüydü.

Genel olarak, kurban üç durumda kesilir: bir antlaşmayı kesinleştirmek, şükran sunmak ve günaha kefaret etmek için. Ancak zorunlu olan yalnızca günah kurbanıydı. Bu kurbanın da üç türü vardı: günlük, kişisel ve yıllık. Bu dersimizde yalnızca kişisel ve yıllık kurbanı işleyeceğiz. Kişisel günah kurbanını Levililer 4. bölüm, 27–31 ayetlerinde belirtildiği üzere kısaca açıklayarak başlayalım:

27 "Eğer halktan biri RAB'bin buyruklarından birinde yasak olanı yapar, bilmeden günah işlerse, suçlu sayılır. 28 İşlediği günah kendisine açıklanırsa, günahından ötürü sunu olarak kusursuz bir dişi keçi getirmeli. 29 Elini günah sunusunun başına koymalı ve yakmalık sunuların kesildiği yerde onu kesmeli. 30 Kâhin sununun kanına parmağını batırıp yakmalık sunu sunağının

boynuzlarına sürecek. Artakalan kanı sunağın dibine dökecek. 31 Kişi keçinin bütün yağını, esenlik kurbanında olduğu gibi ayıracak. Kâhin RAB'bi hoşnut eden koku olarak onu sunakta yakacak, kişinin günahını bağışlatacak ve kişi bağışlanacak.

Bir kişi günah işlediğinde, günahı için kurban sunması kendi sorumluluğundaydı. Rahibe sağlıklı, kusursuz bir dişi keçi (ya da 32. ayete göre koyun) getirerek, başı üzerine günahlarını itiraf etmeliydi. **Esas itibariyle, o kişinin günahları keçiye aktarılıyordu ve keçi onun günahlarının bedelini ödüyordu.** Bu, Yakmalık Sunu Sunağında, rahibin o kişi ile Allah arasında arabuluculuk hizmeti görmesiyle yapılıyordu. Rahip bundan sonra hayvanı kurban ediyor ve sunak üzerinde yakıyordu. Olayı gözümüzde canlandıralım.

Bir kişi günah işliyor, günah işlediğini biliyor, günahtan tövbe ediyor ve bağışlanmak istiyor. Böylece Allah'ın belirlediği kuralları izliyor. Sürüsündeki en iyi keçiyi seçiyor, onu alarak Konut'a doğru yürümeye başlıyor. Yaklaştığında, tüm halkın kendisini izlediğini hissedebiliyor. Ancak bu onu pek fazla rahatsız etmiyor, zira diğer herkesin kurbanlar sunduğunu biliyor. Ne de olsa, hiç kimse mükemmel değil! Keten duvarın doğu tarafına yürüyor ve renkli girişe yaklaşıyor. Keçilerin, koyunların ve boğaların sesleri kulaklarını dolduruyor, duman ve yanmış et kokusu ise burun deliklerini yakıyor. Birazdan ne olacağını biliyor, günahının kendisi ile Allah arasına bir duvar ördüğünü biliyor, suçluluk hissediyor ve bu duvarın yalnızca bir kurban sunarak yıkılabileceğini biliyor.

Keçiyi rahibe verirken titrer ve günahlarını keçinin başı üzerine itiraf eder. Sonra bıçağı kaldırır ve keçinin boğazını keser. Kan boşalırken, adam günahının büyüklüğünün eskisinden de çok farkına varır. Kan boşaldıktan sonra hayvan sunağa konur ve yakılır. Adamın günahı bağışlanmış ve günahının cezası, yani ölüm, ödenmiştir. Kişisel kurbanların her gün tekrar tekrar sunulduğunu da unutmayalım. Ayrıca herkesin, rahiplerin dahi, günahları için bir şeyler kurban etmesi gerekiyordu.

Peki Konut'un kendisi kutsal bir yer ise, tüm insanların günahları ve sunular burasını kirletmiyor muydu? Yani, kutsallığını ortadan kaldırmıyor muydu? Bunun cevabı evet, işte bu yüzden Allah rahiplerin yılda bir kez kurban töreni yapmalarını emretti.

Bu kurban töreni birkaç nedenden ötürü çok önemli bir olaydı. Birincisi, Kefaret Günü adı verilen bu günde, Konut'un insanların günahlarından ve kirliliklerinden temizlenmesi gerekiyordu. İkinci olarak, Allah'ın Antlaşma Sandığının üzerinde göründüğü En Kutsal Yere rahibin girebildiği yılın tek günüydü. Üçüncüsü, Son Yargının bir simgesi olarak, bir önceki yılın günahlarının Yargı Kitaplarından tamamen silindiği gündü. Dördüncü olarak, İsrailliler'e günahın duvarının ve utancının çok gerçek olduğunu hatırlatıyordu. Bunu Levililer 16. bölüm, 3–5 ayetlerinde okuyalım:

> *3 Harun En Kutsal Yer'e ancak günah sunusu olarak bir boğa, yakmalık sunu olarak da bir koç sunarak girebilir. 4 Kutsal keten mintan, keten don giyecek, keten kuşak bağlayacak, keten sarık saracak. Bunlar kutsal giysilerdir. Bunları giymeden önce yıkanacak. 5 İsrail topluluğu günah sunusu olarak Harun'a iki teke, yakmalık sunu olarak bir koç verecek.*

Allah Başrahibin Kefaret Gününde kurbanları nasıl idare etmesini istediğini kesin çizgilerle bildirmişti. Öncelikle, Başrahip (o günlerde Musa'nın kardeşi Harun) kendisini temizlemeliydi. Bundan sonra tasarımı Allah tarafından açıklanan rahiplik giysilerini giyerdi. Hazırlanmayı bitirdiğinde, iki erkek keçi, bir boğa ve bir koç alırdı.

Kefaret Gününde, Rabb'in önüne yalnızca paklanmış bir Başrahip çıkabilirdi. Fakat Harun pak değildi; bir insanoğluydu ve günaha tabiydi. Bu nedenle Harun'un halk için arabuluculuk etmesine izin verilmeden önce, kendisinin günahlarından tövbe etmesi ve bağışlanması gerekiyordu. Boğayı bu amaçla kurban ediyordu. 12. ve 13. ayetlerle devam edelim:

> *12 RAB'bin huzurunda bulunan sunağın üzerindeki korları buhurdana koyup iki avuç dolusu ince öğütülmüş güzel kokulu*

buhurla perdenin arkasına geçecek. 13 Orada, RAB'bin huzurunda buhuru korların üzerine koyacak; buhurun dumanı Levha Sandığı'nın[27] üzerindeki Bağışlanma Kapağı'nı kaplayacak. Öyle ki, Harun ölmesin.

Harun boğayı öldürdükten sonra buhurdanı yanan kömürlerle doldurarak, iki avuç buhurla birlikte Kutsal Yere götürürdü. Kutsal Yeri En Kutsal Yerden ayıran perdeden geçtiğinde, buhuru yanan kömürlerin üzerine bırakırdı. Buhurun güzel kokusu havayı doldurduğunda oda sislenir ve Bağışlanma Kapağı duman içinde kalırdı. Harun yalnızca bu koşullarda içeri girebilirdi. Duman bir bakıma Başrahibi Her Şeye Gücü Yeten Yaratıcı'nın görkeminden koruyordu.

O dumanlı odada, Allah'ın huzurunda, Harun boğanın kanından bir miktar alarak yedi kez Bağışlanma Kapağının üzerine serpiyordu. Keçinin kanıyla da aynı şeyi yapıyordu. Kutsal Kitap'ta yedi tamlığın sayısıdır ve Allah'ın sayısı olarak belirtilir. Böylece, Harun kanı yedi kez serptiğinde, günahın bağışlanmasının ve Konut'un insanların kirliliğinden temizlenmesinin tamamlandığını simgeliyordu. Ve Allah, kan dökmeden günahların bağışlanmayacağını net bir şekilde açıklamıştı.

Aslında bu olayın ana teması buydu. İnsanlık günah nedeniyle Allah'tan kopmuştu, sanki arada aşılamaz bir duvar vardı. Konut'ta bu duvar görünür bir haldeydi, hatta birkaç duvar vardı. İlk duvar tüm yapının etrafını çevreliyordu, ikinci duvar Kutsal Yeri ve En Kutsal Yeri kuşatıyordu, üçüncü duvar ise Kutsal Yeri En Kutsal Yerden ayıran perdeydi. **İnsanlar kirli ve kutsallıktan uzaktı; Allah ise pak, kutsal ve günahsızdı.** Buna rağmen Allah bu insanların arasında yaşayabiliyordu. Bu nasıl olabilirdi? Birincisi, Konut'un duvarları kutsal olanı (Allah) kutsal olmayandan (halk) ayırıyordu. İkinci olarak, halk hayvanların kurbanlığı yoluyla günahlı oluşlarını ve bağışlanma ihtiyaçlarını sürekli olarak itiraf etmek zorundaydı. Belki aşağıdaki öykü neden yalnızca kan dökülmesinin günaha kefaret edebileceğini anlamamıza yardımcı olur:

27 "Levha Sandığı": Antlaşma Sandığı diye de bilinir.

İstanbul'daki Beyoğlu Belediyesi yeni bir yol yapmak için bazı eski binaları yıkıyordu. Çalışma ekipleri işe başladılar ve hızla ilerlediler. Birkaç günlük kolay çalışmanın ardından, eski çeşmeler bulunan duvarlarla çevrili bir dizi avluya ulaştılar. Ekip şefi birkaç adam çağırarak onlara talimatlar verdi:

> "Pekala, siz üçünüz bu duvarları yıkın ve çabuk olun. Bu duvarlar işimizi bitirmemizi engelliyor. Her biriniz birer balyoz alıp çalışmaya başlayın."
>
> "Fakat efendim, bunları yalnızca balyoz kullanarak nasıl yıkabiliriz ki? Bu duvarlar bir metre kalınlığında takviyeli beton! Neden ters kepçeyi kullanmıyoruz?" diyerek makineyi gösterdiler.
>
> Ekip şefi, "Ters kepçe başka bir işte kullanılacak. Yapamazsanız, başkasını bulurum!" diyerek çıkıştı.

İşçiler bu duvarları yalnızca balyozlarla yıkmanın ne kadar zor olacağını biliyorlardı. Fakat işlerini kaybetmekte istemiyorlardı, bu nedenle çalışmaya başladılar. Dört saatlik yorucu çalışmadan sonra, hiçbir ilerleme kaydedemediler. Haklıydılar. Ne kadar sıkı çalışırlarsa çalışsınlar, bu duvarları yıkmaları imkânsızdı. Görünen o ki, ölmeden önce bu işi hayatta bitiremeyeceklerdi.

Kutsal Yazılar'a göre, kan dökülmeden günahlarınızın bağışlanmasını sağlamaya çalışmanız, takviyeli beton duvarı bir balyozla yıkmaya çalışmak gibidir. Mümkün değildir! Ancak bu bir soru daha ortaya çıkarıyor, her ne kadar buna bu derste yanıt veremeyecek olsak da. Neden günahlarımız için hâlâ hayvan kurban etmiyoruz?

Tartışma Soruları

1. En iyi ya da en sevdiğiniz hayvanınızı öldürmek zor olur muydu?
2. Günah neden yalnızca kan dökülmesiyle bağışlanabilir?
3. Sizce günah kurbanları Allah'ın Adem'le, İbrahim'le ve İsrailliler ile yaptığı antlaşmayla nasıl bağlantılı?
4. En son işlediğiniz günahı düşünün. Her günah işlediğinizde bir hayvan öldürmek zorunda olsaydınız, bunu yapmaya devam eder miydiniz?
5. Bu ders size günah ve kurban konusunda farklı bir bakış açısı veriyor mu?

12 KADERİNİ KİMİN ELİNE BIRAKIYORSUN?

İman etmeyen insanları dinlemeyerek kaderinizin yönünü değiştirin.

Akıntıya karşı kürek çekmek kolay değildir. Tarihin tek yükselen bir sesin kahraman olabileceğini kanıtlamış olmasına rağmen, çoğunluğun görüşüne katılmanın çok daha kolay olduğunu hepimiz öğrendik. Ancak kanaatlerimiz bir ilkeye dayandığında, bu kanaatleri kararlılıkla korumamız Allah'ı daha hoşnut eder. Çoğunluğun görüşüne aykırı olsa bile. Tek başına durmak cesaret ister. Bu derste, vicdanımızın sesini dinlemenin başkalarını memnun etmeye çalışmaktan daha önemli olduğunu göreceğiz. Doğru olanı yaparak Allah'ı dinlemeye kesin bir karar vermek, içerdiği risklere ve kalabalığın popüler görüşüne rağmen, hayatımızın yönünü kişisel başarıya, aile mutluluğuna, hatta ulusumuzun kurtuluşuna doğru çevirecek şey olabilir.

Berrak bir zihin, iyi öğüt ve milliyetçi bir bakış açısı gerektiren bir andı. İkinci Dünya Savaşı Avrupa'yı felce uğratmıştı. Birkaç hafta içinde, Hitler'in yıldırım savaşı (Blitzkrig) Polonya'yı yok etmiş, Norveç'i boyunduruğu altına almış ve Fransa Ordusu'nun tamamına korku salmıştı.

Soğuk bir sabah, Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ceketini giyerek hususî arabasıyla gizli bir toplantıya gitti. Bu gizli toplantıda buluşacağı kişi, İngiliz Başbakanı Winston Churchill'den başkası değildi. Cumhurbaşkanı İnönü yoldayken, zihni sevgili ulusuna ilişkin düşüncelerle karmakarışık olmuş olmalı. Kısa bir süre önce Hitler'in

adamı Franz von Papen'le görüşmüştü, bu adam Türkiye'yi mihver devletlerine katılmaya ikna etmek için kararlılıkla çalışmıştı. Şimdi ise Winston Churchill'in de benzer bir teklifte bulunacağından emindi.

Cumhurbaşkanı İnönü, Churchill'i Adana'ya 23 kilometre uzaklıktaki Yenice istasyonunda bir tren vagonunun içinde bekliyordu. Tarih 30 Ocak 1943'tü. Savaşın ilk yıllarında Almanların kazandığı zaferlerin gücü, Churchill'i Türkiye'den müttefik devletlere katılmalarını istemek için harekete geçirmişti. Türkiye bu noktaya değin savaşa katılmamış olmasına rağmen, yeterince büyük bir Kara ve Hava kuvvetlerine sahipti. Churchill'in umudu, Türklerin Balkanlarda yeni bir cephe açmalarıydı. İnönü bu ülkenin 1908 ile 1922 yılları arasında süren aralıksız savaşlarda çektiği sıkıntıları çok iyi biliyordu, bu nedenle Türkiye'yi mümkün olduğunca başka bir savaşın dışında tutmaya kararlıydı. Genç Türkiye Cumhuriyeti halen önceki savaşların kayıplarını telafi eden bir yeniden yapılanma içindeydi, bu nedenle böylesi bir savaş için gereken modern silahlardan ve altyapıdan yoksundu.

Ancak bu kolay bir karar değildi, zira İnönü Stalin'in de Türk düzlüklerine sahip olmayı çok isteyeceğinden emindi. Muhtemel bir Sovyet işgali durumunda Birleşik Krallık'tan ve Amerika Birleşik Devletleri'nden gelecek malî ve askerî yardımın önemli değerini görebiliyordu. Cumhurbaşkanı ne karar vermeliydi? Savaşa kesinlikle yabancı değildi, ordu idare etmeyi ve saldırı yönetmeyi çok iyi biliyordu. Peki zaman savaşa katılma zamanı mıydı? Bu ülke için en iyi seçenek başka bir savaşa girmek miydi?

Dünyanın en etkili adamlarından biriyle birlikte otururken hissettiği baskıyı düşünebiliyor musunuz? Churchill'in kendisine Hitler rejimine karşı davaya katılmak için akla gelebilecek her nedeni bildirdiğinden emin olabilirsiniz. Fakat Cumhurbaşkanı İnönü büyük cesaret isteyen bir şey yaptı: katılma baskısına karşı direndi. Ulusunun iyileşmek, içeride büyümek için zamana ihtiyacı olduğuna karar verdi. Türkiye savaşa girmiş olsaydı bunların ikisi de gerçekleşemezdi. Tarih onun bilgeliğini ortaya çıkardı. Cumhurbaşkanı-

nın kararı, belki yüz binden fazla Türk'ün ve onların torunlarının kaderini değiştirdi. O nesilden binlerce genç adam büyüdü, evlendi, çocukları oldu ve torunlarını görecek kadar yaşadılar. Türk kanı savaş meydanında kahramanlığını zaten kanıtlamıştı, Cumhurbaşkanı İnönü'nün seçimi ise Türkiye'nin gücünü ve şerefini gelecek savaşlar için korudu.

Savaş zamanları gizli işler ve büyük kararlar gerektirir. İsrailliler Musa'nın önderliğinde Mısır'dan ayrıldıktan sonra, kendilerini böyle bir durumda buldular. Sina yarımadasının çöllerindeki yolculuklarını henüz tamamlamışlardı ve Vaat Edilen Ülke'nin sınırında duruyorlardı. Allah'ın yaklaşık dört yüz yıl önce vermiş olduğu vaat yerine gelmek üzereydi. Sonunda kendi bahçeleri, tarlaları ve evleri olacaktı. Fakat o ülkeye girmeden önce, Allah onlara orayı araştırmalarını bildirdi. Bunu Çölde Sayım 13. bölüm, 1. ve 2. ayetlerde okuyalım:

> *1–2 RAB Musa'ya, "İsrail halkına vereceğim Kenan ülkesini araştırmak için bazı adamlar gönder" dedi, "Ataların her oymağından bir önder gönder."*

İsrail'in her bir oymağı Kenan ülkesine casus olarak göndermek üzere birer kişi seçti. Casusların görevi basitti. Çok yakında kendilerinin olacak olan ülke hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmeleri gerekiyordu. Bol meyve veren, pek çok ağaç bulunan, verimli tarlalara sahip güzel bir ülkeydi. Allah'ın tasarısı İbrahim'le yaptığı antlaşmayı yerine getirmek ve İsrailliler'e içinde ibadet edecekleri, dürüstlükle çalışacakları ve arkadaşları ve aileleriyle birlikte zevkini sürecekleri harika bir ülke vermekti. İbrahim'in vaat edilen soyu doğana dek, O'na güvenli bir barınak olacaktı. Atanan on iki casusun görevi, Çölde Sayım 13. bölüm, 17–20 ayetlerinde açıklanmaktadır:

> *17 Musa, Kenan ülkesini araştırmak üzere onları gönderirken, "Negev'e, dağlık bölgeye gidin" dedi, 18 "Nasıl bir ülke olduğunu, orada yaşayan halkın güçlü mü zayıf mı, çok mu az mı olduğunu öğrenin. 19 Yaşadıkları ülke iyi mi kötü mü, kentleri*

nasıl, surlu mu değil mi anlayın. 20 Toprak nasıl? Verimli mi, kıraç mı? Çevre ağaçlık mı, değil mi? Elinizden geleni yapıp orada yetişen meyvelerden getirin." Mevsim üzümün olgunlaşmaya başladığı zamandı.

Böylece adamlar yolculuklarına başladılar ve kırk gün süreyle ülkeyi araştırdılar. Hayatlarının büyük bölümünü Nil nehri boyunda esirler olarak yaşadıktan sonra, bu onlar için müthiş bir macera olmuş olmalı. Verimli kahverengi toprağa, bereketli vadilere, çam ağaçlarına ve akarsulara hayretle bakmış olmalılar. Sanki cennet gibiydi! Serin pınarlardan içtiklerinde, nefis üzümleri yediklerinde ve bakışlarını tepelerin ötesine uzattıklarında, bunun Allah'ın kendilerine verdiği armağan olduğuna neredeyse inanamadılar. Cennette kırk gün geçirdikten sonra, casuslar Kenan ülkesinden emniyetle çıkarak geri döndüler ve halka gördükleri her şeyi anlattılar. Getirdikleri haber hızla tüm kampa yayıldı ve insanlar bunun nasıl bir şey olduğunu duymak için heyecanla bir araya toplandılar.

Casusların öyküsünü Çölde Sayım 13. bölüm, 23–31 ayetlerinde okuyalım:

23 Eşkol Vadisi'ne varınca, üzerinde bir salkım üzüm olan bir asma dalı kestiler. Adamlardan ikisi dalı bir sırıkta taşıdılar. Yanlarına nar, incir de aldılar. 24 İsrailliler'in kestiği üzüm salkımından dolayı oraya Eşkol[28] Vadisi adı verildi. 25 Kırk gün dolaştıktan sonra adamlar ülkeyi araştırmaktan döndüler. 26 Paran Çölü'ndeki Kadeş'e, Musa'yla Harun'un ve İsrail topluluğunun yanına geldiler. Onlara ve bütün topluluğa gördüklerini anlatıp ülkenin ürünlerini gösterdiler. 27 Musa'ya, "Bizi gönderdiğin ülkeye gittik" dediler, "Gerçekten süt ve bal akıyor orada! İşte ülkenin ürünleri! 28 Ancak orada yaşayan halk güçlü, kentler de surlu ve çok büyük. Orada Anak soyundan gelen insanları bile gördük. 29 Amalekliler Negev'de; Hititler, Yevuslular ve Amorlular dağlık bölgede; Kenanlılar da denizin yanında ve Şeria Irmağı'nın kıyısında yaşıyor." 30 Kalev, Musa'nın önünde halkı susturup, "Oraya gidip ülkeyi ele

28 "Eşkol": "Salkım" anlamına gelir.

geçirelim. Kesinlikle buna yetecek gücümüz var" dedi. 31 Ne var ki, kendisiyle oraya giden adamlar, "Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü" dediler.

Halk, oradan getirilen güzel meyveleri gördüklerinde ve temiz sular ve yeşil bayırlar hakkındaki hikayeleri dinlediklerinde, kendi çiftliklerine sahip olma hayalleri kurdular. Bu onların kaderiydi! Fakat casuslar onlara olumsuz, hatta ürkütücü şeyler anlatmaya başladı. Şöyle dediler:

"Adamlar dev gibi, biz yanlarında çekirge gibi kalıyoruz, surlarla çevrili kentleri ise zapt edilemez."

Kalabalığın neşesi birden şüpheye ve korkuya dönüştü. Yeni bir resim ortaya çıkıyordu. İnsan dehşet ve yıkım düşüncesiyle doluyordu.

Tam o sırada imanla dolu iki adam, Kalev ve Yeşu, ileri çıkarak kalabalığın karşısına geldiler ve seslendiler:

"Durun, dostlarım! Bunun üstesinden gelelim."

Küçük bir topluluğun düşüncesine karşı çıkmak dahi kolay değildir, hele ki koskoca bir ulusa! Fakat Kalev ile Yeşu diğer casusların yanıldıklarını biliyor ve şüphe etmeyi reddediyorlardı. Böylesi bir toplumsal baskıya nasıl dayanabiliyorlardı? Kısacası, insanların yapamayacaklarına değil, Allah'ın yapabileceklerine odaklanıyorlardı. Cennette geçirdikleri o kırk günü ve Allah'ın kendilerine verdiği sağlam vaatleri hatırladılar. Kızıldeniz'in ikiye ayrıldığını görmemişler miydi? Allah'ın mucize göstererek yiyecek ve su sağladığını görmemişler miydi? Allah'ın varlığının Sina Dağı'na ateş ve yıldırımla indiğini bu kadar çabuk mu unutmuşlardı? Kalabalığı izleme güdüsüne karşı koyarak, bunun yerine Allah'ı izlediler.

Çölde Sayım 13. bölüm, 31. ve 32. ayetler ile 14. bölüm, 1–10 ayetlerini okuyarak öyküye devam edelim:

31 Ne var ki, kendisiyle oraya giden adamlar, "Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü" dediler. 32 Araştırdıkları

ülke hakkında İsrailliler arasında kötü haber yayarak, "Boydan boya araştırdığımız ülke, içinde yaşayanları yiyip bitiren bir ülkedir" dediler, "Üstelik orada gördüğümüz herkes uzun boyluydu." 1 O gece bütün topluluk yüksek sesle bağrışıp ağladı. 2 Bütün İsrail halkı Musa'yla Harun'a karşı söylenmeye başladı. Onlara, "Keşke Mısır'da ya da bu çölde ölseydik!" dediler, 3 "RAB neden bizi bu ülkeye götürüyor? Kılıçtan geçirilelim diye mi? Karılarımız, çocuklarımız tutsak edilecek. Mısıra dönmek bizim için daha iyi değil mi?" 4 Sonra birbirlerine, "Kendimize bir önder seçip Mısır'a dönelim" dediler. 5 Bunun üzerine Musa'yla Harun İsrail topluluğunun önünde yüzüstü yere kapandılar. 6 Ülkeyi araştıranlardan Nun oğlu Yeşu'yla Yefunne oğlu Kalev giysilerini yırttılar. 7 Sonra bütün İsrail topluluğuna şöyle dediler: "İçinden geçip araştırdığımız ülke çok iyi bir ülkedir. 8 Eğer RAB bizden hoşnut kalırsa, süt ve bal akan o ülkeye bizi götürecek ve orayı bize verecektir. 9 Ancak RAB'be karşı gelmeyin. Orada yaşayan halktan korkmayın. Onları ekmek yer gibi yiyip bitireceğiz. Koruyucuları onları bırakıp gitti. Ama RAB bizimledir. Onlardan korkmayın!" 10 Topluluk onları taşa tutmayı düşünürken, ansızın RAB'bin görkemi Buluşma Çadırı'nda bütün İsrail halkına göründü.

Pek çok kişi, hayatlarının akışının önceden yazılmış bir kadere dayalı olduğunu düşünür. Fakat bu Kutsal Kitap olayında, halkın kaderini biçimlendiren şeyin onların davranışı olduğunu görüyoruz. Korkunun kendilerini yenmesine izin vererek ve özdenetim yoksunlukları ile, gerçekte kendilerini Allah'ın onlar için tasarladığı kaderden uzaklaştırmış oluyorlardı. Allah, onlara kendi ülkelerine sahip olabilmeleri için her şeyi sağlamıştı. Allah'ın onların sahip olmasını istediği güzel bir ülke. Şimdi ise halkın kuruntuları ve korkuları, on casusun kötü haberi ve Allah'ın vaatlerine karşı inançsızlıkları, Allah'ın onlar için istediği bereket ile bunu elde etme şansları arasına belirgin bir engel koyuyordu.

Denilebilir ki, "Aslında o insanlar korkmakta haklıydılar. Kenanlılar dev gibiydiler."

Fakat Allah onlara o insanlarla savaşmak zorunda olduklarını söylememişti ki! O istese, ülkenin sakinlerini arılarla kovabilirdi! Mısır İmparatorluğu'nu kurbağa ve sivrisinek belalarıyla dize getirmemiş miydi? Allah'ın sorunlarımızı çözmek için aklınıza bile gelmemiş olan bin yolu olduğunu hiçbir zaman unutmayın. **Ne olursa olsun O'na güvenin. Korkmayın!**

Kalev ve Yeşu halkı ikna etmeye çalıştı. Fakat halk onları dinlemiyordu. Allah halkın imansızlığına o kadar kızdı ki, Kenan ülkesine girme imkânlarını ellerinden aldı. Çocuğunun öfke nöbeti geçirmesine müsamaha göstermeyen iyi bir ebeveyn gibi, İsrail'in kötü davranışının da sonuçları olmasını bekleyebiliriz. Böylece Allah'ın, bu çocuğun – İbrahim'in torunlarının – zor yoldan bir ders almalarını sağlamaktan başka bir seçeneği kalmamıştı. Çölde Sayım 14. bölüm, 26–35 ayetlerini okuyarak konuyu tamamlayalım:

> *26–27 RAB Musa'yla Harun'a da, "Bu kötü topluluk ne zamana dek bana söylenecek?" dedi, "Bana söylenen İsrail halkının yakınmalarını duydum. 28 Onlara RAB şöyle diyor de: 'Varlığım adına ant içerim ki, söylediklerinizin aynısını size yapacağım: 29 Cesetleriniz bu çöle serilecek. Bana söylenen, yirmi ve daha yukarı yaşta sayılan herkes çölde ölecek. 30 Sizi yerleştireceğime ant içtiğim ülkeye Yefunne oğlu Kalev'le Nun oğlu Yeşu'dan başkası girmeyecek. 31 Ama tutsak edilecek dediğiniz çocuklarınızı oraya, sizin reddettiğiniz ülkeye götüreceğim; orayı tanıyacaklar. 32 Size gelince, cesetleriniz bu çöle serilecek. 33 Çocuklarınız, hepiniz ölünceye dek kırk yıl çölde çobanlık edecek ve sizin sadakatsizliğiniz yüzünden sıkıntı çekecekler. 34 Ülkeyi araştırdığınız günler kadar –kırk gün, her gün için bir yıldan kırk yıl– suçunuzun cezasını çekeceksiniz. Sizden yüz çevirdiğimi bileceksiniz!' 35 Ben RAB söyledim; bana karşı toplanan bu kötü topluluğa bunları gerçekten yapacağım. Bu çölde yıkıma uğrayacak, burada ölecekler."*

İsrail ordugâhının vaat edilen ülkenin sınırlarından, sonraki kırk yılı geçirmek üzere tekrar çöle döndükleri gün ne kadar da üzücü bir gün. İsyan edilen her gün için çölde dolaşılan bir yıl. Bir gün için

bir yıl. Bu onların kaderi miydi? Hayır. Onların kaderi, iyi ülkede kutlama yapmaktı. Kötü inançları ve kötü davranışlarıyla kaderlerini olumsuz yönde değiştirdiler. Cumhurbaşkanı İnönü'nün 1943 yılında iyi bir seçim yaparak ulusunu koruduğu gibi, o on casus da kendi uluslarını kötü bir seçimle felâkete uğratmışlardı. Kötü haber getiren on casusa ne olduğunu biliyor musunuz? Kutsal Kitap onların vebadan öldüğünü söylüyor!

Kaderinizi nasıl olumlu yönde değiştirebilirsiniz?

Kaderi olumlu yönde değiştirme arayışınızda size yardımcı olabilecek bir anahtar, kumandan İnönü'nün yer aldığı bir olayda gizli. İnönü milli şef olmasından çok önce, 1922 yılının Aralık ayında İsviçre'nin Lozan kentinde Türkiye'yi temsil etmek üzere davet edilmişti. Konferans, Britanya, Fransa ve Türkiye arasında, Sevr antlaşmasını yeniden görüşmek üzere düzenlenmişti. Konferans süreci, İnönü'nün inatçı diplomasisi nedeniyle dikkate değerdi.

Britanya'nın temsilcisi Lord Curzon'du. Lord Curzon uzun konuşmalar yaparak, Türklerin misak–ı millinin tanınması taleplerine karşı çıkıyordu. Zaten kısmen sağır olan İnönü, Curzon Türklerin duruşunu kınadığı uzun konuşmalarını yaparken işitme cihazını kapatıyordu. Curzon bitirdiğinde, İnönü işitme cihazını açarak başlangıçtaki taleplerini yineliyordu. Curzon'un suçlamalarından habersizdi. Neden? Gerçekten bunları duymuyordu bile!

Her insanda bir çeşit işitme cihazı vardır. İhtiyaç olduğunda bunu kapatırsak, kaderi güçle ve sık sık değiştirebiliriz. On casusun korku verici haberlerini dinleyen kalabalık, o olumsuz hatalı fikirleri çok daha önceden kapatmalıydı. Kulaklarını yalnızca Allah'ın sözünü dinlemek için açmalıydılar. Her zaman hatırınızda tutun, sadece Allah'ın sözünü dinleyenler cennete girecektir.

TARTIŞMA SORULARI

1. Kararlarınız önderliğinizi izleyenlerin yollarını ve yönlerini şekillendirmede yardımcı oluyor mu? Eşinizin, çocuklarınızın, ya da diğer saygın dostlarınızın?

2. On casusun olumsuz haberi kalabalığın düşüncesini hızla sevinçten korkuya dönüştürmüştü. Sizin hayatınızda sizi korkutan, güveninizi kaybettiren, ya da mutsuz eden şeyler ya da kişiler var mı? Onları nasıl göz ardı edebilirsiniz?

3. Sizce Allah, İbrahim'in çocuklarına armağan etmiş olduğu ülkeyi halkın reddetmesi karşısında ne hissetmiştir?

4. Allah'ın vaatlerini korkuyu silmek ve imanda büyümek için nasıl kullanıyorsunuz?

13 İTAATSİZLİĞİN CEZASI

Allah bazı insanları diğerlerinden üstün tutar mı?

Peygamber olmak büyük bir şereftir. Tüm zamanların en ünlü peygamberlerinden biri Musa'ydı. Kutsal Kitap'ın ilk beş kitapçığında Musa'nın deneyimi çokça ayrıntılı olarak görülebilir. Annesinin onu öldürülmekten korumak için bir sepet içinde nehre bıraktığını ve firavunun kızının onu bulduğunu daha önce öğrenmiştik. Ayrıca Musa'nın İsrail'i güç kullanarak kurtarmaya çalıştığını, bir adamı öldürdüğünü, çöle kaçtığını ve 40 yıl boyunca orada yaşadığını da öğrendik. Bundan sonra, Allah'ın onu Mısır'a nasıl geri getirdiğini ve İsrailliler'i özgür bırakmak için mucizeler gösterdiğini okuduk. Evet, Musa Allah'ın peygamberi ve İsrail halkıyla iletişim kurduğu aracıydı. Kutsal Kitap, Mısır'dan Çıkış 33. bölüm, 11. ayette Allah'ın Musa'yla bir insanın arkadaşıyla konuştuğu gibi yüz yüze konuştuğunu söylüyor. Musa, dağa çıkarak Allah'tan halk için özel talimatlar alma ayrıcalığına sahipti. Kutsal Kitap, Allah'la konuştuktan sonra dağdan indiğinde yüzünün parladığını ve halkın ona yaklaşmaya dahi korktuğunu bildiriyor.

Peygamber olmak aynı zamanda büyük bir sorumluluktur. Allah peygamberlerden halka önderlik etmelerini, onları uyarmalarını, eğitmelerini ve azarlamalarını istemiştir. Tüm bu şeyler peygamberlerin zaman zaman gözden düşmelerine neden olmuştur. Peygamberler kabul gördüklerinden daha fazla reddedilmişlerdir ve zorluklar ile denemeleri iyi tanımışlardır. Musa İsrailliler'i Mısır'dan çıkmaya çağırdığında ne olduğunu hatırlıyor musunuz?

İsrailliler'in çoğu Musa'ya ve Harun'a karşı ayaklanmışlardı. İki önderi kendilerini öldürmeye çalışmakla suçladılar. Musa'nın yerinde olsaydınız bu şikâyetçi halka karşı sabır gösterebilir miydiniz?

Evet, Musa önemli bir göreve çağrılmıştı ve bu görevi yerine getirmede kendisine yardımcı olacak, başkalarının sahip olmadığı özel ayrıcalıklara sahipti. Peki, konu doğruluk olduğunda, Allah insanlara farklı davranır mı? Bir peygamber Allah'ın yasasını çiğneyerek bunun sonuçlarından kaçınabilir mi? Bir peygamber, etkilerine maruz kalmadan Rabb'e itaatsizlik edebilir, hatta yalnızca Allah'a ait olan görkemi kendisine mal edebilir mi? Allah peygamberlerin günahlarını görmezlikten gelerek onlara ayrıcalık mı tanımaktadır?

Sorularımızı örneklemek için, tamamen insanî bir bakış açısından bir kayırmacılık öyküsü okuyalım.

Eda 6. sınıftaydı ve sınıfındaki tüm kızlardan uzun boyluydu. Uzun, parlak, siyah saçlıydı ve okul üniformasını giymediği zamanlarda esmer tenine uyumlu siyah beyaz elbiseler giyiyordu. Uzun boyundan dolayı, sekizinci, hatta dokuzuncu sınıftaymış gibi gösteriyordu. Rahatlıkla yüksek notlar alıyordu, hiçbir zaman çalışmak için eve kitap getirmezdi. Hatta okul ödevlerini yapmak için ayırdığı zamandan daha fazlasını müzik dinlemek için ayırıyordu. Öğretmene yakın oturuyordu, ama en ön sırada değil, erkek çocuklar ise sürekli olarak onun dikkatini çekmeye çalışıyorlardı.

Okulun ilk gününde Eda arka sırasında oturan Kutsal'la konuşurken yakalandı. Öğretmen Nilüfer Hanım Kutsal'ı azarladı, fakat Eda'ya hiçbir şey demedi.

> "Kutsal, neden dersimde konuşuyorsun? Herkesin duyması gereken bir şey mi söylemek istiyorsun?" dedi.

Kutsal masasına geri çekildi.

Öğretmen, "Bir daha ben konuşurken sesini duymayayım" diye ekledi.

Çocukların çoğu, öğretmenin Eda'nın da konuştuğunu gördüğünden emindi, bu nedenle nasıl olup da Eda'nın sınıfta konuşmasının yanına kâr kaldığını, fakat Kutsal'ın azarlandığını anlayamadılar. Çok geçmeden öğrenciler onu öğretmenin gözdesi olarak görmeye başladılar. Eda sürekli olarak ev ödevlerini geç getiriyordu, fakat notları hiçbir zaman düşürülmüyor ve ödevleri hiçbir zaman reddedilmiyordu. Eda'nın sınıf arkadaşı Sinan şaşkınlığa uğramıştı.

"Eda, sende ne var anlamıyorum, Nilüfer Hanım bir dakika bile geç getirsem benim ödevimi almıyor. Sen ödevini ertesi gün ya da ertesi hafta getirebiliyorsun. Nasıl oluyor bu?"

Eda, "Bilmiyorum" dedi, "herhalde beni daha çok seviyor."

Eda'nın sınıf arkadaşları onun öğretmenin gözünde hiçbir yanlış yapmayacağı fikrine alıştılar. Eda gerçekten de öğretmenin gözüne girmeye çalışmıyordu. Öğretmene gurur okşayıcı sözlerle yağ çekmeye çalışmıyordu. Fakat her nedense öğretmen her zaman Eda'ya diğer çocuklardan daha fazla iltimas geçiyordu, özellikle övgü konusunda.

"Çocuklar, Eda'nın kompozisyonunu gördünüz mü? Mükemmel olmuş!" derdi. "Keşke siz de Eda gibi olabilseniz."

Diğer çocuklar önceleri güceniyorlardı, fakat bir süre sonra durumun böyle olduğunu ve bunu hiç kimsenin değiştiremeyeceğini gördüler. Öğretmen Eda'yı diğerlerinden daha çok seviyordu işte. Her ne kural varsa, bunlar Eda için geçerli değil gibiydi. Sınıfta konuşabiliyordu, derse geç gelebiliyordu, hatta zaman zaman derse hiç gelmediği oluyordu, buna rağmen hiçbir ceza görmüyordu. Eda sevimliydi, fakat sınıftaki en güzel kız değildi. İyi bir öğrenciydi, fakat en iyisi değildi. Diğer çocuklar Eda'nın neden özel muamele gördüğünü anlamaya çalıştılar, fakat görünürde hiçbir neden yoktu.

Bu öykü hakkında ne hissediyorsunuz? Kendi hayatınızda öğretmeninizle, amirinizle ya da patronunuzla yaşadığınız bir durumu hatırlatıyor mu? Evet, kayırmacılık kıskançlığa neden olur. Kayırmacılığın özünde bir adaletsizlik görülmektedir. Ancak bazı insanlar Allah'ın peygamberlere iltimas geçtiğini söylemektedirler. Öyle mi? Allah'ın iki doğruluk standardı mı var? O'nun iki ölçü değneği mi var? Sizin, benim gibi "normal" insanlar için bir standart, peygamberler için başka bir standart mı var? **Hayır, bir şey kesin, Allah'ın yalnızca ve yalnızca bir doğruluk standardı var.**

Allah'ın doğruluğu, Eda'nın öğretmeninin doğruluk standardından çok farklıdır. Kutsal Kitap'ta yer alan, Allah'ın tarafsızlığını açıkladığı bir olaya bakalım. Çölde Sayım kitapçığının 20. bölümünde, 1. ayetten başlayabiliriz:

> *1 İsrail topluluğu birinci ay Zin Çölü'ne vardı, halk Kadeş'te konakladı. Miryam orada öldü ve gömüldü.*

Dini takvimin birinci ayı Nisan'dı, çimler kış yağmurlarıyla tazelenmiş ve yeşermiş olurdu. Rab İsrail oğullarını güzel bir ülkeye götüreceğini ve onları oraya yerleştireceğini vaat etmişti. Yeşil çimler vaadi almak için canlarını harekete geçirmeliydi ve Allah'ın o ülkeyi halen onlara vermeyi amaçladığını hatırlatmalıydı. İnançsızlıklarından ötürü cezalandırıldıklarını ve kırk yıllık cezanın sona ermek üzere olduğunu biliyorlardı. Asıl soru, ölmüş babalarından ve dedelerinden ders alıp almadıklarıydı. Allah'a güvenme derslerini almışlar mıydı? Çölde Sayım 20. bölüm, 2–5 ayetlerini okuyarak öğrenelim:

> *2 Ancak topluluk için içecek su yoktu. Halk Musa'yla Harun'a karşı toplandı. 3 Musa'ya, "Keşke kardeşlerimiz RAB'bin önünde öldüğünde biz de ölseydik!" diye çıkıştılar, 4 "RAB'bin topluluğunu neden bu çöle getirdiniz? Biz de hayvanlarımız da ölelim diye mi? 5 Neden bizi bu korkunç yere getirmek için Mısır'dan çıkardınız? Ne tahıl, ne incir, ne üzüm ne de nar var. Üstelik içecek su da yok!"*

Halk kırk yıl önce Musa'ya buna benzer bir şikâyette bulunmuştu. Mısır'dan Çıkış kitapçığında okuduğunuzu hatırlıyor musunuz? Horev'de meydana gelmişti. Bu konuyu Mısır'dan Çıkış 17. bölüm, 3–7 ayetlerinde gözden geçirelim:

> *3 Ama halk susamıştı. "Niçin bizi Mısır'dan çıkardın?" diye Musa'ya söylendiler, "Bizi, çocuklarımızı, hayvanlarımızı susuzluktan öldürmek için mi?" 4 Musa, "Bu halka ne yapayım?" diye RAB'be feryat etti, "Neredeyse beni taşlayacaklar." 5 RAB Musa'ya, "Halkın önüne geç" dedi, "Birkaç İsrail ileri gelenini ve Nil'e vurduğun değneği de yanına alıp yürü. 6 Ben Horev Dağı'nda bir kayanın üzerinde, senin önünde duracağım. Kayaya vuracaksın, halk içsin diye su fışkıracak." Musa İsrail ileri gelenlerinin önünde denileni yaptı. 7 Oraya Massa[29] ve Meriva[30] adı verildi. Çünkü İsrailliler orada Musa'ya çıkışmış ve, "Acaba RAB aramızda mı, değil mi?" diye RAB'bi denemişlerdi.*

Çölde geçen tüm bu yıllarda Allah İsrailliler'e su sağlamıştı, ki bu hiç de kolay bir iş değildi. Mısır'dan Çıkış kitapçığına göre, çocuklar ve kadınlar haricinde 600.000 erkek vardı. Bir kişi yemek, temizlik ve içmek için günde 8 litre su kullanırsa, günde 12 milyon litre suya ihtiyaçları olacaktı. Üstelik bu çok kısıtlı bir rakam. Ayrıca hayvanları olduğunu da unutmayalım. Günde 12 milyon litrenin üzerinde su, yalnızca bir pınar değildir; bu bir nehirdir.

Kırk yıl boyunca her gün, Allah susuzluklarını giderdi ve açlıklarını yatıştırdı. Bu işlerin her ikisi de Allah'ın gözetiminin ve koruyuculuğunun sürekli bir işaretiydi. Ancak birdenbire su kesilmişti. Allah onları terk mi etmişti?

Anlaşılan İsrail oğulları Allah'a babalarının güvendiğinden daha fazla güvenmiyorlardı. Kırk yıl boyunca çölde Allah'tan yiyecek ve su aldıktan sonra, neden Allah'ın onları yüzüstü bıraktığını düşündüler? Mantıklı değildi. Suların kurumasını vaat edilen ülkeye girmek üzere olduklarının ve mucizevî olarak sağlanan suya artık

29 "Massa": "Deneme" anlamına gelir.

30 "Meriva": "Çıkışma" anlamına gelir.

ihtiyaç duymayacaklarının bir işareti olarak görmeliydiler. Fakat bunun yerine Musa'ya karşı sızlandılar. Kırk yıl önce babalarının yaptığı gibi, Musa'yı ve Harun'u halka zarar vermeye çalışmakla suçladılar.

Bir halkı kölelikten özgürlüğe ulaştırmak için bu kadar çalıştıktan, 40 yıl boyunca çölde yaşadıktan ve sürekli olarak şikâyetlerini dinledikten sonra, en küçük bir zorluk işareti üzerine size karşı çıksalardı ne düşünürdünüz? Sizi kendilerini öldürmeye çalışmakla suçlasalardı sabrınızı koruyabilir miydiniz? Çölde Sayım 20. bölüm, 6–8. ayetlere geri dönerek öyküye devam edelim:

> *6 Musa'yla Harun topluluktan ayrılıp Buluşma Çadırı'nın giriş bölümüne gittiler, yüzüstü yere kapandılar. RAB'bin görkemi onlara göründü. 7–8 RAB Musa'ya, "Değneği al" dedi, "Sen ve ağabeyin Harun topluluğu toplayın. Halkın gözü önünde su fışkırması için kayaya buyruk verin. Onlar da hayvanları da içsin diye kayadan onlara su çıkaracaksınız."*

Burada Musa'ya verilen talimatlar, Allah'ın daha önce verdiklerinden biraz farklıydı. Horev'de Allah Musa'ya kayaya değneğiyle vurmasını söylemişti. Burada ise Allah Musa'ya kayayla konuşmasını söyledi. Kutsal Kitap Allah'ın neden Musa'dan kayaya vurmasını istemediğini belirtmiyor, fakat bir nedeni olmalı. Belki bu yöntemin bir anlamı, ya da simgeselliği vardı. Ne yazık ki bunu öğrenmek için biraz beklememiz gerekiyor. Musa'nın ne yaptığını 9–11 ayetlerinde görelim:

> *9 Musa kendisine verilen buyruk uyarınca değneği RAB'bin önünden aldı. 10 Musa'yla Harun topluluğu kayanın önüne topladılar. Musa, "Ey siz, başkaldıranlar, beni dinleyin!" dedi, "Bu kayadan size su çıkaralım mı?" 11 Sonra kolunu kaldırıp değneğiyle kayaya iki kez vurdu. Kayadan bol su fışkırdı, topluluk da hayvanları da içti.*

Musa'nın kayayla konuşması gerekiyordu, fakat bunun yerine öfke ile Allah'ın talimatlarını bırakarak kendi çözümüne yöneldi.

Mucizeyi kendi ellerine alarak kayaya vurdu. Allah, halkına merhamet göstererek suyun akmasını sağladı. Fakat Musa'nın bu öfkeli hareketinden memnun değildi. İtaatsizliğiyle halk için güçlü bir işareti etkisiz hale getirmişti. Çölde Sayım 20. bölüm, 12. ve 13. ayetlerde kaydedilen Allah'ın sözleri şöyle:

> *12 RAB Musa'yla Harun'a, "Madem İsrailliler'in gözü önünde benim kutsallığımı sayarak bana güvenmediniz" dedi, "Bu topluluğu kendilerine vereceğim ülkeye de götürmeyeceksiniz." 13 Bu sulara Meriva[31] suları denildi. Çünkü İsrail halkı orada RAB'be çıkışmış, RAB de aralarında kutsallığını göstermişti.*

Yalnızca talimatları yerine getirmemekten daha büyük bir sorun vardı. Allah Musa ile Harun'a, Kendisine inanmamış olduklarını söyledi! Onların İsrail oğullarının gözü önünde O'nun kutsallığını saymadıklarını belirtti. Musa ile Harun, İsrail oğullarını vaat edilen ülkeye götürmek için kırk yıl çalıştıktan sonra, kendileri giremeyeceklerdi. Tıpkı isyankârların başına geldiği gibi, çölde öleceklerdi! Yanlış giden neydi? Allah ne yapıyordu?

Söyleyebileceğimiz ilk şey, Allah'ın kesinlikle iltimasta bulunmadığıdır. Musa ile Harun yanlış yaptıklarında Allah onların günahını hoş görmedi. Onların günahıyla ilgilendi. Evet, Allah'ın peygamberi hatalı bir davranış için diğer herkes gibi bir bedel öder. Allah doğrudur ve doğruluk konusunda halk için başka, peygamberler için ise başka bir standardı yoktur. Bunlar aynıdır.

Peki Musa ile Harun'un günahı neydi?

Dikkatli bakmamız gerekiyor. Allah Kendisi'nin halk için kayadan su çıkartacağını söylemişti. Fakat Musa şöyle dedi:

> *"Ey siz, başkaldıranlar, beni dinleyin! (Biz) bu kayadan size su çıkaralım mı?"*

Suyun kayadan çıkıp çıkmamasının seçimi Musa ve Harun'a ait değildi. Ancak Musa, Allah Kendi söylediği şeyi yapmayacakmış

31 "Meriva": "Çıkışma" anlamına gelir.

gibi davranıyordu. Musa ile Harun kendilerini Allah'ın yerine koydular.

"(Biz) bu kayadan size su çıkaralım mı?"

Ayrıca, Musa ile Harun kişisel olarak hakarete uğradıkları için duygusal bir öfke gösteriyorlardı. Şöyle seslendiler:

"Ey siz, başkaldıranlar, beni dinleyin!"

Evet, Allah kimi zaman halkı azarlamak için bir peygamberi kullanabilir, fakat bu peygamber için kişisel bir mesele olmamalıdır. Peygamberler kişisel hakaretleri kullanmamalıdırlar. Peygamberler halkın önünde Allah'ı temsil etmeli ve sabır ile müsamaha göstermelidirler. Tüm bu şeylerde Allah'ı şereflendirmediler ve İsrailliler'e şikâyet etmek için bir neden vermiş oldular.

İsrailliler çölde geçirdikleri zaman boyunca Musa'dan şikâyet etmişler ve kendilerini çeşitli güçlüklere sürükleyen kişinin Musa olduğunu söylemişlerdi. Kendilerini imanlarının denendiği yerlere götürenin Allah olduğunu kabul etmemişlerdi. Musa ile Harun, dikkati kendi üzerlerine çekerek onları yönlendirenin Allah değil Musa olduğu iddiasını kuvvetlendirmişlerdi. Bu kesinlikle büyük bir hataydı.

Öyleyse ne diyeceğiz, Allah Musa ile Harun'u yüzüstü bıraktı mı? Ebedi kurtuluşlarını kayıp mı ettiler? Sonraki bölümlerde Allah'ın tövbelerini kabul ettiği anlaşılıyor. Ancak aynı şekilde, işledikleri günahın cezasız kalmasına izin vermediği de anlaşılıyor. Çölde kırk yıl boyunca gezdikten sonra, hem Harun hem de Musa, Vaat Edilen Ülkeye tek bir adım bile atamadan öldüler. Allah kayırmacılık yapmadığını halka açıkça gösteriyordu. Doğruluk standardı hem halk, hem de peygamberler için aynıdır. Bilakis, halk üzerindeki önemli etkileri nedeniyle, önderlerden daha büyük bir itaat ve güven talep eder. **Evet, peygamberler günah işleyebilir, ve Allah onların günahını başka birinin günahından farklı değerlendirmez. Onların da tıpkı bizim gibi günahtan tövbe**

etmeye ve dönmeye ihtiyaçları vardır. Kayırmacılıkla ilgili başka bir öyküyü inceleyelim.

Ankara'da, başka bir devletin elçisi devamlı yasak yerlere park ediyordu. Fakat polis memurları kendisine ceza yazamıyordu. Adam diplomatik dokunulmazlık sahibiydi.

Bir gün elçi sokağın köşesine park etti, arabanın yarısı sokağa taşıyordu. Bir turist otobüsü geldi ve yoldan geçemedi. Sürücü dışarı çıkarak aracın sahibini aradı. Arabanın sahibini bulamadı, ancak sonunda bir polis memuruna rastladı.

Polise "Bu arabayı buradan çektirir misiniz?" diye sordu.

"Üzgünüm, hiçbir şey yapamam. Bu bir diplomatın arabası."

"Ne demek diplomatın arabası? Diplomat bakireden mi doğuyor ki herkesten farklı olsun? Bu adil değil. Tüm sokağı kapatıyor. Hiç kimse bir yere gidemiyor."

Otobüsün arkasında kalan diğer otomobiller de geçemedi. Birkaç dakika içinde sabırsızlanarak korna çalmaya başladılar.

Polis "Üzgünüm, hiçbir şey yapamam" dedi.

"Bakın kaç kişi burada kısılıp kaldı. Kornalarını çaldıklarını duymuyor musunuz? Bu konuda ne yapacaksınız?"

"Üzgünüm, hiçbir şey yapamam."

Otobüs sürücüsü "Bakın" dedi, "diplomatik dokunulmazlık yalnızca diplomatların yalan yere suçlanarak ya da tesadüfi kültürel uyuşmazlıklar nedeniyle hapse atılmalarına engel olmak içindir. Hiçbir zaman ülkenin tüm yasalarını çiğneme ruhsatı olması amaçlanmamıştır."

Polis memuru, "Fark etmez" dedi. "Ne isterlerse yapabilirler ve ben onlara dokunamam."

Üst düzey memurların yasalara uymak zorunda olmadıklarını gördüğünüzde ne hissediyorsunuz? Sinir bozucu mu? Size adaletsiz gibi gelmiyor mu? İnsanî bir bakış açısından adaletsiz ise, düşünceleri bizimkilerden sonsuz kez daha adil olan Allah'ın bakış açısından kesinlikle adaletsizdir.

Yaygın inanışın aksine, peygamberler farklı bir kumaştan değildir. Onlar, Allah'ın yardımıyla sıra dışı işler gerçekleştirmek üzere çağrılan sıradan insanlardır. Kendilerine ait hiçbir güçleri yoktur ve herkes gibi kendi kurtuluşlarını Allah'ın lütfuna borçludurlar. Bu nedenle Allah onları günahlarından sorumlu tutar ve gerekirse onları cezalandırır. Allah hiç kimseye günah işleme ruhsatı vermez. Herkesi Kendi doğruluk standardından sorumlu tutar. Bir peygamberin yerine getirmesi gereken özel bir görev olsa da, bu onu Allah'ın yasasının üzerine çıkarmaz. Allah'ın yasası adil ve doğrudur. Bazı insanların buna tabi olmadıklarını söyleyerek onu küçümsemeyelim.

TARTIŞMA SORULARI

1. Kayırmacılık neden kıskançlığa neden olur?

2. Bazı insanlar Allah'ın peygamberleri günah işleyemeyecekleri bir şekilde yarattığını düşünür. Bu düşünceyi kutsal yazılarda bulabilir miyiz, yoksa başka bir yerden mi gelmiştir?

3. Allah'ın bize ve peygamberlere uyguladığı doğruluk standardı aynı olduğuna göre, bunun ölçüldüğü kurallar sistemi nedir?

4. Sizce Allah neden Musa'dan kayaya değnekle vurmak yerine onunla yalnızca konuşmasını istedi?

5. Adem'in Aden Bahçesi'nde işlediği günahla Musa'nın kayaya vurmaktaki günahı arasında bir benzerlik görebiliyor musunuz?

14 YALANCI OLMAYIN!

Yalan söylemenin ağır bir bedeli vardır.

Ünlü, zengin ya da güçlü olmak için ne yapardınız? Yalan söyler, hile ve hırsızlık yapar mıydınız? Savaş zamanında dostlarınızı düşmanın eline verir miydiniz? Yeryüzündeki bir anlık mutluluk için gökteki sonsuz yaşamdan vazgeçer miydiniz? Pek çoğumuz bu sorulara hayır yanıtını verirdi. Fakat büyük baskı altında ve zenginliğe duyulan güçlü özlem karşısında, bazı insanların neler yapabileceğine şaşarsınız! Bu dersimizde bu olayı araştıracağız ve dünyasal ikbalin ayartısına karşı hiç kimsenin, peygamberlerin bile bağışıklığı olmadığını göreceğiz! Bir öyküyle başlayalım.

Bir zamanlar yaşından daha büyük gösteren bir adam vardı. Becerikli bir adamdı ve kendisi ile karısını güçbela geçindirebiliyordu. Bir gün karısı hamama gitti ve büyük bir kalabalık olduğunu gördü. Diğer kadınlara sordu:

> "Tüm bu insanlar neden burada? Daha önce hiç böyle bir kalabalık görmemiştim."

Diğer kadınlar yanıtladılar:

> "Duymadın mı? Baş falcının karısı bugün hamama geliyor."

Tam o sırada havayı müzik sesi doldurdu ve büyük bir alay hamama yaklaştı. Baş hamamcı kadın büyük bir ödül umuduyla falcının

karısını buyur etti ve ona kendi yerini almasını rica etti. Tüm bunların o zavallı kadınlar üzerindeki etkisini ancak hayal edebilirsiniz!

Kendini küçümsenmiş hisseden ve biraz da kıskançlık duyan zavallı kadın, banyo yaptıktan sonra evine döndü. Yoldayken kararını verdi ve eve girdiğinde kocasına şöyle dedi:

"Ya falcı olursun, ya da seni terk ederim!"

Adam "Ne demek beni terk edersin? Günlük ekmeğimizi zar zor kazanıyorum. Falcılık sanatını öğrenecek zamanım yok. İstediğin şeyi nasıl yapabilirim ki?" diye sordu.

Fakat kadın fikrini değiştirmek niyetinde değildi. Ya adam falcı olacaktı, ya da kendisi onu terk edecekti. Adamın umutsuzluğa kapıldığını söylemeye gerek yok, karısı çok güzeldi ve onun her şeyiydi.

O gece kahvehaneye gitmeye karar verdi, derin düşünceler içindeyken bir arkadaşı yanına geldi:

"Ne var, ne yok?"

Bu basit soruya yanıt olarak, adam arkadaşına her şeyi anlattı. Arkadaşı bütün hikâyeyi duyduktan sonra şöyle dedi:

"Endişe etme! Baş hamamcı kadını tanıyorum, bize yardım eder."

Arkadaşı kahvehaneden ayrıldı, hamama gitti ve baş hamamcı kadınla konuştu. Kadın bir an için düşündü ve adama şöyle dedi:

"Arkadaşına yarın kâğıt, kalem ve mürekkep alarak hamamın dışında oturmasını söyle. Sanki falcıymış gibi bir şeyler çiziktirsin. Merak etmeyin; gerisini ben halledeceğim."

Böylece zavallı adam okuma yazma bile bilmediği halde kırtasiyeye giderek gereken eşyaları aldı. Sonra hamama giderek yazmaya başladı. Çok geçmeden herkes ona hoca demeye başladı. Tam o sırada baş falcının karısı her zamanki gibi banyo yapmaya geldi.

Kendisiyle ilgilenilirken, hizmetlilerden biri kadının pahalı yüzüklerinden birini alarak olukta biriken çamurun içine sakladı. Baş hamamcı kadının tasarısı olduğu üzere, hizmetli kadın yüzüğün yerini hoca rolü yapan fakir adama bildirdi.

Çok geçmeden baş falcının karısı kayıp yüzüğü için bağırıp çağırmaya başladı. Hizmetliler etrafta koşturarak yüzüğü ararlarken, baş hamamcı kadın ona yaklaşarak şöyle dedi:

> "Kapıda kayıp eşyaları bulmakta çok becerikli olan bir hoca oturuyor."
>
> Kadın, "Öyleyse ne duruyorsun? Bir an önce buraya getirsene!" diye bağırdı.

Koşarak hocayı getirdiler ve ona olanları anlattılar. Bilge hoca rolü yapmakta olan fakir adam hamamın içine girerek şöyle dedi:

> "Endişe etmeyin! Yüzük oluğun dar kısmında çamura gömülü."

Baş hamamcı kadın o noktaya bir hizmetli gönderdi ve yüzük bulundu. Kadın çok mutlu oldu ve hocayı büyük miktarda parayla ödüllendirdi. Adam parayı aldıktan sonra, falcılıkta kazandığı ilk başarısının mutluluğuyla evine döndü. Böylece Kutsal Kitap'a dönelim.

Kutsal Kitap'ta, Balam adlı çok ilginç bir adamın öyküsünü okuyabiliriz. Hoca rolü yapan fakir adamın aksine, Balam'ın gerçek bir peygamber olduğunu biliyoruz, zira o Allah'la iletişim kurma yeteneğine sahipti. Ancak onun öyküsünün en ilginç ve rahatsız edici tarafı, zenginlik ve ün kazanmak için konumundan faydalanmasıdır; bu karar sonunda hayatına mal olacaktı. Çölde Sayım 22. bölüm, 1–6 ayetlerinde öyküyü okuyarak başlayabiliriz:

> *1 İsrailliler yollarına devam ederek Moav ovalarında, Şeria Irmağı'nın doğusunda, Eriha karşısında konakladılar. 2 Sippor oğlu Balak İsrailliler'in Amorlular'a neler yaptığını duydu. 3 İsrail halkı kalabalık olduğundan, Moavlılar onlardan korkarak*

yılgıya düştü. 4 Midyan ileri gelenlerine, "Öküz kırda nasıl otu yiyip tüketirse, bu topluluk da çevremizdeki her şeyi yiyip bitirecek" dediler. O sırada Sippor oğlu Balak Moav Kralıydı. 5 Balak, Beor oğlu Balam'ı çağırmak için ulaklar gönderdi. Balam Fırat Irmağı kıyısında, Amav ülkesindeki Petor'da yaşıyordu. Balak şöyle dedi: "Mısır'dan çıkıp yeryüzünü kaplayan bir halk yanıbaşıma yerleşti. 6 Lütfen gel de benden daha güçlü olan bu halka benim için lanet oku. Olur ki, onları yener, ülkeden kovarız. Çünkü senin kutsadığın kişinin kutsanacağını, lanetlediğin kişinin lanetleneceğini biliyorum."

İsrailliler çölde dolaştıkları kırk uzun yılın ardından, Vaat Edilen Ülkenin sınırına gelmişlerdi. Kırk yıl geçmiş olmasına rağmen, adları ve ünleri uzaklara dek yayılmıştı. Moav kralı Balak endişeye düşmüştü. Savaşın yakın olduğunu düşünerek, ruhsal bir paralı askerden, parayla tutulabilecek bir falcıdan başka bir şey olmadığını sandığı Balam'ın hizmetlerinden faydalanmaya karar vermişti.

Böylece Moav kralı Balam'a haberciler göndererek olan biteni açıkladı ve gelip İsrailliler'e lanet okumasını istedi. Balam habercilere Allah'ın isteğini araştıracağını söyledi ve onları gecelemeleri için davet etti. Fakat o gece Allah Balam'a seslenerek adamları geri göndermesini söyledi. Balam Allah'ın bereketlediğine lanet edemezdi.

Fakat Moav kralı vazgeçmedi, paranın gücüne inanıyordu. Doğru ücret belirlenirse Balam gelecekti. Böylece onu ikna etmek üzere ileri gelenlerden bir heyet gönderdi. Artık Balam Allah'ın isteğinin ne olduğunu biliyordu, fakat o parayı gerçekten çok istiyordu. Bu nedenle onlara gecelemelerini söyledi. Balam'ın ilk hatası buydu!

Allah'ın kalplerimizi ve zihinlerimizi okuyabildiğini biliyoruz. Allah da Balam'ın kalbinde ne olduğunu biliyordu. Ancak aynı zamanda Allah'ın kendi seçimlerimizi yapmamıza izin verdiğini de biliyoruz. Böylece Allah Balam'ın adamlarla birlikte gitmesine bir şartla izin verdi. Balam yalnızca Allah'ın ona bildirdiği şeyi söyleyebilirdi. Sorun, Balam'ın Allah'ı dinlemek istememesiydi.

Bu durum, ikinci heyetin Allah onları geri gönderdikten sonra evinde kalmalarına izin vermesiyle belli olmuştu. Allah Balam'ın kalbinde ne olduğunu biliyordu ve ona bir ders verecekti. Öyküyü Çölde Sayım 22. bölüm, 22–30 ayetlerinde okumaya devam edelim:

> *22 Tanrı onun gidişine öfkelendi. RAB'bin meleği engel olmak için yoluna dikildi. Balam eşeğine binmişti, yanında iki uşağı vardı. 23 Eşek, yalın kılıç yolda durmakta olan RAB'bin meleğini görünce, yoldan sapıp tarlaya girdi. Balam yola döndürmek için eşeği dövdü. 24 RAB'bin meleği iki bağın arasında iki yanı duvarlı dar bir yolda durdu. 25 Eşek RAB'bin meleğini görünce duvara sıkıştı, Balam'ın ayağını ezdi. Balam eşeği yine dövdü. 26 RAB'bin meleği ilerledi, sağa sola dönüşü olmayan dar bir yerde durdu. 27 Eşek RAB'bin meleğini görünce, Balam'ın altında yıkıldı. Balam öfkelendi, değneğiyle eşeği dövdü. 28 Bunun üzerine RAB eşeği konuşturdu. Eşek Balam'a, "Sana ne yaptım ki, üç kez beni böyle dövdün?" diye sordu. 29 Balam, "Benimle alay ediyorsun" diye yanıtladı, "Elimde kılıç olsaydı, seni hemen öldürürdüm." 30 Eşek, "Bugüne dek hep üzerine bindiğin eşek değil miyim ben?" dedi, "Daha önce sana hiç böyle davrandım mı?" Balam, "Hayır" diye yanıtladı.*

İnanmak ne kadar zor olsa da, eşek gerçekten Balam'la konuştu. Balam da şaşırmış gibi görünmüyordu, zira eşeğin sorusunu yanıtladı. Fakat daha önemlisi bu olayda ilginç bir simgesellik var. Eşeğin ana yoldan ayrıldığı gibi, Balam da Allah'ın isteğinden sapmıştı. Allah'ın onun gitmesini istemediğini hatırlayın, Allah'ın gözünden düştüğü zaman ise Allah'ın yargısına tabi olmuştu. Gözlerini açmak ve olayı bir uyarı olarak görmek yerine, Balam bunun ana hedefi olan para kazanmasını engellemek ve hedefinden saptırmak için konulan bir engel olduğunu düşündü. Bu nedenle eşeğini dövdü ve tehdit etti. Balam haklıydı! Alay konusu bir ahmaktı, fakat eşek yüzünden değil. 31–35 ayetlerini okuyarak ne olduğunu görelim:

> *31 Bundan sonra RAB Balam'ın gözlerini açtı. Balam yalın kılıç yolda durmakta olan RAB'bin meleğini gördü, eğilip yüzüstü yere kapandı. 32 RAB'bin meleği, "Neden üç kez eşeğini dövdün?"*

diye sordu, "Ben seni engellemeye geldim. Çünkü gittiğin yol seni yıkıma götürüyor. 33 Eşek beni gördü, üç kez önümden saptı. Eğer yoldan sapmasaydı, seni öldürür, onu sağ bırakırdım." 34 Balam RAB'bin meleğine, "Günah işledim" dedi, "Beni engellemek için yolda dikildiğini anlamadım. Uygun görmüyorsan şimdi evime döneyim." 35 RAB'bin meleği, "Adamlarla git" dedi, "Ama yalnız sana söyleyeceklerimi söyleyeceksin." Böylece Balam Balak'ın önderleriyle gitti.

Dünyadaki pek çok kişi tüm çevremizde kızışarak devam etmekte olan ruhsal bir savaş olduğuna inanmaz. Sizce onların gözleri açılsaydı, Balam'ın gösterdiği gibi mi tepki gösterirlerdi? Kötü şeyler olduğunda Balam gibi mi davranmaya devam ederlerdi? Yoksa Allah'a itaatsizlik ettikleri için kimi zaman kötü şeyler olduğunun farkına varırlar mıydı? Tıpkı Balam gibi onlara da Allah'ın denetim sahibi olduğunun hatırlatılması gerekiyor.

Allah Balam'ın tövbe ettikten sonra yolculuğuna devam etmesine izin verdiyse de, Balam'ın kişisel güdülerini ardında bırakması gerektiği açıktı. Allah onu kullanacaktı, fakat onun Allah'ın emirlerini yerine getirmesi önemliydi.

Böylece Balam yoluna devam etti ve sonunda Moav kralı Balak'ın yanına geldi. Kral hiç vakit kaybetmedi ve derhal Balam'dan İsrailliler'e lanet okumasını istedi. Fakat Balam Allah'ın dediklerini unutmadı ve Balak'a yalnızca Allah'ın kendisine verdiği sözleri söyleyebileceğini hatırlattı. Sığırlar ve davarlar kurban edildikten sonra, Allah Balam'a ilk bildirisini verdi. Bunu Çölde Sayım 23. bölüm, 7–10 ayetlerinde okuyabiliriz:

7 Sonra şu bildiriyi iletti: "Balak beni Aram'dan, Moav Kralı beni doğu dağlarından getirdi. 'Gel, benim için Yakup soyuna lanet oku' dedi, 'Gel, İsrail'in yıkımını dile.' 8 Tanrı'nın lanetlemediğini ben nasıl lanetlerim? RAB'bin yıkımını istemediği kişinin yıkımını ben nasıl isteyebilirim? 9 Kayaların doruğundan görüyorum onları, tepelerden bakıyorum onlara. Tek başına yaşayan, uluslardan kendini soyutlayan bir halk görüyorum. 10

Kim Yakup soyunun tozunu ve İsrail'in dörtte birini sayabilir? Doğru kişilerin ölümüyle öleyim, sonum onlarınki gibi olsun!"

Balak öfkelendi, çünkü Balam'a çok para veriyordu. Ancak Balam İsrail'i lanetlemek yerine onları bereketledi. Moav kralı inatçı bir adamdı, bu nedenle Balam'ı başka bir tepeye götürdü. Oradan İsrailliler'e doğru baktılar, başka kurbanlar sundular ve Allah'ın bir sonraki bildirisini beklediler. Balak'ın şanssızlığına, bir sonraki bildiri de bir bereketti. Aklı başında olan herhangi bir insan, bunun boş yere bir uğraş olduğunu muhtemelen fark edebilirdi. Ne kadar para verirse versin, kaç kurban keserse kessin, Allah bereketlemiş olduğunu lanetlemeyecekti. Fakat Moav kralı Balak'ın aklı başında değildi! Bu nedenle Balam'ı başka bir tepeye çıkartarak, İsrail'e lanet okumasını rica etti. Neler olduğunu Çölde Sayım 24. bölüm, 3–9 ayetlerinde görelim:

3 şu bildiriyi iletti: "Beor oğlu Balam, gözü açılmış olan, 4 Tanrı'nın sözlerini duyan, Her Şeye Gücü Yeten'in görümlerini gören, yere kapanan, Tanrı'nın gözlerini açtığı kişi bildiriyor: 5 'Ey Yakup soyu, çadırların, ey İsrail, konutların ne güzel! 6 Yayılıyorlar vadiler gibi, ırmak kıyısında bahçeler gibi, RAB'bin diktiği öd ağaçları gibi, su kıyısındaki sedir ağaçları gibi. 7 Kovalarından sular akacak, tohumları bol suyla sulanacak. Kralları Agak'tan büyük olacak, krallığı yüceltilecek. 8 Tanrı onları Mısır'dan çıkardı, O'nun yaban öküzü gibi gücü var. Düşmanı olan ulusları yiyip bitirecek, kemiklerini parçalayacak, oklarıyla onları deşecekler. 9 Aslan gibi, dişi aslan gibi yere çömelir, yatarlar, kim onları uyandırmaya cesaret edebilir? Seni kutsayan kutsansın, seni lanetleyen lanetlensin!'"

Bu bereket tanıdık geliyor. Allah'ın İbrahim'e ne söylediğini hatırlıyor musunuz? Soyunun yıldızlar gibi ve kıyıların kumu gibi çok olacağını söylemişti. İbrahim'i kutsayanları kutsayacağını, onu lanetleyenleri lanetleyeceğini söylemişti. Allah, İbrahim'le yaptığı antlaşmanın aynısını İsrail'le de yaptığını açıkça belirtiyordu. **Bu antlaşmanın asıl amacının ise tüm dünyayı kutsamak olduğunu unutmayalım!**

• • •

Buraya kadar, Balam yalnızca bir hata yapmıştı ve günahından tövbe ettikten sonra Allah'ın kendisinden istediğini yaptı. Fakat Balam'ın işi bitmemişti. İsrail'i lanetleyemeyeceğini, çünkü Allah'ın buna izin vermeyeceğini biliyordu. Peki ya onlara günah işletip Allah'ın gözünden düşürebilseydi? Allah onu buna karşı uyarmamıştı! Böylece Balam Moav kralı Balak'a giderek planını açıkladı. İsrailliler'in ordugâhına Moavlı kadınlar göndererek, onları cinsel ahlâksızlığa ve putlara tapınmaya ayartabilirlerdi. Şöyle düşünebilirsiniz:

> "Bir dakika, dur bakalım. Bana İsrailliler'in geçirdikleri o kadar şeyden sonra Allah'a karşı çıktıklarını mı söylüyorsun? Bu imkânsız!"

Fakat aynen böyle oldu! Balam ise yolun her adımında olaya dahildi. Bunu Çölde Sayım 25. bölüm, 1–3 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *1 İsrailliler Şittim'de yaşarken, erkekleri Moavlı kadınlarla zina etmeye başladı. 2 Bu kadınlar kendi ilahlarına kurban sunarken İsrailliler'i de çağırdılar. İsrail halkı yiyeceklerden yedi ve onların ilahlarına taptı. 3 Böylece Baal–Peor'a bağlandılar. RAB bu yüzden onlara öfkelendi.*

Balam sözlerle tamamlayamadığını eylemlerle başarmıştı (Çölde Sayım 31:16 ayetine bakın). İsrailliler Allah'a sırt çevirmekle kalmamışlar, Allah'ın yasasının birinci ve yedinci emirlerini de bozmuşlardı. Başka ilahlara tapmışlar ve zina işlemişlerdi. Günahlarının cezasının çok büyük olduğunu belirtmeye gerek yok. Ordugâhta korkunç bir salgın hastalık başgösterdi ve 24.000 kişi öldü.

Çok geçmeden Allah İsrailliler'e bir ordu kurmalarını ve Moavlılar ile Midyanlıları yok etmelerini emretti. Bunların her ikisi de İsrailliler'i ayartmış ve Allah'a açıkça isyan etmişlerdi. Toz yatıştığında ve savaş sona erdiğinde, Balam da ölenler arasında bulundu. Para ve şöhretin kendisine mutluluk getirebileceğini sanmıştı. Fakat bu kadar kısa süren bir başarı için çok yüksek bir

bedel ödedi. Çağlar boyunca Allah'a ihanet eden peygamber olarak tanınacaktı. Şimdi Balam'ın hatasını daha iyi anlayabilmek için, dersin başında bahsettiğimiz Türk masalına dönelim.

İlk öykümüzdeki fakir adam daha ilk başarısını kutlarken, Hanım Sultan kendisini çağırdı. O da bir yüzüğünü kaybetmişti ve fakir adamın onu bulmasını istiyordu.

> "Yüzüğüm kayboldu, senden onu bulmanı istiyorum. Yarın sabaha kadar bulamazsan, öleceksin."

Sonra "hoca"yı tutuklatarak zindana attırdı. "Hoca" hemen yere kapanarak ağlamaya başladı.

> "Nasıl bir işe bulaştım ben böyle? O kadının yüzüğünü nasıl bulabilirim ki? Öldüm ben!"

Aynı anda genç bir hizmetçi, yakalanma korkusuyla uyku uyuyamıyordu. Yüzüğü o çalmıştı ve suçunu "hoca"ya itiraf etmek istiyordu. Böylece canını tehlikeye atarak zindana gitti ve hocaya her şeyi anlattı. Hoca şansının döndüğünü anladı ve şöyle dedi:

> "Merak etme genç kız. Bahçede bir ördek yakala ve yüzüğü ona yuttur. Ama mutlaka ayağını kır."

Genç kız dışarı süzüldü ve adamın dediğini yerine getirdi. Ertesi sabah hoca Padişahın huzuruna çağrıldı ve şöyle dedi:

> "Efendim, yüzüğünüzü bulduğum tüm ülkede bilinsin. Bahçeye gidelim, onu size vereceğim."

Bahçeye doğru yürürlerken halk fısıldaşıyordu. Hoca kağıdını karalamaya başladı ve bir an durarak kuşlara baktı. Topallayan ördeği gördüğünde, Padişah'a şöyle dedi:

> "Efendim, bu topallayan ördeği kesin, kayıp yüzüğü içinde bulacaksınız."

Padişah öyle yapılmasını emretti ve yüzük herkesi hayrette bırakacak bir şekilde bulundu.

Bu hikâyeyi bilenleriniz varsa, fakir adamın çok saygın bir hoca olduğunu biliyorsunuzdur. Bu hikâyedeki "hoca"nın zekâsını ve bilgeliğini takdir etsek bile, gerçek hayatta aldatmaca bir şaka değildir. Masalda hilekârlık eğlenceli olabilir, fakat gerçek hayatta hilekârlık lanetlenmiş bir günahtır. Balam'ın eylemleri bize, gerçek hayatta yalan söylemenin ve hile yapmanın bizi Allah'tan uzaklaştırarak ebedî yıkımın karanlığına sürüklediğini kanıtlamaktadır. Ne yazık ki bu doğru, zenginlik ve güç güdüsüyle hareket ederek kötülük yaptığında, bir peygamberin dahi günahın ayartısına karşı bağışıklığı yoktur!

TARTIŞMA SORULARI

1. Fakir adam neyi farklı yapmalıydı? Yanlışı var mıydı?
2. Allah kendisiyle defalarca konuştuktan sonra, Balam nasıl olup da yanlış yapabildi?
3. Bir peygamberin günah işlemesi ve Allah'a gerçekten itaatsizlik etmesi tuhaf geliyor mu?
4. Adamlar kendisine ilk geldiklerinde Balam ne yapmalıydı?

15 POTANSİYELİNİ GERÇEKLESTİR

Allah, her zaman bizlerdeki potansiyeli görür ve bunu geliştirmek ister. O'na izin verecek misin?

Hayatınızda, cesur olmanızı gerektiren ne yaptınız? Hepimiz korkularımızı yenmek, zorluklara göğüs germek ve sıkıntılı durumların üstesinden gelmek zorundayız. Bu yüzden hayat belli bir seviyede cesaret gerektirir. Okul sınavlarının, yeni bir işin ya da sigarayı bırakmanın korkusunu nasıl yenebiliriz? Cesur kişi, normalde doğası gereği korkudan çekineceği şeye meydan okumaya cüret eden kişidir. Bu, cesur kişinin hiçbir korku duymadığı anlamına gelmez, ancak bir zorluktan diğerine geçerken cesaretimiz artar. Zorlayıcı bir şeyle karşılaşmak zorunda kalmayan kişi, cesareti öğrenemez. Bir gün Allah sizden cesur bir eylemde bulunmanızı isteyebilir. Öne çıkıp zorluğu göğüslemeye hazır mısınız?

Kanunî Sultan Süleyman'ın babası, Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırlarını Arabistan'a kadar uzattığı için "Yavuz" (cesur) lâkabını almıştı. Süleyman ise kuzeye doğru ilerleyerek ve Macaristan'ı işgal ederek imparatorluğun sınırlarını daha da genişletiyordu. Tüm Avrupa Süleyman'dan korkuyordu, çünkü onun muhteşem başarılarını duymuşlardı.

O zaman Avrupa, adında belirtilen kutsallık, Roma, ya da imparatorlukla ilgisi olmayan Kutsal Roma İmparatorluğu tarafından yönetiliyordu. Bunun merkezî bir yönetim altındaki geniş bir ülke yerine, Katolik Kilisesi'nin denetimi altındaki ulus devletlerden oluşan bir küme olduğunu biliyoruz. Katolik Kilisesi'nin ise

bin yıldan uzun süredir hileli politikalar, komplo ve entrikalar, cinayetler ve skandallarla dolu olduğu yaygın olarak bilindiğine göre, kesinlikle "kutsal" da değildi.

Ancak Süleyman'ın başarılarının pek bilinmeyen bir arka planı var. Kanunî Sultan Süleyman'ın Kutsal Roma İmparatorluğu'na karşı savaşında alışılmadık bir ortağı vardı. Tıpkı Süleyman gibi yiğitçe savaşan, büyük bir adam. Tarih, bu iki adamın hiçbir zaman bir araya gelmemiş olmalarına rağmen, aynı düşmana karşı müttefik olduklarını gösteriyor. Adamın adı Martin Luther'di ve 1500'lerin başında Almanya'da yaşamıştı. Savaşlarını kılıçla icra eden Süleyman'ın aksine, Martin Luther kalemiyle savaşmayı yeğliyordu. Fakat bu güçlü bir kalemdi! Martin Luther'in sözlerinin düşman üzerindeki etkisi, Osmanlı toplarından ateşlenen demir gülleler kadar güçlüydü. Osmanlı'nın davasına nasıl yardımcı oldu? Olay şu şekilde gelişti.

Martin Luther'in babası oğlunun avukat olmasını istiyordu, fakat çocuk cehennemde yanacağı korkusuna kapılmıştı ve bu nedenle rahip olmakta ısrar ediyordu. Fakat rahip olmak Martin Luther'in lanete uğrama korkusunu gidermemiş, aksine endişelerini arttırmıştı. Bir şekilde günahlarına kefaret olması ve cennette bir yer kazanabilmesi umuduyla, kimi zaman saatlerce kilisede kalarak dua eder, dualarını tespihiyle sayar, günlerce oruç tutar ve sırtını kırbaçla döverdi.

Roma Kilisesi o zamanlar "endüljanslar" denen şeyleri satıyordu. Kısacası, insanlar para ödeyerek günahlarının bağışını satın alabiliyorlardı. Katolik Kilisesi'nin bundan ne kadar para topladığını tahmin edemezsiniz! Zavallı insanlara para vermedikleri takdirde büyük ihtimalle bir işkence yerinde uzun bir süre kalacakları öğretiliyordu. Sizce bu parayı ne için kullanıyorlardı? Bir kısmı Vatikan'ın ihtişamını arttırmak için kullanıldı. Ancak büyük kısmını Türklere karşı savaşacak askerleri silahlandırmak için kullandılar!

O günlerde Martin Luther günahlardan kurtuluşu elde etmek ve vicdan azabı veren ceza tehdidinden kurtulabilmek için Roma'ya

gelmişti. Oraya vardığında, putlarla, genelevlerle ve dinsel öteberi satan insanlarla dolu bir şehirle karşılaşarak şaşkınlığa uğradı; satılan eşyalar arasında haçlar, azizlerin resimleri ve güya İsa'nın haçından gelen tahta parçaları bulunuyordu. Bunun sonucunda Luther Almanya'ya eskisinden de çok kafası karışmış bir halde döndü. Sorularına yanıt arayarak, Kutsal Kitap'ı okumaya başladı. Burada, Roma'da gördüğü uygulamaların taban tabana zıttıyla karşılaştı. Sonra da kutsal yazıda şu sözleri okudu:

"Doğru kişi imanla yaşayacaktır."

Bu sözler onu yıldırım gibi çarptı. "İman!" Uzun dualarla, azizlerin mezarlarına dokunarak değil. Tıpkı İbrahim gibi, onun da İMAN ile yaşaması mümkündü. Cehennem ateşinden ölesiye korkan Luther, artık bir çıkış yolu bulmuştu. Korkusunun, hiçbir zaman Allah'ın beklentisini karşılamaya yetecek kadar iyi işler yapamayacağı gerçeğine dayandığını anladı. Fakat iman, bu basitti. **Tüm yapması gereken, Allah'a inanmak ve güvenmekti.**

Bu yeni bulduğu gerçekle canı o kadar büyük bir cesaret kazandı ki, bu gerçeği başkalarına bildirmek için hayatını tehlikeye atmaya hazır hale geldi.

O zamanlar Roma kilisesi kendi görüşlerine karşı çıkan herkesi öldürüyordu. Buna rağmen, Luther Roma papalığının ve rahipliğinin 95 hatasını yazdığı devasa bir ilan hazırladı. Tespit ettiği her bir sorunun gerçekliğini kanıtlamak için, Allah'ın Sözü olan Kutsal Kitap'tan kanıtlar ortaya koydu. İlanı yazmayı bitirdiğinde, bunu cesaretle şehir merkezindeki üniversitenin ana kapısına astı!

O kâğıt parçası üzerine yazılan gerçekler kentte yangın gibi yayıldı. Tıpkı Luther gibi ruhsal olarak esir tutulanların kalpleri sonunda korkudan özgür kılındı. İman filizlenerek hayata geldi. "Matbaa makinesi" adı verilen yeni icadın buluştuğu ilk yayınlardan biri oldu. 95 Tez adıyla bilinen bu bildiri, önce Almanya'da, sonra tüm Avrupa'da yayıldı. İnsanların kurtuluşu satın alabileceği yalanını ifşa etti ve paranın ya da iyi işlerin gökte bir yer kazandırabileceği

vaadini geçersiz kıldı. Bu haber Katolik Kilisesi'ne yapılan bağışları nasıl etkiledi dersiniz? Gelirler aniden azaldı ve Kanunî Sultan Süleyman'a karşı yapılacak savaş için para kalmadı. Ayrıca Roma'nın dikkati ikiye bölünmüştü. Şimdi "Protestanlık" denilen yeni bir düşman vardı.

Luther'in amacı hiçbir zaman Türklerle kol kola girmek olmamasına rağmen, sonuçta birbirinden habersiz ortaklar haline geldiler. Allah'ın sözünü gerçek olarak kabul ettiğinde, Allah bu adamın gereksiz korkularını giderdi ve onu zamanının en güçlü varlıklarından birini yaralamak için kullandı. Onun putperestliğe ve sahte dine karşı duruşu, Osmanlı İmparatorluğu'nun en büyük düşmanının istikrarının bozulmasını sağladı.

Kutsal Kitap'ta, Martin Luther'e çok benzeyen bir adamın etkileyici öyküsü yer almaktadır. Bu adamın adı Gidyon'du. Musa ve Yeşu'nun ölümlerinden sonra yaşamıştı. Halk Kenan ülkesini çoktan fethetmişti, evler yapmışlar, bağlar dikmişler ve ülkede yaşamaya başlamışlardı. Ne yazık ki, insanlar bu rahat durumdayken putlara tapmaya başladılar! Gidyon'un öyküsü işte burada başlıyor. Hakimler 6. bölüm 1. ayeti okuyalım:

> *1 İsrailliler yine RAB'bin gözünde kötü olanı yaptılar. RAB de onları yedi yıl süreyle Midyanlılar'ın eline teslim etti.*

Midyanlı yağmacılar günlük hayatı altüst etmişti. Hasat zamanı terör dönemine dönüşmüştü.

Kutsal Kitap, Hakimler 6. Bölüm 3–6 ayetlerinde şöyle diyor:

> *3 Ekin ektikleri vakit, Midyanlılar, Amalekliler ve öbür doğulu halklar topraklarına girip 4 ordugâh kurarlardı. Gazze'ye dek ekinleri yok eder, koyun, sığır, eşek gibi geçim kaynağı olan her şeyi alırlardı. 5 Hayvanları ve çadırlarıyla birlikte çekirge sürüsü gibi gelirlerdi. Adamları, develeri saymak olanaksızdı. Yakıp yıkmak amacıyla toprakları işgal ederlerdi. 6 Midyanlılar İsrail'i öyle yoksul düşürdüler ki, İsrailliler RAB'be yakarmaya başladılar.*

O günlerde Gidyon adında genç bir adam üzüm sıkma çukurunda çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde, orada yazın başında, ortalıkta üzüm gözükmediği bir zamanda çalışıyordu! Bu adam üzüm olmadan üzüm sıkma çukurunda ne yapıyordu? Gizlice buğdayı dövüyordu. Yani, korkuyordu ve yağmacıların kendisini bulmayı en son bekleyeceklerini düşündüğü yerde saklanıyordu. Fakat Allah onun nerede olduğunu biliyordu! Hakimler 6. bölüm, 12–14 ayetlerinden okumaya devam edelim:

> *12 RAB'bin meleği ona görünerek, "Ey yiğit savaşçı, RAB seninledir" dedi. 13 Gidyon, "Ey Efendim, eğer RAB bizimleyse bütün bunlar neden başımıza geldi?" diye karşılık verdi, "Atalarımız RAB'bin bizi Mısır'dan çıkardığını söylemediler mi? Bize anlattıkları RAB'bin bütün o harikaları nerede? RAB bizi terk etti, Midyanlılar'ın eline teslim etti." 14 RAB Gidyon'a dönüp, "Kendi gücünle git, İsrail'i Midyanlılar'ın elinden kurtar" dedi, "Seni ben gönderiyorum."*

Rabb'in meleğinin onu "yiğit savaşçı" diye seslenerek selamladığını fark ettiniz mi? Belli ki Allah Gidyon'da endişeli bir genç adamdan daha fazlası olarak görüyordu. Allah'ın potansiyelimizi her zaman görmesi ve bunun üzerine inşa etmek istemesi hayret vericidir. Gidyon'un melekle konuşmasını Hakimler 6. bölüm, 15–23 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *15 Gidyon, "Ey Efendim, ben İsrail'i nasıl kurtarabilirim?" diye karşılık verdi, "Ait olduğum boy Manaşşe oymağının en zayıf boyudur. Ben de ailemin en genç adamıyım." 16 RAB, "Ben seninle olacağım" dedi, "Midyanlılar'ı tek bir adamı yener gibi bozguna uğratacaksın." 17 Gidyon, "Benden hoşnutsan, benimle konuşanın sen olduğuna dair bana bir belirti göster" dedi, 18 "Lütfen gelip sana adağımı sununcaya, önüne koyuncaya dek buradan ayrılma." RAB, "Sen dönünceye dek kalırım" diye yanıtladı. 19 Gidyon eve gidip bir oğlak kesti, bir efa[32] undan mayasız pide yaptı. Eti sepete, et suyunu tencereye koydu; bunları getirip yabanıl fıstık ağacının altında meleğe sundu.*

32 "Bir efa": Yaklaşık 13.2 kg.

20 Tanrı'nın meleği, "Eti ve mayasız pideleri al, şu kayanın üzerine koy. Et suyunu ise dök" dedi. Gidyon söyleneni yaptı. 21 RAB'bin meleği elindeki değneğin ucuyla ete ve mayasız pidelere dokununca kayadan ateş fışkırdı. Ateş eti ve mayasız pideleri yakıp kül etti. Sonra RAB'bin meleği gözden kayboldu. 22 Gidyon, gördüğü kişinin RAB'bin meleği olduğunu anlayınca, "Eyvah, Egemen RAB! Meleğinin yüzünü gördüm" dedi. 23 RAB ona, "Sana esenlik olsun. Korkma, ölmeyeceksin" dedi.

Meleğin ziyareti Gidyon'a büyük cesaret veren olağanüstü bir deneyimdi. Kutsal Kitap bize Allah'ın o gece Gidyon'a görünerek ona ilk görevini verdiğini anlatıyor. Cesaret isteyen bir görevdi, zira Gidyon'un kendi ailesinden çok Allah'a sadık oluşunu sınıyordu. Geceleyin dışarı çıkarak, babasının biri Baal isimli ilaha, diğeri ana tanrıçaya adanmış iki putunu kırmalıydı. Bundan sonra bir sunak yaparak, babasının değerli boğasını gerçek Allah'a, göğün ve yerin Yaratıcısı'na kurban edecekti. Gidyon, Midyanlılarla savaşmadan önce, kendi halkının Allah'ı gereği gibi izlediğinden emin olmalıydı. Bunu 25. ve 26. ayetlerde okuyalım:

25 Aynı gece RAB, Gidyon'a, "Babanın boğasını, yedi yaşındaki ikinci boğayı al" dedi, "Sonra babanın Baal için yaptırdığı sunağı yık. Sunağın yanındaki Aşera putunu kes. 26 Tanrın RAB için bu höyüğün üstünde uygun bir sunak yap. İkinci boğayı al, keseceğin Aşera putunun odunlarıyla yakmalık sunu olarak sun."

Gidyon yanına on adam alarak Rabb'in isteğini tam olarak yerine getirdi. Sabahleyin kasabalılar kırılmış putları gördüklerinde küplere bindiler. Heykelleri kimin kırdığını öğrenmek istediler. Gidyon'un babasını bulduklarında şöyle dediler:

"Oğlunu dışarı çıkar, onu öldürelim."

Fakat Gidyon'un babası hikmet sahibiydi, şöyle dedi:

"Baal bir tanrıysa, bırakın kendini savunsun! İlahlar dediğiniz şeyler gerçek ise, sizin onların yardımına koşmanız gerekir mi?"

Tabii ki sahte dinde hiçbir güç yoktu. Batıl inançları ve yalanları izleyenler çoğunlukla biri kendi yanlış inanışlarına meydan okuduğunda kızarlar, çünkü kendi dinlerinin gerçekte güçsüz olduğundan utanmaktadırlar. Gerçeğin kendi gücü vardır ve insani güçle ya da şiddetle desteklenmesi gerekmez.

Gidyon kendi mahallesini temizledikten sonra, Allah'ın kendisiyle birlikte olduğuna dair güvence istedi. Bu nedenle yeniden Rab'den bir belirti istedi. Bunu Hakimler 6. bölüm, 36–40 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *36 Gidyon Tanrı'ya şöyle seslendi: "Söz verdiğin gibi İsrail'i benim aracılığımla kurtaracağın doğruysa, 37 çiy yalnızca harman yerine koyduğum yün yapağının üzerine düşsün, topraksa kuru kalsın. Böylece, söylediğin gibi İsrail'i benim aracılığımla kurtaracağını bileceğim." 38 Ve öyle oldu. Ertesi gün erkenden kalkan Gidyon yapağıyı alıp sıktı. Yapağıdan bir tas dolusu çiy süzüldü. 39 Bunun üzerine Gidyon Tanrı'ya şöyle seslendi: "Bana kızma, bir istekte daha bulunmak istiyorum. Yapağıyla bir deneme daha yapmama izin ver. Lütfen bu kez yalnızca yapağı kuru kalsın, topraksa çiyle ıslansın." 40 Tanrı o gece Gidyon'un dediğini yaptı. Yapağı kuru kaldı, toprağın her yanıysa çiyle kaplandı.*

Gidyon'un tanık olduğu mucize, ona devam etmesi için gereken tüm cesareti verdi. Cesur eylemler, kişinin yaptığı şeyin doğru olduğuna dair bir içsel güven gerektirir. Gidyon belirtiler ve mucizeler gerçekleştiği zaman cesur olabilirdi. Peki Allah ondan ordusunu yarı yarıya azaltmasını istese nasıl karşılık verecekti? Bundan sonra olanlar, hayret verici bir iman eylemidir. Bunu Hakimler 7. bölüm, 2. ve 3. ayetlerde görelim:

> *2 RAB Gidyon'a şöyle dedi: "Yanında fazla adam var; Midyan'ı onların eline teslim etmem. Yoksa İsrailliler, 'Kendi gücümüzle kurtulduk' diyerek bana karşı övünebilirler. 3 Şimdi halka şunu söyle: 'Korkudan titreyen dönsün, Gilat Dağı'ndan geri gitsin.'"*

Bunun üzerine halktan yirmi iki bin kişi döndü, on bin kişi orada kaldı.

Gidyon'un gece yatarken günün olaylarını düşündüğünü ve 22.000 askerinin geri gönderilişini hatırladığını düşünebiliyor musunuz? Korkmak için bir neden varsa, işte buydu. Fakat anlaşılan Gidyon'un inancı sağlam kalmıştı. **Allah Gidyon'un, yanınızda kaç kişinin olduğunun değil, kimin olduğunun önemli olduğunu öğrenmesini istemişti.** Fakat Allah Gidyon'un inancının sağlamlığını sınamayı bitirmemişti. Bundan sonra neler olduğunu görmek için Hakimler 7. bölüm, 4–7 ayetlerine bakalım:

4 RAB Gidyon'a, "Adamların sayısı hâlâ fazla" dedi, "Kalanları suyun başına götür, onları orada senin için sınayayım. 'Bu seninle gidecek' dediğim adam seninle gidecek; 'Bu seninle gitmeyecek' dediğim gitmeyecek." 5 Gidyon halkı suyun başına götürdü. RAB Gidyon'a, "Köpek gibi diliyle su içenleri bir yana, su içmek için dizleri üzerine çökenleri öbür yana ayır" dedi. 6 Ellerini ağızlarına götürerek dilleriyle su içenlerin sayısı üç yüzü buldu. Geri kalanların hepsi su içmek için dizleri üzerine çöktüler. 7 RAB Gidyon'a, "Sizi diliyle su içen üç yüz kişinin eliyle kurtaracağım" dedi, "Midyanlılar'ı senin eline teslim edeceğim. Öbürleri yerlerine dönsün."

Şimdi Gidyon'un elinde büyük bir orduyla savaşa girecek yalnızca üç yüz adam vardı. Allah orduyu, haberi duyan herkesin savaşın askerî kuvvetle değil, Allah'a imanla kazanıldığını anlayabileceği bir ölçüde küçültmüştü.

O gece Allah Gidyon ve adamlarına yanlarında borular, topraktan testiler ve çıralar götürmelerini bildirdi. Bunlar tuhaf savaş aletleriydi! Midyanlıların ordugâhının çevresinde karanlıkta bekleyeceklerdi. Aşağılarında binlerce düşman çadırı vardı. Gidyon adamlarını yüzerli üç gruba ayırdı ve adamlar karanlıkta yokuşlarda oturarak Gidyon'un işaretini beklediler. Bundan sonra neler olduğunu Hakimler 7. bölüm, 19–22 ayetlerinde okuyabiliriz:

19 Gidyon ile yanındaki yüz kişi gece yarısından az önce, nöbetçi değişiminden hemen sonra ordugahın yanına vardılar; borularını çalmaya başlayıp ellerindeki testileri kırdılar. 20 Üç bölük de borularını çalıp testileri kırdı. Çalacakları boruları sağ ellerinde, çıralarıysa sol ellerinde tutuyorlardı. "Yaşasın RAB'bin ve Gidyon'un kılıcı!" diye bağırdılar. 21 Onlar ordugâhın çevresinde dururken, ordugâhtakilerin hepsi koşuşmaya, bağırıp kaçışmaya başladı. 22 Üç yüz boru birden çalınca RAB ordugâhtakilerin hepsini kılıçla birbirlerine saldırttı. Midyan ordusu . . . kaçtı.

Bir anda 300 testi kayalara çarptı. Midyanlılar gürleyen dağlara baktıklarında gördükleri ışıkların binlerce askere ait olduğunu sandılar ve yüreklerini korku sardı. Çıra ışıkları gecenin karanlığını deliyordu, kalplerini korku aldı ve kargaşa içinde birbirleriyle savaşmaya başladılar! Allah Gidyon'un istekliliğini kullanarak, bunu onun halkı için cesarete ve zafere dönüştürmüştü.

Son olarak, işte sizden fazla uzakta olmayan bir köyden bir cesaret öyküsü.

Kenan'ın babası alkolikti. Köylüler, Kenan ilkokula başladığından itibaren ona sürekli şöyle dediler:

"Büyükbaban alkolikti, baban alkolik, sen de alkolik olacaksın."

Aynı şekilde, Kenan liseye başladıktan sonra ilk birasını içti. Fakat bu yalnızca başlangıçtı. Çok geçmeden, rakı Kenan'ın en iyi arkadaşı, daha doğrusu en kötü düşmanı oldu ve bu durum 37 yaşına kadar sürdü. 37 yaşındayken Kenan'ın hayatını değiştiren bir şey oldu ve ailesinin mutluluğunu kurtardı.

Kenan bir otobüs yolculuğunda, alkolden kurtulmuş olan Ankaralı bir işadamıyla karşılaştı. Kenan daha önce kendisinin babasından ya da büyükbabasından farklı olabileceğini hiç düşünmemişti. Fakat kurtulmayı ne kadar da çok istiyordu! Karısını incitmişti, şimdi ise küçük oğlunu incitmeye başlamıştı. İçkiyi bırakmaya ne kadar çabaladıysa da, gerçekte şişe onun efendisiydi. Kenan Ankaralı bir adamın hikâyesini dinlerken, kendisinin de kurtulabileceğine inandı.

Bu işadamı başarısının yedi sırrını aşama aşama onunla paylaştı. Ankaralı adam Kenan'a şöyle dedi:

> "Bilmen gereken ilk şey, kendinde içkiyi bırakacak gücün olmadığıdır. Bu otobüsü itecek gücün yok, uçak uçuracak gücün yok, alkolü bırakacak gücün de yok. Ancak, bu gücü sana Allah verebilir."

Kenan'a şöyle dedi:

> "İnsanî çaban yeterli değildir."

Kenan bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü kendisi de daha önce bırakmayı denemişti. Sonra adam muavinden aldığı peçeteye ilk sırrıyı yazdı ve bunun hakkında konuştu. Bundan sonra yedi sırrın hepsini yazdı ve ayrılmadan önce Kenan'a verdi. O gün, o saat, o an, bu yedi sırrı ne pahasına olursa olsun yerine getireceğine dair yüreğinde cesur bir karar verdi. Kenan bugün özgür, mutlu ve yeni bir insan.

Bu adamın korkusu neydi? Tıpkı babası ve büyükbabası gibi olmasını sağlayacak olan kalıtsal eğilimin üstesinden gelemeyeceğinden korkuyordu. Bir gün, yalnızca Allah'a iman ederek değişebileceğini söyleyen birine inandığında, yeni bir başlangıç yaptı.

Luther'in, Gidyon'un ve Kenan'ın cesaret öykülerinde ortak olan bir şeyleri vardı. Her biri cesur olmaya ve zorluklara göğüs germeye karar vermişti, ve her biri görülmeyen bir güç yardımıyla korkularına galip geldi. Bu güç onlara iman eylemi aracılığıyla gelmişti. Luther bir pozitivist düşünür olsaydı ve kendi kendisine inansaydı, bu sayede ölüm ve cehennem ateşi korkusuna galip gelebilir miydi? Gidyon yalnızca kendisine inansaydı, Midyanlılar kaçar mıydı? Kenan yalnızca kendisine inansaydı, alkolü yenebilir miydi? Yanlış şeye iman edebiliriz ve böylece galip gelemeyiz. Bu olayların her birinde, zafer kendi kendilerine imanları olduğu için gelmedi. Bu mucizevî cesaret Allah'a imanla ortaya çıktı. Her kötü şey üzerinde etkili olan bu gerçek güç, Allah'tan gelir. Bu gerçek cesaret, dünyayı yenen cesarettir. Ve iman sayesinde sizindir.

Bugün Allah'tan imanınızı güçlendirmesini istemeyecek misiniz?

Tartışma Soruları

1. Sizce Allah bir insanı cesur yapabilir mi?
2. Martin Luther rahipliği bıraktı ve hayatının geri kalanında bir zamanlar parçası olduğu dine karşı savaş verdi. Onu cesur hale getiren dönüm noktası neydi?
3. Gidyon Allah'tan bir belirti istemişti. Allah'tan belirti isteme konusunda Gidyon'dan ne öğrenebiliriz?
4. Gidyon ıslak yapağı ile açık bir işaret almıştı. Sizce bu olay ordusunun üç yüz askere düşmesini izlemeyi kolaylaştırmış mıydı?
5. En çok ihtiyaç duyduğunuz zamanda size cesaret vermesi için Allah'a dua edin.

16 DOĞRU KARARI VERMENİN ÖNEMİ

Allah bize gerçekten geleceğimizi seçme özgürlüğünü veriyor mu?

Allah bize yaşamımızda seçim yapmamız için ne kadar özgürlük tanıyor? Allah, uzaktan kumandalı bir araba ya da uçak kullanan biri gibi, her hareketimizi yönlendiriyor mu? Uzaktan kumandalı bir araba yalnızca kullanıcısı ona komut verdiğinde dönebilir. Yalnızca Allah'ın önceden belirlediği, ya da bize yapmamızı söylediği şeyleri mi yapabiliriz?

Örneğin, Allah hangi okula gideceğimizi, mesleğimizi, hatta kiminle evleneceğimizi belirliyor mu? Allah, nasıl, ne zaman ve nerede öleceğimizi önceden belirliyor mu? Meydana gelen bir şeyde eylemlerimizin ve seçimlerimizin payı nedir?

Allah bize hata yapma ve o hatalardan ders alma özgürlüğü veriyor mu? Nereden bilebiliriz? Allah hayatlarımızda bize seçenek veriyorsa, rahatsız edici durumlardan kaçınabilmek için doğru seçimi yapmamıza yardımcı olur mu?

Şimdi, 1. Samuel kitapçığında, Allah'ın Kendi ifade ettiği isteklerine aykırı bir şeyin meydana gelmesine izin verdiği bir öykü okuyacağız. Tüm kudreti Kendi ellerinde tutan, yalnızca bir söz söyleyerek bir şey yaratabilen ya da yok edebilen evrenin Allah'ı, Kendi isteğine aykırı bir şeyin meydana gelmesine neden izin versin? Allah'ın Kendi isteğine uygun olmayan bir şeyin olmasına izin vermesi için çeşitli nedenler vardır. Bunlardan birinin daha iyi anlaşılabilmesi için, şu öykü üzerinde düşünelim.

Aylin beyazlar giyinmişti. Elbisenin rengi siyah saçları ve ela gözleriyle net bir kontrast oluşturuyordu. Hayatı boyunca bu günün gelmesini beklemişti. Aynaya bakarak elbisesinin omzunun tam yerinde olması için düzeltti. Son bir kez uzunca baktı ve gülümsedi. Her şey yolunda gözüküyordu. Tam o sırada arkasında duyduğu babasının sesinden ürktü.

"Aylin."

"Ah! Ödümü patlattın Baba. Buyur."

"Aylin, seninle bir dakika yalnız konuşmak istiyorum."

"Tamam baba, yalnızız. Konu nedir?"

"Aylin, gelinliğinle çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, baba. Omuzlarıma nasıl oturduğunu kontrol ediyordum."

"Çok güzel görünüyor. Aylin, düğününe yalnızca bir hafta kaldı. Davetlilere haber verildi, menü hazırlandı." Babası uzunca bir süre durakladı. "Aylin, Hakan'la evlenmek istemezsen vakit hâlâ geç değil."

Aylin dikkatle babasına baktı. Sevecen gözlerle bakıyordu. Aylin'le yumuşak ve müşfik bir tonla konuşuyordu. Aylin babasının kendisini sevdiğini ve onun için en iyisini istediğini biliyordu. Babası Aylin'in nişanlısından endişe ediyordu, zira Hakan'ın karakter sahibi bir adam olmadığını düşünüyordu. Hakan'ın tembel ve insanları kullanan biri olduğundan şüpheleniyordu. Aylin'in babası, Hakan'la ilişkilerinin en başından beri evlenmelerini istemiyordu.

"Teşekkür ederim, baba. Benim için en iyisini istediğini biliyorum. Fakat ben Hakan'la evleneceğim."

Aylin'in babası kararında herhangi bir tereddüt olup olmadığını görmek için kızının gözlerine baktı. Aylin okulda iyi bir öğrenciydi, daha 21 yaşında bile değilken ODTÜ'yü bitirmişti. Babası, kızının

zekâsına ve karar verme hakkına saygı gösterdi. İstese Aylin'le bu evlilik hakkında çekişebilir ve engellemeye çalışabilirdi. Peki bu Aylin'le olan ilişkisini ne hale getirirdi? Kızı ortaya çıkacak olan duygusal savaşın yaralarını nasıl sarabilirdi? Bu evliliğin kötü olacağını ona başka nasıl kanıtlayabilirdi?

Gerçek şu ki, hiçbir zaman meydana gelmemiş bir şeyi asla kanıtlayamazdı. Bu durumda, özellikle başka biriyle yapacağı evliliğin iyi gitmemesi halinde, Hakan'la evlenmiş olsa ne olacağını her zaman merak edecekti. Aylin'in babası onun güçlü iradeli bir kız olduğunu biliyordu. Şefkatle gülümsedi ve kızını alnından öptü.

"Tamam, Aylin."

Evlendikten sonra Hakan farklı bir insana dönüştü. Sanki Aylin evlendiği adamla hiç tanışmamıştı. İzni olmadan hiçbir yere gitmesine izin vermiyordu. Aylin'in kazandığı tüm parayı alıyor ve kendisine güzel giysiler almak için harcıyordu. Bazen beklenmedik bir şekilde çarşıdan balık getirerek, Aylin'in hemen temizleyip pişirmesini bekliyordu. Buzdolabı neredeyse her zaman boştu, Aylin pazara gitmek için çoğunlukla babasını arayıp para istiyordu. Hakansa işe geç gidiyor, eve erken dönüyordu. Hiçbir zaman para olmuyordu. Hakan evlerine misafir gelmesine izin vermiyordu, evde hiçbir zaman dağılmayan kasvetli bir hava vardı.

Bir çocuk sahibi olduktan ve evliliğin yürümesi için yıllarca mücadele verdikten sonra, evliliklerindeki soğukluk ve mutsuzluk arttı. Hakan ve Aylin boşanmaya karar verdiler. Aylin bunu babasına nasıl anlatacağını bilmiyordu. Fakat anlatmasına gerek yoktu, babası bunun böyle olacağını anlamıştı. Babası, kızının eşyalarını alarak eve geri taşınmasına yardımcı olmak için geldiğinde, Aylin'e hiçbir kınayıcı söz söylemedi. "Ben sana söylemiştim!" demedi. Yalnızca üzgündü.

Aylin'in babası ona, kendisi aynı fikirde olmadığı zaman dahi hayatında kendi kararlarını vermesine izin verecek kadar saygı

duyuyordu. Hiçbir zaman da onu kendi isteğini yerine getirmeye zorlamadı.

İleride göreceğimiz gibi, bir ebeveynin, çocuğunun kendisine göre hatalı olan bir yol seçmesine izin vermesi için başka nedenler de olabilir. Şimdi okuyacağımız Kutsal Kitap öyküsünde, Allah'ın Kendi halkıyla, O'nun isteğine aykırı şeyler yapmak istedikleri zaman nasıl ilgilendiğini göreceğiz. Şaşırtıcı bir şekilde, Allah Kendi halkına ne istiyorlarsa yapmalarına izin verir. Onlara, karar verebilme yetkilerine saygı gösterdiği için mi izin vermektedir? Belki bunda onun da bir payı var. Ancak göreceğimiz gibi, durum Aylin'le babası arasındaki ilişkiye tam benzemiyor. Ekstra bir boyutu da var. 1. Samuel 8. bölüm, 1–7 ayetlerinden itibaren okumaya başlayalım:

> *1 Samuel yaşlanınca oğullarını İsrail'e önder atadı. 2 Beer–Şeva'da görev yapan ilk oğlunun adı Yoel, ikinci oğlunun adıysa Aviya'ydı. 3 Ama oğulları onun yolunda yürümediler. Tersine, haksız kazanca yönelip rüşvet alır, yargıda yan tutarlardı. 4 Bu yüzden İsrail'in bütün ileri gelenleri toplanıp Rama'ya, Samuel'in yanına vardılar. 5 Ona, "Bak, sen yaşlandın" dediler, "Oğulların da senin yolunda yürümüyor. Şimdi, öteki uluslarda olduğu gibi, bizi yönetecek bir kral ata." 6 Ne var ki, "Bizi yönetecek bir kral ata" demeleri Samuel'in hoşuna gitmedi. Samuel RAB'be yakardı. 7 RAB, Samuel'e şu karşılığı verdi: "Halkın sana bütün söylediklerini dinle. Çünkü reddettikleri sen değilsin; kralları olarak beni reddettiler."*

Yeşu İsrailliler'i vaat edilen ülkeye getirdikten sonra, halk yıllar boyunca Allah'a sadakatle ibadet etti. Fakat Yeşu'nun nesli geçip gittikten sonra yeni bir nesil yetişti ve halk diğer ilahlara tapmaya başladı. Başka ilahlara tapmaya başladıktan sonra, göğün Allah'ı Kendi antlaşmasına sadık kalarak, koruyuculuğunun ve bereketlerinin bir kısmını kaldırdı. Bunun sonucunda halk düşmanlarına yem olmaya başladı. Allah bundan sonra İsrail için hakimler çıkardı. Hakimlerin sorumlulukları İsrailliler'e savaşta

önderlik etmek, önemli kararlar vermek ve halkı Allah'ın yasasına göre yönetmekti. Allah'ın atanmış yardımcılarıydılar, fakat kral değildiler. Kralları Allah'tı!

Allah İsrailliler'i kendilerine zulmedenlerden kurtardıktan kısa süre sonra, halk tekrar putperestliğe dönüyordu. Bundan sonra da düşmanlarının zulmüne uğrama, kurtulmak için Allah'a yalvarışları, Allah'ın onları başka bir hakimin eliyle kurtarması ve putperestliğe geri dönüş döngüsü baştan tekrarlanıyordu. Bu yüzyıllar boyunca devam etti. Sonunda Samuel İsrail'de hakim oldu. Kendisi çocukluğundan beri kutsal bir adam olmasına rağmen, oğulları onun izinden gitmedi. İyi hakimler değildiler ve sıkıntılar baş gösterdi. Önceki ayetlerde Allah'ın Kendisi'nin kral olduğunu açıkça bildirdiğini ve halkın O'nun krallığını reddetmiş olduğunu gördük. Allah'ın halkın dünyasal bir krala sahip olmasını istememesi için birçok nedeni vardı. Fakat yine de izin verdi. Neden?

Bu, Allah'ın İsrailliler'e Kendi açık isteğine aykırı bir şey yapmaları için ilk izin verişi değildi. İsrailliilerin et yemeği istedikleri zamanı hatırlıyor musunuz? Allah onlara zaten gökten man vermişti. Tabii ki bu köfte değildi, fakat en azından aç kalmıyorlardı ve bunu yedikleri sürece hasta da olmuyorlardı. Ancak halk şikâyete devam etti. Böylece Allah onlara istedikleri şeyi vermeye karar verdi. Bilmedikleri bir şekilde, et onlara yargıyla birlikte geldi ve halkın çoğu daha ağızlarında et varken öldüler. Başka bir deyişle, Allah asi bir grubun istedikleri şeyi, Kendi isteğine aykırı olmasına rağmen onlara verdi. Neden? 1. Samuel 8. bölüm, 8–20 ayetlerini okuyarak görelim:

> *8 "Onları Mısır'dan çıkardığım günden bu yana bütün yaptıklarının aynısını sana da yapıyorlar. Beni bırakıp başka ilahlara kulluk ettiler. 9 Şimdi onları dinle. Ancak onları açıkça uyar ve kendilerine krallık yapacak kişinin onları nasıl yöneteceğini söyle." 10 Samuel kendisinden kral isteyen halka RAB'bin bütün söylediklerini bildirdi: 11 "Size krallık yapacak kişinin yönetimi şöyle olacak: Oğullarınızı alıp savaş arabalarında ve atlı birliklerinde görevlendirecek. Onun savaş*

arabalarının önünde koşacaklar. 12 Bazılarını biner, bazılarını ellişer kişilik birliklere komutan atayacak. Kimisini toprağını sürüp ekinini biçmek, kimisini de silahların ve savaş arabalarının donatımını yapmak için görevlendirecek. 13 Kızlarınızı ıtriyatçı, aşçı, fırıncı olmak üzere alacak. 14 Seçkin tarlalarınızı, bağlarınızı, zeytinliklerinizi alıp hizmetkârlarına verecek. 15 Tahıllarınızın, üzümlerinizin ondalığını alıp saray görevlileriyle öbür hizmetkârlarına dağıtacak. 16 Kadın erkek kölelerinizi, seçkin boğalarınızı,[33] eşeklerinizi alıp kendi işinde çalıştıracak. 17 Sürülerinizin de ondalığını alacak. Sizler ise onun köleleri olacaksınız. 18 Bunlar gerçekleştiğinde, seçtiğiniz kral yüzünden feryat edeceksiniz. Ama RAB o gün size karşılık vermeyecek." 19 Ne var ki, halk Samuel'in sözünü dinlemek istemedi. "Hayır, bizi yönetecek bir kral olsun" dediler, 20 "Böylece biz de bütün uluslar gibi olacağız. Kralımız bizi yönetecek, önümüzden gidip savaşlarımızı sürdürecek."

Gelecekteki bir kralın yapacağı şeylerin açıklaması, halka bir uyarıydı. Allah onlara fikir değiştirmeleri için fırsat veriyordu. Fakat kulak vermediler ve kral isteklerine besbelli direnmekte olan Samuel'in sözünü dinlemeyi reddettiler. Reddettikleri şeyi düşünün! Ülkelerinde her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, onları kölelikten kurtararak kendilerine bu ülkeyi vermiş olan bir kralları vardı. Ve bu Kral gökteydi. Tüm bunları dünyasal bir krallık uğruna reddediyorlardı.

1. Samuel 8. bölüm, 21. ve 22. ayetlerde Allah'ın nasıl yanıt verdiğine bakalım:

21 Halkın bütün söylediklerini dinleyen Samuel, bunları RAB'be aktardı. 22 RAB Samuel'e, "Onların sözünü dinle ve başlarına bir kral ata" diye buyurdu. Bunun üzerine Samuel İsrailliler'e, "Herkes kendi kentine dönsün" dedi.

Evet, Allah onlara krallarını verecekti. Kutsal Kitap'ınızda sonraki bölümleri okursanız, İsrail'in ilk kralı Saul hakkında bilgi

33 Septuaginta "Boğalarınızı", Masoretik metin "Gençlerinizi".

edinebilirsiniz. Saul işe doğru yolda başladı, fakat okuyacağınız üzere, kralların yapacaklarına ilişkin peygamberlik sözü bir bir yerine gelmeye başladı. İlerleyen derslerimizden birinde bu kralın daha sonra ne kadar yoldan çıktığını öğreneceksiniz. İsrail inatçıydı. Bir türlü söz dinlemeyen inatçı bir çocuğa ne yaparsınız? Bu öykü üzerinde düşünün.

Ferdi 7 yaşındaydı ve Osman'ın üç oğlunun en küçüğüydü. Bir gün dördü birden, yol kenarındaki tarlaların arasından geçerek eve gidiyorlardı. Yolun karşısında boz renkli bir köpek vardı. Osman oğullarına şöyle dedi:

"O köpeğe yaklaşmayın. Isırır."

Büyük çocuklar babalarının yanında kaldılar. Fakat Ferdi farklıydı. Hemen köpeğe doğru gitti. Osman oğlunun ardından gitti, çünkü onun huyunu iyi biliyordu.

Ferdi köpeğe yaklaştı ve sevmek için elini uzatmaya çalıştı. Köpek hırlayarak Ferdi'yi ısırmaya çalıştı. Ferdi'nin babası tam zamanında yetişerek oğlunun kolunu geri çekti ve onu kötü bir ısırıktan kurtardı.

Babası "Oğlum, neden beni dinlemiyorsun?" dedi. "Sana o köpek ısırır demedim mi?"

Grup eve doğru yoluna devam etti, o sırada sulama kanalından kiraz bahçesini sulayan Abdullah amcayla karşılaştılar. Tüm bahçe suyla kaplıydı. Ferdi doğruca araziye doğru koştu.

Babası, "Suya girme, Ferdi. Ayağında çizmelerin yok. Ayakkabıların mahvolacak ve annen ikimizi de öldürecek" dedi. "Islak ve çamurlu ayakkabılarla yarınki futbol maçında oynayamazsın."

Fakat Ferdi yine dinlemedi. Araziye doğru koşmaya devam etti. Osman bu kez oğlunun ardından koşmadı. Ferdi'nin su kanalına tırmanmasını, oradan da araziye inişini seyretti. Çocuk dizlerine kadar çamura battı.

"Baba, beni buradan kurtar, çamura saplandım!" diye bağırdı.

Ferdi'nin babası ile ağabeyleri yanına gelerek onu çamurdan çekip çıkardılar. Ferdi'nin ayakları ıslanmış ve çamurlanmıştı. Eve çok kısa bir yürüyüş mesafesi kalmıştı, vardıklarında Ferdi'nin annesi onları balkondan izliyordu. Sözlerini oğluna değil, kocasına yöneltti.

"Osman, senin neyin var, oğluna bakmıyorsun? Bak ne hale gelmiş! Ne düşünüyordun?"

"Cemile, biliyorsun, oğlun inatçı ve söz dinlemiyor. Ancak sıkıntı çekerek bir şey öğreniyor. Onu köpeğin ısırmasına izin vermedim, fakat çamura batmasına izin verdim!

Annesi Ferdi'ye çıkıştı:

"Yarın o çamurlu ayakkabılarla futbol maçında oynayamazsın. Hatta maçı izlemeye bile gidemezsin. Islandığın için evde kalacaksın, yoksa hasta olursun."

İnatçı bir çocuğa ne yaparsınız? Bu sorunun yanıtı ne istediğinize göre değişir. Çocuğun hayatı boyunca her şey için size bağımlı kalmasını isterseniz, ona yalnızca emirler verip itaate zorlarsınız. Fakat çocuğun büyüyerek gelişmesini ve kendi başına karar alabilmesini isterseniz, çocuk sizden bağımsız olarak düşünmeyi öğrenmelidir. Bu da çocuğa öğrenme ve hata yapma fırsatı vermeyi gerektirir. Kimi zaman onun kendi eylemlerinin sonuçlarına katlanarak öğrenmesine izin verirsiniz. Fakat inatçı bir çocuğun öğrenme süresinde kalıcı bir zarar görmesini istemezsiniz. Bu nedenle çocuğa hata yapması için tanıdığınız özgürlüğü kısıtlarsınız. Kimi zaman rahatsız olmasını sağlarsınız, böylece sebep–sonuç ilişkisini kurmayı öğrenir. Ayakkabılarını çamurlamasına izin verebilirsiniz. Fakat köpeğin onu ısırmasına izin vermezsiniz.

Allah'ın, İsrail'in kral seçerken hata yapmasına izin verdiğini gördük. Allah İsrail'i bunun sonuçlarının ne olacağına dair uyarmıştı. Fakat onlar inatçılık ederek yine de bir kral istediler. Allah'ın

sözünü dinlemediler. Anlaşılan İsrail dersini başka türlü almıyordu; kötü seçimlerin sonuçlarına katlanarak öğrenmek zorundaydılar.

Allah bizim seçim yapmamıza izin verir mi? Kesinlikle verir. Allah İbrahim'e Filistin'e gitmesini söylemişti. İbrahim vaat edilen ülkede nerede isterse orada gezmekte özgürdü. Allah ona hangi ağacın altında oturacağını söylememişti.

İbrahim Avimelek'e ve Firavuna Sara'nın kızkardeşi olduğunu söyledi.[34] Bu Allah'ın isteği değildi. Fakat Allah İbrahim'in o yanlış seçimi yapmasına ve hatasından ders almasına izin verdi. Yaratılış 13. bölüm 9. ayetinde belirtildiği gibi, İbrahim Lut'a şöyle demişti:

> *9 "Bütün topraklar senin önünde. Gel, ayrılalım. Sen sola gidersen, ben sağa gideceğim. Sen sağa gidersen, ben sola gideceğim."*

Allah bu iki adamın seçim yapmalarına izin verdi.

Allah seçim yapmamıza izin verdiğine göre, doğal olarak yanlış seçimler yapabiliriz. Allah'tan bize yol göstermesini ve önderlik etmesini dilememiz ne kadar önemlidir? Doğru seçimler yapmamız ne kadar önemlidir? Nasıl doğru seçimler yapabiliriz? Öncelikle, kutsal yazılarda Rabb'in yollarını öğrenerek hayatımızı buna göre yaşayabiliriz. Doğruluktan saptığımızda, çok geçmeden bunu olumsuz sonuçların izlemesini bekleyebiliriz. Bunun en temel kuralı, Allah'tan ayrıldığımızda yalnızca olumsuz sonuçlar bekleyebileceğimizdir. İkinci olarak, kılavuz için dua edebilir ve Allah'ın bize yardımcı olacağına inanabiliriz. Üçüncü olarak, İsrail ulusunu örnek alabilir ve kendi bildiğimiz yolda yürümek için ısrar etmeyiz. Onların aksine, Allah'ın yoluna itaat edelim.

34 (Yaratılış 20:2, 3)

Tartışma Soruları

1. Sizce İsrailliler neden "diğer uluslar gibi" bir krala sahip olmakta ısrarlıydılar?

2. Hiç iyi bir öğüdü göz ardı ettiğiniz oldu mu? Ne zaman? Sonuçları ne oldu?

3. Samuel'in oğulları Samuel gibi doğrulukla hükmetmiyorlardı. Kralın Samuel'in oğullarından daha iyi olacağının herhangi bir güvencesi var mıydı?

4. "Ne ekersen onu biçersin" diye bir deyim vardır. Olumsuz sonuçlar biçmemeniz için, hayatınızda şu anda yapmanız gereken herhangi bir değişiklik var mı?

17 KORKUYU YENMEK

Korkunun sadece Allah'a güvenmemenin bir sonucu olması mümkün müdür?

Korku yalnızca beş harfli bir sözcüktür. Fakat üzerimizde çok büyük etkiye sahiptir. İnsanlar örümcekten, yılandan, parasız kalmaktan, sevgilisini kaybetmekten, terörden, depremden, hastalıktan, hatta gelecekten korkarlar. Görebildiğimiz ve göremediğimiz şeylerden korkarız. Tabii ki ölümü de unutmayalım! Peki ya tüm bu korkular boş yereyse? Korkunun yalnızca Allah'a güvenmemenin bir sonucu olması mümkün müdür? Bu fikri araştıralım.

Can'ın arkadaşları onu her zaman güçlü kuvvetli bir adam olarak görmüşlerdi. Ağır bir şeyin kaldırılması gerektiğinde, bunu tek başına yapabilirdi. Yalnızca eğilir, nesneyi sırtına alır ve kalkardı. Arkadaşlarından biri tanık olduğu bir olayı halen keyifle anlatmaktadır:

> "O günü dün gibi hatırlıyorum. Hatta ölene kadar unutmayacağım. Can buzdolabını sırtladı ve merdivenlerden dört kat çıkardı. Dinlenmek için mola bile vermedi. Başka birisi olsaydı sanırım belini kalıcı olarak zedelemişti."

Ancak bu sıra dışı kuvvet gösterilerine rağmen, Can yine de sıradan bir adamdı. Herkes gibi, göremediği bir şeye karşı kendisini çaresiz hisseden bir adam. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kuvvetle ya da kurnazlıkla alt edemiyordu. Ayrıca ondan saklanmaya çalışmanın da yararı yoktu, zira o her yerdeydi. Bu nedenle o da geleneğe uyarak

onu kontrol altına almaya çalıştı. Yoksa o mu Can'ı kontrol altına aldı?

Can çok dindar bir adam değildi, fakat Allah'a inanıyordu. Bu yüzden yeni kamyonetini aldığında önüne ve arkasına boyayla, "Allah Korusun" yazdırdı. Ancak her ihtimale karşı, bir de arka kapağa büyük bir nazar boncuğu resmi yaptırdı. Ne de olsa beklenmedik kazaları ya da arızaları davet etmek istemiyordu. Fakat görülmeyenden korkusu, stratejik yerlerinde küçük mavi boncuklar takılı olan evi ya da arabası gibi maddesel şeylerle sınırlı değildi. Karısı için de geçerliydi, ona da kolyeler ve bilezikler alıyordu. Her ne olursa olsun, Can için değerli olduğundan, onu bir mavi boncukla koruyordu.

Kızı Deniz doğduğunda, giysilerine küçük bir mavi boncuk taktı, kapısının üzerineyse daha büyüğünü astı. Can ile karısı Deniz'in son derece sevimli bir kız olduğunu biliyorlardı, fakat ona çirkin ve pis demenin onu koruyacağını sanıyorlardı. Bu nedenle Deniz büyüyüp genç bir kız olana dek bu adeti sürdürdüler. Fakat bir gün yaşlı bir adam Can'a yanıt veremeyeceği bir soru sordu.

"Can, Allah'a inanıyor musun?"

Can "Evet, tabii ki inanıyorum! İnanmayan gerçek bir Türk olabilir mi?" karşılığını verdi.

"Öyleyse neden nazardan bu kadar çok korkuyorsun? Neden o mavi boncukları her şeyin üzerine asıyorsun? Allah'ın bir boncuktan daha güçlü olduğuna inanmıyor musun? Can, neden Allah'a güvenmiyorsun?"

Can ne diyeceğini bilemedi. Birkaç saniye orada durarak yaşlı adama baktı. Hiçbir zaman mazeretler ileri süren biri olmamıştı, yaşlı adamın sorularındaki hikmeti gördüğünde geri dönerek oradan uzaklaştı.

Kutsal Kitap boyunca, insanların korkuyu nasıl yendiklerine ve nasıl korkuya tabi olduklarına ilişkin birçok öykü anlatılmaktadır.

İlginç bir şekilde, **Allah'a en çok güvenenler en az korkanlardı.** Herhalde en ünlü öykü, daha sonra İsrail Kralı olan Davut isimli genç bir adamla ilgili olandır.

O sırada İsrailliler ile Filistliler savaş halindeydiler. Ordular büyük bir vadinin iki yanında toplanmış ve ordugâh kurmuşlardı. Ancak her iki taraf da ilk saldıran olmak istemiyordu, zira bu onları savunmasız bırakacaktı. Modern silahların ve savaş taktiklerinin kullanılması dışında, I. Dünya Savaşı'ndaki siper harplerinin açmazları gibiydi. Ve tıpkı I. Dünya Savaşı'nda askerlerin birbirlerine hakaretler yağdırması gibi, İsrailliler'e açıkça meydan okuyan bir adam vardı. Öyküyü 1. Samuel 17. bölüm, 4–11 ayetlerinden okumaya başlayalım:

> *4 Filist ordugâhından Gatlı Golyat adında usta bir dövüşçü ortaya çıktı. Boyu altı arşın bir karıştı.[35] 5 Başına tunç miğfer takmış, pullu bir zırh kuşanmıştı. Tunç zırhın ağırlığı beş bin şekeldi.[36] 6 Baldırları zırhlarla korunmuştu. Omuzları arasında tunç bir pala asılıydı. 7 Mızrağının sapı dokumacı tezgahının sırığı gibiydi. Mızrağın demir başının ağırlığı altı yüz şekeldi.[37] Golyat'ın önüsıra kalkanını taşıyan bir adam yürüyordu. 8 Golyat durup İsrail ordusuna, "Neden savaş düzeni aldınız?" diye haykırdı, "Ben Filistli'yim, sizse Saul'un kölelerisiniz. Aranızdan karşıma çıkacak birini seçin. 9 Dövüşte beni yenip öldürebilirse, biz sizin köleniz oluruz. Ama ben üstün gelip onu yok edebilirsem, siz bizim kölemiz olur, bize kulluk edersiniz." 10 Filistli Golyat konuşmasını şöyle sürdürdü: "Bugün İsrail ordusuna meydan okuyorum! Benimle dövüşecek birini çıkarın karşıma!" 11 Filistli'nin bu sözlerini duyunca, Saul da İsrailliler de çok korkup dehşet içinde kaldılar.*

Golyat dev bir adamdı! Profesyonel bir basketbol oyuncusu gördüyseniz, onun boyu Golyat'ın büyüklüğünü anlamanıza yardımcı olabilecek en yakın örnektir. Modern tahminlere göre

35 "Altı arşın bir karış": Yaklaşık 2.9 m.
36 "Beş bin şekel": Yaklaşık 57.5 kg.
37 "Altı yüz şekel": Yaklaşık 6.9 kg.

Golyat yaklaşık 3 metre uzunluğundaydı. Yani yanında basketbolcu Shaquille O'Neal (Şakil Onil) küçük kalırdı. Bu adamın tüm rakiplerinin kalplerinde ve zihinlerinde yarattığı korkuyu düşünebiliyor musunuz? İşte İsrailliler'e meydan okuduğunda aynen böyle oldu. Öyle ki, hiç kimse, hatta Kral Saul dahi, ne yapacağını bilemedi!

O günlerde ailelerin askerde bulunan oğullarına erzak göndermesi ve haber alması yaygındı. Böylece Davut'un babası İşay, biraz ekmek ve peynir gönderdi. Üç büyük oğlunun iyi olup olmadığını öğrenmek istedi. 17. bölüm, 20–23 ayetlerinden devam edelim:

> *20 Ertesi sabah Davut erkenden kalktı. Sürüyü bir çobana bıraktı. İşay'ın buyurduğu gibi erzağı alıp yola koyuldu. Ordugâha vardığı sırada askerler savaş naraları atarak savaş düzenine giriyorlardı. 21 İsrailliler'le Filistliler karşı karşıya savaş düzeni almışlardı. 22 Davut getirdiklerini levazım görevlisine bırakıp cepheye koştu; kardeşlerinin yanına varıp onları selamladı. 23 Davut onlarla konuşurken, Gatlı Filistli, Golyat adındaki dövüşçü Filist cephesinden ileri çıkarak daha önce yaptığı gibi meydan okudu. Davut bunu duydu.*

Genç bir çocuk için bu sahne hayret verici olmuş olmalı. Çadırlar kurulmuştu, askerler kılıçlarını ve mızraklarını biliyorlardı. Okçular oklarını hazırlarken, bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu. Davut oraya vardığında elinde olmadan meraka düştü ve askerlerin arasında koşarak ağabeylerini aradı. Onlarla konuşurken, hayatında gördüğü en iri adam iki orduyu birbirinden ayıran vadiye doğru yürüdü.

Golyat bir kez daha İsraillilere meydan okudu. Önceki kırk günde olduğu gibi, askerlerin hiçbiri karşılık vermedi. Ayrıca Golyat'ı öldürecek olan asker ödülsüz de kalmayacaktı. Kral Saul ona kızını ve büyük bir armağan vereceğini vaat etmişti. Fakat bunlar boşunaydı, zira askerlerin korkusu şöhret isteklerini bastırıyordu. Harekete geçemeyecek kadar ürkmüşlerdi.

Davut ödülü öğrendikten sonra etkili bir soru sordu:

> "Bu sünnetsiz Filistli kim oluyor da yaşayan Tanrı'nın ordusuna meydan okuyor?" (1. Samuel 17:26)

Davut mükemmel bir tespitte bulunmuştu! Savaş için toplanan adamlar, İsrail'den çok Allah'ı temsil ediyorlardı. Davut'un bahsettiği Tanrı ise, taş, tahta ya da hayvan değildi. O, bugün de var olan; yaşayan Allah, Yaratıcı ve Vaatleri Yerine Getiren'di. Kral Saul'un ordusunun korkmak için bir nedeni yoktu, Davut da bunu biliyordu. Fakat cesurmuş gibi davranarak hiçbir şey yapmayan pek çok kişinin aksine, Davut sözlerini eylemleriyle desteklemeye hazırdı. 31–37 ayetleriyle devam edelim:

> *31 Davut'un söylediklerini duyanlar Saul'a ilettiler. Saul onu çağırttı. 32 Davut Saul'a, "Bu Filistli yüzünden kimse yılmasın! Ben kulun gidip onunla dövüşeceğim!" dedi. 33 Saul, "Sen bu Filistliyle dövüşemezsin" dedi, "Çünkü daha gençsin, o ise gençliğinden beri savaşçıdır." 34 Ama Davut, "Kulun babasının sürüsünü güder" diye karşılık verdi, "Bir aslan ya da ayı gelip sürüden bir kuzu kaçırınca, 35 peşinden gidip ona saldırır, kuzuyu ağzından kurtarırım. Eğer aslan ya da ayı üzerime gelirse, boğazından tuttuğum gibi vurur öldürürüm. 36 Kulun, aslan da ayı da öldürmüştür. Bu sünnetsiz Filistli de onlar gibi olacak. Çünkü yaşayan Tanrı'nın ordusuna meydan okudu. 37 Beni aslanın, ayının pençesinden kurtaran RAB, bu Filistli'nin elinden de kurtaracaktır." Saul, "Öyleyse git, RAB seninle birlikte olsun" dedi.*

Davut'un ağzından çıkan bu sözler, kendinden emin sözler. Fakat gururla ya da kendini yüceltmek için konuşmadı. Başarıyla çobanlık yapması ve vahşi hayvanlara karşı üstün gelmesi bir yana, kendisini Allah'ın koruduğunu biliyordu. Ve Allah aslanların ve ayıların onu öldürmesine izin vermediyse, sünnetsiz bir Filistlinin hiçbir şansı yoktu.

Kral Saul Davut'un sözlerini duyduğunda ve kendine güvenini gördüğünde, ona savaşması için izin verdi. Fakat işler Kral Saul'un sandığı gibi yürümeyecekti. Bunu 38–40 ayetlerinde okuyalım:

> *38 Sonra kendi giysilerini Davut'a verdi; başına tunç miğfer taktı, ona bir zırh giydirdi. 39 Davut giysilerinin üzerine kılıcını kuşanıp yürümeye çalıştı. Çünkü bu giysilere alışık değildi. Saul'a, "Bunlarla yürüyemiyorum" dedi, "Çünkü alışık değilim." Sonra giysileri üzerinden çıkardı. 40 Değneğini alıp dereden beş çakıl taşı seçti. Bunları çoban dağarcığının cebine koyduktan sonra sapanını alıp Filistli Golyat'a doğru ilerledi.*

Tecrübeli bir savaşçıyla karşılaşacak olsanız, zırh ve kılıcı mı, yoksa sapan ve değneği mi seçersiniz? Sorunlarını sürekli olarak mantık ve sağduyu yoluyla çözmeye çalışan bizler için, zırh ve kılıç tercih edilirdi. Fakat Davut farklıydı. Akıllı olmadığından değil; ancak Allah'a güveniyordu. Bu savaşa da, kırlardayken sahip olduğu şeyle, Allah'ın kendini başarılı kılacağına olan güveniyle girecekti. Peki sizce bundan sonra ne oldu? Bunu 41–47 ayetlerinde görelim:

> *41 Filistli de, önünde kalkan taşıyıcısı, Davut'a doğru ilerliyordu. 42 Davut'u tepeden tırnağa süzdü. Kızıl saçlı, yakışıklı bir genç olduğu için onu küçümsedi. 43 "Ben köpek miyim ki, üzerime değnekle geliyorsun?" diyerek kendi ilahlarının adıyla Davut'u lanetledi. 44 "Bana gelsene! Bedenini gökteki kuşlara ve kırdaki hayvanlara yem edeceğim!" dedi. 45 Davut, "Sen kılıçla, mızrakla, palayla üzerime geliyorsun" diye karşılık verdi, "Bense meydan okuduğun İsrail ordusunun Tanrısı, Her Şeye Egemen RAB'bin adıyla senin üzerine geliyorum. 46 Bugün RAB seni elime teslim edecek. Seni vurup başını gövdenden ayıracağım. Bugün Filistli askerlerin leşlerini gökteki kuşlarla yerdeki hayvanlara yem edeceğim. Böylece bütün dünya İsrail'de Tanrı'nın var olduğunu anlayacak. 47 Bütün bu topluluk RAB'bin kılıçla, mızrakla kurtarmadığını anlayacak. Çünkü savaş zaten RAB'bindir! O sizi elimize teslim edecek."*

Golyat'ın boyu yeterince ürkütücü değilmiş gibi, kendi ilahlarının adıyla Davut'u lanetleyerek gözünü korkutmaya çalıştı. Fakat Davut Golyat'ın cüssesinden, silahlarından ya da sözlerinden korkmuyordu. Her iki ordunun önünde durarak, Allah'ın her silahtan, sahte ilahtan ya da şer güçten daha büyük olduğunu bildirdi. Bu Davut'un değil, Allah'ın savaşıydı. Golyat, kendini beğenmişliği, gururu, putperestliği ve küstahlığı yüzünden hak ettiği biçimde ölecekti. Allah'ın Davut'a nasıl zafer kazandırdığını görelim. Sonucu 48–51 ayetlerinde okuyabiliriz:

> *48 Golyat saldırmak amacıyla Davut'a doğru ilerledi. Davut da onunla dövüşmek üzere hemen Filist cephesine doğru koştu. 49 Elini dağarcığına sokup bir taş çıkardı, sapanla fırlattı. Taş Filistli'nin alnına çarpıp saplandı. Filistli yüzükoyun yere düştü. 50 Böylece Davut Filistli Golyat'ı sapan ve taşla yendi. Elinde kılıç olmaksızın onu yere serdi. 51 Sonra koşup üzerine çıktı. Golyat'ın kılıcını tutup kınından çektiği gibi onu öldürdü ve başını kesti. Kahraman Golyat'ın öldüğünü gören Filistliler kaçtılar.*

48. ayeti tekrar okuyun. Davut orada durarak Golyat'ın yaklaşmasını bekledi mi? Hayır, ona doğru koşarak saldırıyı başlattı. Eyleme geçebilirdi, çünkü korkmuyordu. **Allah'a yalnızca inanmakla kalmıyordu, O'na tüm hayatıyla güveniyor ve Allah'ın kendisini koruyacağını biliyordu.** Aslında aynı ilkeyi atlarda da görüyoruz.

Atlar doğaları gereği çok hareketli hayvanlardır. Kolaylıkla ürkütülebilirler ve neredeyse her şeyden korkarlar. Öyleyse, doğal olarak korkak olan bir atı nasıl büyük bir yarış atına dönüştürebilir, ya da savaşa sürebilirsiniz? Bunun için terbiyecinin/binicinin onunla çalışması ve bir ilişki kurması gerekir. Zaman geçtikçe at daha az korku duymaya başlar ve terbiyecisinin/binicisinin önderliğini izlemeye istekli olur. Korkusu güvenle yer değiştirir!

Golyat'la çarpışmadan önce, Davut'un Allah'la deneyimi vardı. Rabb'e güvenmeyi ve O'na bel bağlamayı öğrenmişti. Bu sayede, durum zorlaştığında kalbinde ya da zihninde korkuya hiçbir yer

kalmıyordu. Davut bir dev görmedi, Allah'ı gördü. Filist ordusunun, Golyat'ın, Golyat'ın sahte ilahlarının ve yenilgi korkusunun üzerinde hiçbir etkisi yoktu, zira Allah'ın gücünün daha büyük olduğunu biliyordu.

Hayatta pek çok korkutucu şey vardır. Fakat korku dolu bir yaşam sürmemiz gerekmez. Örümcekler, yılanlar, köpekler, parasızlık, terör, depremler, hastalık, hatta geleceğin belirsizliği gibi şeyler, hep hayatın bir parçasıdır. Ancak bunların bize hükmetmesi ya da bizi denetim altına alması gerekmez. **Yalnızca Allah'ın bizi sevdiğine, gözettiğine ve hiçbir zaman kendimizi savunmak için başımızın çaresine bakmak üzere bırakmayacağına güvenmemiz gerekir.** Tılsımlar, muskalar ve boncuklar yerine, Allah'a güvenin!

Tartışma Soruları

1. Sizce Can nazar boncuklarını kullanmaya devam etmiş midir? Bunları siz kullanıyor musunuz?

2. Sizce hangisi daha güçlü: insan ellerini Yaratan mı, yoksa insan elleriyle yaratılan mavi boncuklar mı?

3. Davut Allah'ın kendisini koruyacağından neden bu kadar emindi?

4. Sizce Davut neden yalnızca bir sapan ile beş taş aldı?

5. Golyat kırk gün boyunca ortaya çıkarak İsrailliler'e meydan okudu. Hayatta korktuğumuz şeyler tıpkı Golyat gibidir. Sürekli olarak canımızı sıkmakta ve bizi engellemektedirler. Hayatınızda sizi korkutan bir "Golyat" var mı? Gece uykularınızı kaçıran, gerginliğe ya da endişeye neden olan bir şey var mi?

6. Sizce Allah Davut için yaptığı şeyi sizin için de yapabilir mi? Öyle değilse, Allah'a daha çok güvenmeyi nasıl öğrenebilirsiniz?

18 MEDYUMLUĞA KARŞI MESAFELİ OLUN

Ölüler geleceği bilmemiz konusunda bize yardım edebilirler mi?

Bir kimse öldükten sonra ne olur? Ölüler bizimle konuşabilir mi? Ölüler geleceği öğrenmemize yardımcı olabilir mi? Bunlar önemli sorular. Yalnızca Allah'ın kutsal kitabının yanıtlayabileceği sorular. Bu dersimizde, geleceği öğrenmeyi son derece arzulayan ve bu amaçla ölü bir peygamberden yanıtlar almak üzere bir cadıya giden bir adamın deneyimine tanık olacağız. Onun böyle yapması doğru muydu? Kendisine faydası oldu mu? Yoksa zarar mı verdi? Daha önce hiç cinci hocaya gitmeyi düşündüyseniz, ya da birinin kart falı, el falı ya da başka bir doğaüstü ilim yardımıyla geleceğinizi öğrenmenize yardımcı olmasını arzuladıysanız, bu ders tam size göre.

İstanbul'da bir adamla karısı evlerinde bir seans düzenlediler. Satmak istedikleri bir arazileri vardı ve karar vermeden önce tavsiye almak istiyorlardı. Biraz konuşulduktan ve kart falı bakıldıktan sonra, kır saçlı bir kadın olan hoca onlardan ölmüş birisiyle görüşmek ya da konuşmak isteyip istemediklerini sordu. Satmak istedikleri arazi hakkında iyi bir haber almışlardı ve keyifleri yerindeydi, bu nedenle kabul ettiler. Birlikte şarap içerken, ölmüş olan sevilen bir komedyen aktörün ruhuyla konuşmanın eğlenceli olacağını düşündüler. Arkalarına yaslandılar, şaraplarını yudumlarken hocanın ne yapabileceğini görmek için beklediler. Çok geçmeden aktörün ruhu masada onlarla birlikte oturuyor ve konuşuyordu. Böylesi ünlü bir kişiyi görme şansına hayret ettiklerini ve çok sevindiklerini

söylemeye gerek yok. Hayaletin konuşmasını ve zeki esprilerini dinledikten sonra onun ölen komedyen olduğuna ikna oldular. Seans sona erdiğinde, hocaya mutlulukla yüksek bir ücret ödediler.

Ancak iki hafta sonra, ölen komedyenin eski siyah beyaz filmlerinden birini ailece izlerlerken, 15 yaşındaki oğulları aniden korkunç sorunlar yaşamaya başladı. Gözleri istemsiz olarak yuvalarında dönmeye başladı. Terliyor ve sanki bir şey onu boğuyormuş gibi yerde yuvarlanıyordu. Anneyle baba korktu ve acil yardıma ihtiyaç duydular. Çocuğun sorunuyla ailenin hocaya gidişi arasında bir ilişki olabilir miydi? Aileye gelince, bir bağlantı olduğundan emindiler.

Bu yaşanmış öykünün arka planındaki sahnelerde olan olayları anlamamıza yardımcı olması amacıyla, hikmet için Kutsal Kitap'a dönelim.

Saul'un bilhassa uzun boylu ve yapılı olduğu için İsrail'e kral olarak seçildiğini hatırlarsınız. Fakat bu erkeksi özelliklerine rağmen, özgüven eksikliği sorunu vardı. Kendisini küçük görmesi, Saul'u kıskanç, çabuk kızan, aksi ve depresif biri hale getiriyordu. Örneğin, Davut savaşçı Golyat'ı yenilgiye uğrattıktan sonra Saul'un büyük bir ulusal sorunu çözdüğü için bu gence minnettar olması gerekirdi. Aksine Saul Davut'u öldürmenin yollarını aramaya başladı! Saul'un karanlık ve depresif düşünce gidişatı, sonunda onu Kutsal Kitap'ın "kötü bir ruh" dediği şeye karşı savunmasız bıraktı. 1. Samuel 18. bölüm, 6–12 ayetlerini okuyalım:

> *6 Davut'un Filistli Golyat'ı öldürmesinden sonra, askerler geri dönerken, İsrail'in bütün kentlerinden gelen kadınlar, tef ve çeşitli çalgılar çalarak, sevinçli ezgiler söyleyip oynayarak Kral Saul'u karşılamaya çıktılar. 7 Bir yandan oynuyor, bir yandan da şu ezgiyi söylüyorlardı: "Saul binlercesini öldürdü, Davut'sa on binlercesini." 8 Bu sözlere gücenen Saul çok öfkelendi. "Davut'a on binlercesini, banaysa ancak binlercesini verdiler. Artık kral olmaktan başka onun ne eksiği kaldı ki?" diye düşündü. 9 Böylece o günden sonra Saul Davut'u kıskanmaya başladı. 10 Ertesi gün Tanrı'nın gönderdiği kötü bir ruh Saul'un üzerine*

güçlü bir biçimde indi. Saul evinde sayıklamaya başladı. Davut her zamanki gibi yine lir çalıyordu. Saul'un elinde bir mızrak vardı. 11 "Davut'u vurup duvara çakacağım" diye düşünerek mızrağı ona fırlattı. Ama Davut iki kez ondan kurtuldu. 12 Saul Davut'tan korkuyordu. Çünkü RAB Davut'laydı, oysa kendisinden ayrılmıştı.

Davut özellikle lir çalmada yetenekliydi. Zamanının Orhan Gencebay'ı gibiydi! Kral Saul Davut'u kendisine dinlendirici müzik çalmakla görevlendirmişti, böylece rahatlayarak kendisine musallat olan kötü ruhtan kurtulabiliyordu. Fakat Davut ne kadar çalarsa, Saul o kadar aksi ve kızgın hale geliyordu. Öfkeden bunalmış ve kötü ruhun etkisi altında bulunan Saul, Davut'u bir kez değil, iki kez öldürmeye çalıştı. Her kötü ruhun hedefinin insanları bunaltarak mahvetmek olduğundan şüpheniz olmasın.

Ayrıca, "Saul Davut'tan korkuyordu. Çünkü RAB Davut'laydı" diyor. Saul dua ediyor, tapınağa gidiyor ve "dindar bir adamın" yapması gereken her şeyi yapıyordu. Fakat Saul'un kalbinde Allah yoktu ve bu nedenle korkuyordu. Saul kırk yıl boyunca bu korkunç nefret ve kaygıyla yaşadı, bunlar sonunda onu deliliğe sürükledi. Burada iki şeyi aklımızda tutalım. Birincisi, hayatınızda Allah yoksa, korku dolu olursunuz. İkincisi, kalbe yakın tutulan nefret yalnızca onu tutan kişiye zarar verir. Saul'un durumunda bunların ikisi de gerçekleşti.

Saul'un büyük düşmanı olan Filistliler büyük bir ordu toplamışlardı. Kutsal yazılar, 1. Samuel 28:5 ayetinde, Saul'un bu muazzam orduyu gördüğünde korkuyla titrediğini söylüyor. Dua etmeye başladı, ancak Allah ona karşılık vermedi.

Öyleyse Saul ne yapacaktı? Allah bir duaya hemen karşılık vermediğinde, sabırlı olmalı, peygamberlerin yazılarını incelemeli ve daha fazla dua etmelisiniz. Saul ise bunun yerine korkusunun kendisine Allah'ın emirlerine doğrudan aykırı bir şey yaptırmasına izin verdi. Bunu 28. bölüm, 7. ayette okuyabiliriz:

7 Bunun üzerine Saul görevlilerine, "Bana bir cinci kadın bulun da varıp ona danışayım" diye buyruk verdi. Görevliler, "Eyn–Dor'da bir cinci kadın var" dediler.

Bu, Allah'ın halkı için meşru olarak belirttiği her şeye aykırıydı. Bir ebeveynin çocuğuna kibritlerle ya da tiner şişesiyle oynamamasını söylediği gibi, Allah da Kendi halkına cincilerle uğraşmamalarını bildirmişti. Bunu Yasanın Tekrarı 18. bölüm, 10–14 ayetlerinde okuyalım:

10–11 Aranızda oğlunu ya da kızını ateşte kurban eden, falcı,[38] büyücü, muskacı, medyum, ruh çağıran ya da ölülerin ruhlarına danışan kimse olmasın. 12 Çünkü RAB bunları yapanlardan tiksinir. Tanrınız RAB, bu iğrenç töreleri yüzünden bu ulusları önünüzden kovacaktır. 13 Tanrınız RAB'bin önünde yetkin olun. 14 Ülkelerini alacağınız uluslar büyücülerin, falcıların öğüdüne kulak verirler. Ama Tanrınız RAB buna izin vermiyor.

Allah, O'nun yardımını ve desteğini istiyorsanız cadılardan, büyücülerden ve cinlerden uzak durmanızı açıkça bildiriyor. Nedenini belirtmiyor – bunların Kendisi'nin düşmanları olduğuna dair önemli ima haricinde tabii. Gerçekten, Allah'ın dostunuz olmasını istiyorsanız O'nun düşmanları sizin de düşmanınız olmalıdır. Bunun orta yolu yoktur. Savaşta orta yol iki taraflı çalışan casuslar ve hainler içindir. Allah'ın falcılıkla ilgilenmemizi yasaklaması bugün bilhassa önemlidir. Televizyon ve bilgisayar oyunları aracılığıyla, çocuklarımız oyuncak ve sinema sanayisi tarafından büyücüleri ve cadıları sevmek üzere eğitilmektedir. Çocukların kalplerinin Allah'ın bizzat nefret ettiği şeyleri sevmek üzere eğitilmesi olacak şey mi? Olan biteni görmezden gelerek, bu şeyler Allah'ın "iğrençlik" dediği şeylerin ta kendisi iken, bunlara "oyun" deyip geçemeyiz. Dikkatli olun!

Ne yazık ki Saul yardım istemek için bir cinci hocaya gitti, bu davranış "parasal sorunlarımı çözmesi için mafyaya başvurmaya

38 Falcı sözcüğü İbranice'deki üç ayrı terimin karşılığı olarak kullanılıyor. Bu üç terim, falcılığın değişik türlerini içerir.

karar verdim" demekten farksızdı. Tabii ki yardımcı olabilirler, ancak bunun bir koşulu olacağından emin olabilirsiniz. Gerçek şu ki, cinci hoca cinlerle çalışır ve cinlerin yalnızca bir gündemi vardır – bizi korkunç bir sona götürünceye dek zihinlerimizle oynamak. Kral Saul'un bunlardan biriyle karşılaşınca ne olduğunu 1. Samuel 28. bölüm, 10–14 ayetlerinde görelim:

> *10 Saul, "Yaşayan RAB'bin adıyla derim ki, bundan sana bir kötülük gelmeyecek" diye ant içti. 11 Bunun üzerine kadın, "Sana kimi çağırayım?" diye sordu. Saul, "Bana Samuel'i çağır" dedi. 12 Kadın, Samuel'i görünce çığlık atarak, "Sen Saul'sun! Neden beni kandırdın?" dedi. 13 Kral ona, "Korkma!" dedi, "Ne görüyorsun?" Kadın, "Yerin altından çıkan bir ilah görüyorum" diye karşılık verdi. 14 Saul, "Neye benziyor?" diye sordu. Kadın, "Cüppe giymiş yaşlı bir adam yukarıya çıkıyor" dedi. O zaman Saul onun Samuel olduğunu anladı; eğilip yüzüstü yere kapandı.*

Burada hikâyeye ara vererek, kral Saul'un gördüğünün gerçekte Samuel peygamber olmadığını belirtelim. Dersin başındaki öyküde de, ailenin gördüğü kişi gerçekten ölmüş olan aktör değildi. Kutsal Kitap bize Süleyman'ın yazmış olduğu Vaiz kitapçığının 9. bölümünün 5. ve 6. ayetlerinde şöyle der:

> *5 Çünkü yaşayanlar öleceğini biliyor, ama ölüler hiçbir şey bilmiyor. Onlar için artık ödül yoktur, anıları bile unutulmuştur. 6 Sevgileri, nefretleri, kıskançlıkları çoktan bitmiştir. Güneşin altında yapılanlardan bir daha payları olmayacaktır.*

Ölüler hiçbir şey bilmezler ve hisleri yoktur. Ölüler arasından çağrılamazlar ve kesinlikle konuşamazlar. **Kutsal yazılar bize dünyanın sonunda tüm insanların dirileceği zamana kadar hiç kimsenin ölüler arasından kalkmayacağını öğretir!** Peki ölüler hiçbir şey bilmiyorlarsa, kral Saul'a görünerek Samuel peygambermiş gibi yapan kimdi? Yanıtı çok basit. Cinci bir hocaya gittiğinizde, ancak cinleri görmeyi bekleyebilirsiniz! İlerleyen derslerimizde bu konuyu daha ayrıntılı olarak işleyeceğiz. Ancak şimdilik, Şeytan ve yardımcılarının gerçekte olmadıkları kişileri

taklit etmekte ve kendilerini onların yerine koymakta büyük güç sahibi olduklarını söylemekle yetinelim. Cinler Saul'u aldatmak için Samuel peygamberin kılığına giriyorlardı.

1. Samuel 28. bölümdeki öyküyü okumaya devam ederken, "Samuel" adını gördüğümüz her yerde "Samuel'in taklidini yapan cin"i düşünmemiz gerektiğini unutmayın. 15. ayetten devam edelim:

> *15 Samuel Saul'a, "Neden beni çağırtıp rahatsız ettin?" dedi. Saul, "Büyük sıkıntı içindeyim" diye yanıtladı, "Filistliler bana karşı savaşıyor ve Tanrı da beni terk etti. Artık bana ne peygamberler aracılığıyla, ne de düşlerle yanıt veriyor. Bu yüzden, ne yapmam gerektiğini bana bildirmen için seni çağırttım."*

Cin, sözüne devam ederek Saul'a ertesi gün ordusunun Filistliler karşısında yenilgiye uğrayacağını bildirdi. Saul'un yanıtını 1. Samuel 28. bölüm, 20. ve 21. ayetlerde okuyabiliriz:

> *20 Saul birden boylu boyunca yere düştü. Samuel'in sözlerinden ötürü büyük korkuya kapıldı. Gücü de kalmamıştı; çünkü bütün gün, bütün gece yemek yememişti. 21 Kadın Saul'a yaklaştı. Onun büyük şaşkınlık içinde olduğunu [gördü].*

Sizce Saul bu cadıya giderek cesaret mi kazandı? Şimdi Allah'ın bereketinin üzerinde olacağına dair güvenceyle, ya da galip gelmek için bir umutla savaşa gidebileceğini düşünüyor musunuz? Hayır! Cinin sözleri onu daha da sıkıntıya soktu. Kaç kişi aynı hatayı yaparak ve cesaretinin artmasına yardımcı olacağını düşünerek falcılara gider?

Böylece Saul'un yılgınlığı daha da büyüdü ve önderlik etme yetisi köreldi. Bunlar astrolojiyle, el falıyla ve tarot kartlarıyla ilgilenmenin olumsuz sonuçlarıdır. Tüm bu sanatların karanlık amacı, insanların zihinlerine sahte bir kader duygusunun tohumlarını sağlam bir şekilde yerleştirerek, onları o kaderin kaçınılmaz olduğuna inandırmaktır. Tabii ki cinler bir süre için insanı mutlu ve romantik sözlerin tatlılığıyla yönlendirecektir. Fakat sonuç aynıdır: kargaşa ve ölüm.

———— • ————

Ertesi gün ordular kalabalık bir şekilde toplandılar. Kutsal yazılar Saul'un başına gelenleri 1. Samuel 31. bölüm, 3–5 ayetlerinde ayrıntılı bir şekilde anlatıyor:

> *3 Saul'un çevresinde savaş kızıştı. Derken Saul Filistli okçular tarafından vuruldu ve ağır yaralandı. 4 Saul, silahını taşıyan adama, "Kılıcını çek de bana sapla" dedi, "Yoksa bu sünnetsizler gelip bana kılıç saplayacak ve benimle alay edecekler." Ama silah taşıyıcısı büyük bir korkuya kapılarak bunu yapmak istemedi. Bunun üzerine Saul kılıcını çekip kendini üzerine attı. 5 Saul'un öldüğünü görünce, silah taşıyıcısı da kendini kılıcının üzerine attı ve Saul'la birlikte öldü.*

Evet, Saul'un acı sonu intihar oldu. Büyücülük ve cadılıkla uğraşmak, ölümle flörtleşmek gibidir. Hiçbirimizin içinde olmayı istememesi gereken bir ilişkidir. Cinler acımasız bir oyun oynarlar. Bir veya iki kez iyilik ederek insanları yönlendirmeyi severler. Fakat üçüncüsünün sefaletle sonuçlanacağından emin olabilirsiniz. Kullandıkları yöntem, geçenlerde meydana gelen bir olayı hatırlatır.

Ege sahilinde turistik bir kasabada, bir pidecinin paraya çok ihtiyacı vardı. Düşüncesizce, yüksek fiyatlı bir Audi'yi krediyle almıştı. İlk hafta dolmadan, daha sigorta bile yaptırmadan başka bir araca çarptı. Diğer sürücüye yaptığı ödemeler elini gerçekten çok daralttı. Üstelik banka, tamir ettirene dek kullanamayacağı durumda olan Audi'nin ödemeleri için onu sıkıştırıyordu. Bu masraflar arasında pide salonunun kirasını unuttu ve çok geçmeden dört aylık borcu birikti. Dükkânı açık tutmak için elinden gelen her şeyi yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Birisi ona şöyle dedi:

"Tanıdığım bir kuyumcu var, ondan borç alsana."

Ancak bu adam yalnızca kuyumcu değil, bölgesel mafyanın da bir üyesiydi. Tabii ki bir kuyumcu dükkânı vardı, ancak en büyük gelir kaynağı uyuşturucu ticaretinden geliyordu. Böylece pideci kuyumcuya giderek borç istedi. Adam doğal olarak az bir faiz karşılığında yardımcı olmayı kabul etti ve pideci borcu aldı.

Pidecinin 7500 lira kira borcu vardı, bu miktar mafya adamı için hiçbir şey değildi, fakat pidecinin borcu üç ay içinde iki misli olarak geri ödemesi gerekiyordu. Pideci artık boğazına kadar batmıştı. Doksan gün rüzgâr gibi geçti. "Kuyumcu" bir hafta içinde iki kez gelerek parasını istedi. Pideci kendi kendine düşünüyordu:

> "Herhalde biraz daha zamanım vardır. Beni öldürürlerse parayı hiç alamazlar. Ayrıca hiç kimse 7500 lira için adam öldürmez."

Ancak bilmediği, kendisine araç için kredi veren bankacının da mafyaya 450.000 lira borcu olduğuydu! Mafya, bankacıyı korkutmak için bir "örnek" arıyordu, bu nedenle ona pidecinin kendilerine olan borcundan bahsettiler. Bankacı birkaç gün sonra pidecinin öldürüldüğünü öğrendi.

Cinler Şeytan'ın mafyasıdır. Onlar pis ve tehlikelidirler, sizi yönlendirecekleri yol ölüme götürür. Onları sinemada, televizyonda ve video oyunlarında izleyerek, ağlarına takılma riskine girmeyin. Allah onları kendi hallerine bırakmanızı ve onların korkunç işçilerini, cadıları, büyücüleri, astrologları ve el falı bakıcıları ziyaret etmemenizi söylüyor. Evrenin Yaratıcısı yardımınıza koşabilecekken, neden Şeytan'a gitmek isteyesiniz? Gerçekten arzu ettiğiniz şeyi size yalnızca Allah verebilir.

TARTIŞMA SORULARI

1. Saul neden Eyn–dor cadısına gitti?
2. Cadı Kral Saul'u neden tanımadı?
3. Kral Saul'un gördüğü şeyin gerçekte Samuel peygamber olmadığını nasıl anlayabiliriz?
4. Şeytan neden insanları kendisinin onlara yardımcı olmak istediğine inandırır?
5. İnsanlar kimi zaman doğaüstü işçilerden geçici yardım alarak, zarar görmeden kurtulabileceklerini sanırlar. Sizce bu hikmetli bir düşünce midir?

19 TÖVBE ETMENİN ÖNEMİ

Allah zinayı ve cinayeti bağışlayabilir, ancak O'nun bağışlamayacağı tek bir şey vardır. O nedir?

İnsanlar, başka insanların başarısızlık, hatta suç öyküleriyle fazlaca ilgili gibi. Televizyondaki en popüler programlardan bazıları, anne–kız olsun, karı–koca, ya da iki kız kardeş olsun, iki kişinin ilişkileri hakkında birbirleriyle kavga ettikleri programlar. Haber muhabirleri halka sunacak suçları bulmak için tüm ülkeyi tarıyor, halk da suçlamaları en küçük ayrıntısına kadar öğrenebilmek için ekran karşısına adeta çivileniyor. Neden böyle? Başkalarının bizden daha kötü şeyler yaptıklarını gördüğümüzde kendimizi daha mı ahlâklı hissediyoruz? Başkalarının başarısızlıklarını gösterir ve tartışırken, aslında kendi iyiliğimizi mi kanıtlamaya çalışıyoruz?

Birkaç yıl önce bir yönetici bekâr asistanlarından biriyle evlilik dışı bir ilişki yaşamıştı. Bu ilişki on yedi aylık bir süre içinde dokuz buluşma içeriyordu. İlişki ancak asistanın başka bir dairede çalışmak için ayrılmasıyla bitti. Belki farkına bile varılmayacaktı, ancak asistan deneyimini çalışma arkadaşlarından biriyle paylaşmaya karar verdi, arkadaşı ise tüm hikâyeyi gizlice kaydetti. Fakat bu, yöneticinin yaşadığı ilk ilişki değildi.

Bu ilişkiden önce yönetici başka bir kadına cinsel tacizde bulunmakla suçlanmıştı. Yöneticiye karşı dava açıldığında, savcı adamla ilişki yaşadığına inanılan kişileri mahkemeye çağırdı. Asistan da çağrıldı ve mahkemede adamla ilişki yaşamadığına dair ifade verdi. Asistanın çalışma arkadaşı kadının olayı yalanladığını

öğrendiğinde, ilişki hakkındaki kayıtları savcıya verdi. Şimdi ifade verme sırası yöneticideydi. Kendisine soru sorulduğunda şunu söyledi:

"Ben o kadınla hiçbir zaman cinsel ilişkide bulunmadım."

O noktada savcı, ilişkinin gerçekleştiğine kanıt olarak, ses kayıtlarıyla birlikte üzerinde DNA örneği bulunan bir giysi getirdi. Yönetici yakalanmıştı. Pek çok kişi onun mahkemede yalan söylediğini düşündü, ancak ifadesindeki dilbilgisine dair bir ayrıntı yüzünden yalan beyanda bulunma suçlamaları düşürüldü. Bir yöneticinin evlilik dışı ilişki yaşayıp, sonra da mahkemede bununla ilgili olarak yalan söylemesi gerçekten kimin umurundadır? Önemlidir, zira bu öykü gerçek ve söz konusu yönetici Amerika Birleşik Devletleri Başkanıydı!

Bazıları hızla Başkanı görevden aldırmaya çalıştı. Bazıları, suçlama talebinin yalnızca politik nedenlerle ateşlendiğini iddia ettiler. Diğerleri şöyle dediler:

"Hayır, yeminliyken yalan söyleyen ve zampara bir Başkanımız olmamalı."

Türkiye'de pek çok kişi Başkanın bu meseleden dolayı suçlanmasına güldü.

"Konu yalnızca cinsellik. Ne var yani bunda?" dediler.

Fakat pek çok Amerikalı'ya göre, bir önderin ahlâklı bir adam olması gerekir ve başkanın davranışı ulusa iyi bir örnek olmamıştı. Pek çok Amerikalı'ya göre, evlilik dışı ilişki kurmak maçoluk değil. Utanç verici bir günah!

Başkan, "korkunç ahlâki hatasının" suçunu, muhalefet partilerinden gelen baskıya ve annesinin ölümü gibi diğer olumsuz olaylara yükledi.

Dünya bu olaylarla büyülenmiş gibiydi, haberler tüm ayrıntıları anlatıyordu. Ancak o noktada artık bir önemi kalmamıştı. Başkanın evliliği mahvolmuş ve itibarı lekelenmişti. Bir adamın bir anlık

tutkusu, 20. yüzyılın en büyük skandallarından birine dönüştü. Bu esnada, asistan dünyanın en çok bilinen kişilerinden biri haline geldi.

Günümüzde televizyonda skandallar çok yaygın. Bu televizyon haberlerinde yaygın olmayan şey ise, birinin suçunu itiraf ederek işledikleri kabahat için samimi bir pişmanlık ifade etmesi. Aksine, insanların inkârlarını ve eylemlerine buldukları bahaneleri duyuyoruz. Tövbe ile Allah'ın önündeki konumumuzun ilişkisi nedir? Allah büyük günahları affeder mi? Bu affın koşulları nelerdir? Allah'ı hoşnut etmek için para vermemiz ya da hac yolculuğu yapmamız mı gerekir? Şimdi okuyacağımız bir önderin doğruluktan ayrılmasının ve sonunda eski haline gelmesinin öyküsünü okuduğumuzda, akla gelebilecek sorulardan bazıları bunlar. Bundan, eylemlerimizin sonuçları ve günahın niteliğine ilişkin ne öğrenebiliriz? 2. Samuel 11. bölüm, 1–4 ayetlerinden itibaren okumaya başlayalım:

> *1 İlkbaharda, kralların savaşa gittiği dönemde, Davut kendi subaylarıyla birlikte Yoav'ı ve bütün İsrail ordusunu savaşa gönderdi. Onlar Ammonlular'ı yenilgiye uğratıp Rabba Kenti'ni kuşatırken, Davut Yeruşalim'de kalıyordu. 2 Bir akşamüstü Davut yatağından kalktı, sarayın damına çıkıp gezinmeye başladı. Damdan yıkanan bir kadın gördü. Kadın çok güzeldi. 3 Davut onun kim olduğunu öğrenmek için birini gönderdi. Adam, "Kadın Eliam'ın kızı Hititli Uriya'nın karısı Bat–Şeva'dır" dedi. 4 Davut kadını getirmeleri için ulaklar gönderdi. Kadın Davut'un yanına geldi. Davut aybaşı kirliliğinden yeni arınmış olan kadınla yattı. Sonra kadın evine döndü.*

Kral Davut'un günahı bir bakışla başladı. İzlememesi gereken bir şey gördü ve bu onu ayartarak günaha sürükledi. Belki de Bat–Şeva kendisini bu kadar teşhir etmemeliydi. Ancak Davut'un da başını diğer yana çevirmediği kesin. Dikkatle bakmak için zaman harcadı ve tutkuları onu denetim altına aldı. Bu bizim için önemli bir ders. Bakmamamız gereken şeylere bakmak için zaman harcarsak, günahın etkisine daha açık olur ve ayartılara daha kolay yenik düşeriz.

Okuduklarımıza, televizyonda seyrettiklerimize ve dinlediklerimize dikkat etmeliyiz. Uygun olmayan araçlar bizi büyük günahlara açık hale getirir. Tıpkı yalan söyleyen İbrahim, babasını aldatan Yakup ve öfkelenerek Allah'a ait gücü kendisine atfeden Musa gibi.

Bu ayetlerde günaha düşen bir peygamber görüyoruz. Peygamberler de insandır ve Kutsal Kitap onların günahlarını örtbas etmez, ya da önemsiz saymaz. Fakat onların deneyimleri aracılığıyla biz çok şey öğreniriz. Bundan sonra Allah'ın hoşnutluğunu nasıl kazandılar? Günahlarının sonuçları ne oldu? İbrahim, Yakup ve Musa'nın durumlarında, günahları nedeniyle büyük kayıplara maruz kaldıklarını görüyoruz. İbrahim'in itaat sınavından geçmesi ve oğlunu kurban olarak sunması gerekti. Yakup evden kaçmak zorunda kaldı ve annesini bir daha görmedi. Üstelik, Lea ile evliliğinde kandırıldı. Musa'ya gelince, vaat edilen ülkeye girmesine izin verilmedi. **Çoğunlukla, bir günah başka bir günaha yol açar.** 2. Samuel 11. bölüm, 5–27 ayetlerinde, Kral Davut günahını örtbas etmeye çalıştığında neler olduğunu görelim:

> *5 Gebe kalan kadın Davut'a, "Gebe kaldım" diye haber gönderdi. 6 Bunun üzerine Davut Hititli Uriya'yı kendisine göndermesi için Yoav'a haber yolladı. Yoav da Uriya'yı Davut'a gönderdi. 7 Uriya yanına varınca, Davut Yoav'ın, ordunun ve savaşın durumunu sordu. 8 Sonra Uriya'ya, "Evine git, rahatına bak" dedi. Uriya saraydan çıkınca, kral ardından bir armağan gönderdi. 9 Ne var ki, Uriya evine gitmedi, efendisinin bütün adamlarıyla birlikte sarayın kapısında uyudu. 10 Davut Uriya'nın evine gitmediğini öğrenince, ona, "Yolculuktan geldin. Neden evine gitmedin?" diye sordu. 11 Uriya, "Sandık da, İsrailliler'le Yahudalılar da çardaklarda kalıyor" diye karşılık verdi, "Komutanım Yoav'la efendimin adamları kırlarda konaklıyor. Bu durumda nasıl olur da ben yiyip içmek, karımla yatmak için evime giderim? Yaşamın hakkı için, böyle bir şeyi kesinlikle yapmayacağım." 12 Bunun üzerine Davut, "Bugün de burada kal, yarın seni göndereceğim" dedi. Uriya o gün de, ertesi gün de Yeruşalim'de kaldı. 13 Davut Uriya'yı çağırdı. Onu*

sarhoş edene dek yedirip içirdi. Akşam olunca Uriya efendisinin adamlarıyla birlikte uyumak üzere yattığı yere gitti. Yine evine gitmedi. 14 Sabahleyin Davut Yoav'a bir mektup yazıp Uriya aracılığıyla gönderdi. 15 Mektupta şöyle yazdı: "Uriya'yı savaşın en şiddetli olduğu cepheye yerleştir ve yanından çekil ki, vurulup ölsün." 16 Böylece Yoav kenti kuşatırken Uriya'yı yiğit adamların bulunduğunu bildiği yere yerleştirdi. 17 Kent halkı çıkıp Yoav'ın askerleriyle savaştı. Davut'un askerlerinden ölenler oldu. Hititli Uriya da ölenler arasındaydı. 18 Yoav savaşla ilgili ayrıntılı haberleri Davut'a iletmek üzere bir ulak gönderdi. 19 Ulağı şöyle uyardı: "Sen savaşla ilgili ayrıntılı haberleri krala iletmeyi bitirdikten sonra, 20 kral öfkelenip sana şunu sorabilir: 'Onlarla savaşmak için kente neden o kadar çok yaklaştınız? Surdan ok atacaklarını bilmiyor muydunuz? 21 Yerubbeşet[39] oğlu Avimelek'i kim öldürdü? Teves'te surun üstünden bir kadın üzerine bir değirmen üst taşını atıp onu öldürmedi mi? Öyleyse niçin sura o kadar çok yaklaştınız?' O zaman, 'Kulun Hititli Uriya da öldü' dersin." 22 Ulak yola koyuldu. Davut'un yanına varınca, Yoav'ın kendisine söylediklerinin tümünü ona iletti. 23 "Adamlar bizden üstün çıktılar" dedi, "Kentten çıkıp bizimle kırda savaştılar. Ama onları kent kapısına kadar geri püskürttük. 24 Bunun üzerine okçular adamlarına surdan ok attılar. Kralın adamlarından bazıları öldü; kulun Hititli Uriya da öldü." 25 Davut ulağa şöyle dedi: "Yoav'a de ki, 'Bu olay seni üzmesin! Savaşta kimin öleceği belli olmaz. Kente karşı saldırınızı güçlendirin ve kenti yerle bir edin!' Bu sözlerle onu yüreklendir." 26 Uriya'nın karısı, kocasının öldüğünü duyunca, onun için yas tuttu. 27 Yas süresi geçince, Davut onu sarayına getirtti. Kadın Davut'un karısı oldu ve ona bir oğul doğurdu. Ancak, Davut'un bu yaptığı RAB'bin hoşuna gitmedi.

Böylece Davut'un zina günahı onu katil olmaya yöneltti. Bu, İbrahim'in, Yakup'un ve Musa'nın yaptıklarından çok daha kötü. Bir peygamber katil olmuştu! Balam'ın öyküsünde bir peygamberin tamahkâr olup Allah'ın gözünden düşebileceğini görmüştük.

39 "Yerubbeşet": Yerubbaal ya da Gidyon.

Davut'un günahı için daha hafif bir sonuç mu beklemeliyiz? O kraldı ve Allah'ın özel olarak meshettiği kişiydi.

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı günah işlediğinde bunu örtbas etmeye çalıştı. Neden? Bir kere karısının öğrenmesini istemediği kesin. Karısının bilip bilmemesi onun ne umurundaydı? Ne de olsa dünyanın en güçlü adamıydı. Kadın bu konuda ne yapabilirdi ki? Başkan maçoluk yapabilirdi, öyle değil mi?

Başkan, bu sadakatsizliği karısının ve kızının öğrenmeleri halinde onlar için acı verici olacağını ve kendisinin tüm ulusun önünde utanca uğrayacağını anladı. Utanç, artık pek sık duyduğumuz bir sözcük değil. Ulusal önderler ilişki yaşarken yakalanıyorlar ve pek çoğu utanmamakla kalmıyor, sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi bir de bununla övünüyorlar. Başkan Clinton, günahının kendisi, başkanlık makamı ve tüm ulus için utanç kaynağı olacağını biliyordu. Davut da zinanın İbrani ulusunun kralı için utanç verici olduğunu biliyordu. Allah'ın onları bir kâhinler krallığı, kutsal bir ulus olmak, dünyaya bir ve gerçek Tanrı'nın doğruluğunu göstermek üzere çağırdığını hatırlayın. İsrail'in önderi olarak Davut'un işlediği günah, ülkede doğruluk standardını düşürecekti. Örtbas etmeye çalıştı, fakat yapamadı. Bir zina günahı, önce yalan söylemeye, sonra da cinayet işlemeye yol açtı. 12. bölüm, 1–12 ayetlerinde Allah'ın Davut'la nasıl ilgilendiğini görelim:

> *1 RAB Natan'ı Davut'a gönderdi. Natan Davut'un yanına gelince ona, "Bir kentte biri zengin, öbürü yoksul iki adam vardı" dedi, 2 "Zengin adamın birçok koyunu, sığırı vardı. 3 Ama yoksul adamın satın alıp beslediği küçük bir dişi kuzudan başka bir hayvanı yoktu. Kuzu adamın yanında, çocuklarıyla birlikte büyüdü. Adamın yemeğinden yer, tasından içer, koynunda uyurdu. Yoksulun kızı gibiydi. 4 Derken, zengin adama bir yolcu uğradı. Adam gelen konuğa yemek hazırlamak için kendi koyunlarından, sığırlarından birini almaya kıyamadığından yoksulun kuzusunu alıp yolcuya yemek hazırladı." 5 Zengin adama çok öfkelenen Davut Natan'a, "Yaşayan RAB'bin adıyla derim ki, bunu yapan ölümü hak etmiştir!" dedi, 6 "Bunu yaptığı ve acımadığı için*

kuzuya karşılık dört katını ödemeli." 7 Bunun üzerine Natan Davut'a, "O adam sensin!" dedi, "İsrail'in Tanrısı RAB diyor ki, 'Ben seni İsrail'e kral olarak meshettim ve Saul'un elinden kurtardım. 8 Sana efendinin evini verdim, karılarını da koynuna verdim. İsrail ve Yahuda halkını da sana verdim. Bu az gelseydi, sana daha neler neler verirdim! 9 Öyleyse neden RAB'bin gözünde kötü olanı yaparak, onun sözünü küçümsedin? Hititli Uriya'yı kılıçla öldürdün, Ammonlular'ın kılıcıyla canına kıydın. Karısını da kendine eş olarak aldın. 10 Bundan böyle, kılıç senin soyundan sonsuza dek eksik olmayacak. Çünkü beni küçümsedin ve Hititli Uriya'nın karısını kendine eş olarak aldın.'" 11 "RAB şöyle diyor: 'Sana kendi soyundan kötülük getireceğim. Senin gözünün önünde karılarını alıp bir yakınına vereceğim; güpegündüz karılarının koynuna girecek. 12 Evet, sen o işi gizlice yaptın, ama ben bunu bütün İsrail halkının gözü önünde güpegündüz yapacağım!'"

Allah'ın yasasına göre, zinada yakalanan hem erkek, hem de kadın ölene dek taşlanmalıydı. Allah'ın yasasında çifte standart yoktur. Her iki suçlunun cezası da aynıdır. Konu adalet olduğunda Allah taraf tutmaz. İster erkek, ister kadın, zengin veya yoksul, Türk veya yabancı olun, tek bir doğruluk standardı vardır. **Allah, büyük küçük herkesi, Kendi yargı kürsüsü önünde iyilik ya da kötülük yapmış olmalarına göre yargılayacaktır.** Hiç kimse, zinadaki kadının suçlu, erkeğin ise masum olduğunu sanmamalıdır.

Tüm İsrail ülkesi araştırılsa, muhtemelen ölüm cezasını Davut'a infaz edecek hiç kimse bulunamazdı, yine de Davut ölmeyi hak ediyordu, yalnızca zina nedeniyle değil, ayrıca Uriya ile onunla birlikte ölen asker arkadaşlarının katlinden dolayı da. Davut'un yaptığı şeyi düşünmek için uzun bir zamanı olması ilginçtir. Ettiği zinadan olan çocuk doğmuştu, yani Natan peygamberin Davut'a gelerek Allah'ın bildirisini iletmesi en az dokuz ay sonraydı. Kutsal yazılarda insanların yüceltilmemesi, onların ilahî kaynağının kanıtıdır. İnsanlar kendi düşüncelerine göre yazdıklarında kendilerini yücelterek günahlarını gizlerler. Fakat kutsal yazılar

böyle bir resim çizmez. **Kutsal yazılar, büyük adamların dahi Allah'a yakın durmadıkları taktirde günaha düşebileceklerini gösterir. Bu, kendi doğamızda olan kötülüğü yenmek için kendi gücümüze güvenemeyeceğimize dair hepimize verilen bir uyarıdır.** Hayır, ayartıya karşı sürekli olarak tetikte olmalı ve kötülük eğilimlerimizi alt etme gücü için Allah'a güvenmeliyiz.

Şimdi zina ve cinayet suçlarını işlemiş olan Davut'a ne olacaktı? Bunu 13–25 ayetlerinde görelim:

> *13 Davut, "RAB'be karşı günah işledim" dedi. Natan, "RAB günahını bağışladı, ölmeyeceksin" diye karşılık verdi, 14 "Ama sen bunu yapmakla, RAB'bin düşmanlarının O'nu küçümsemesine neden oldun. Bu yüzden doğan çocuğun kesinlikle ölecek." 15 Bundan sonra Natan evine döndü. RAB Uriya'nın karısının Davut'tan doğan çocuğunun hastalanmasına neden oldu. 16 Davut çocuk için Tanrı'ya yalvarıp oruç tuttu; evine gidip gecelerini yerde yatarak geçirdi. 17 Sarayın ileri gelenleri onu yerden kaldırmaya geldiler. Ama Davut kalkmak istemedi, onlarla yemek de yemedi. 18 Yedinci gün çocuk öldü. Davut'un görevlileri çocuğun öldüğünü Davut'a bildirmekten çekindiler. Çünkü, "Çocuk daha yaşarken onunla konuştuk ama bizi dinlemedi" diyorlardı, "Şimdi çocuğun öldüğünü ona nasıl söyleriz? Kendisine zarar verebilir!" 19 Davut görevlilerinin fısıldaştığını görünce, çocuğun öldüğünü anladı. Onlara, "Çocuk öldü mü?" diye sordu. "Evet, öldü" dediler. 20 Bunun üzerine Davut yerden kalktı. Yıkandı, güzel kokular sürünüp giysilerini değiştirdi. RAB'bin Tapınağı'na gidip tapındı. Sonra evine döndü ve yemek istedi. Önüne konan yemeği yedi. 21 Hizmetkârları, "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordular, "Çocuk yaşarken oruç tuttun, ağladın; ama ölünce kalkıp yemek yemeye başladın." 22 Davut şöyle yanıtladı: "Çocuk yaşarken oruç tutup ağladım. Çünkü, 'Kim bilir, RAB bana lütfeder de çocuk yaşar' diye düşünüyordum. 23 Ama çocuk öldü. Artık neden oruç tutayım? Onu geri getirebilir miyim ki? Ben onun yanına gideceğim, ama o bana geri dönmeyecek." 24–25 Davut karısı Bat–Şeva'yı avuttu.*

Yanına girip onunla yattı. Bat–Şeva bir oğul doğurdu. Çocuğun adını Süleyman koydu. Çocuğu seven RAB Peygamber Natan aracılığıyla haber gönderdi ve hatırı için çocuğun adını Yedidyah[40] koydu.

Davut tüm sarayın önünde ifşa olmuştu, böylece tüm ulus onun günahını bilecekti. Davut'un verdiği karşılık ne oldu? Günahını itiraf etti. Davut'un durumunu İsrail'in ilk kralı Saul'la karşılaştırmak ilginçtir. Onun İsrail krallığının Allah tarafından nasıl reddedildiğini hatırlıyor musunuz? Saul'un günahlarının zina ve cinayetten daha büyük olmadığı kesin. Fark neydi? 1. Samuel 15. bölümü, özellikle 20. ayeti incelerseniz, Saul'un günahıyla yüzleştirildiğinde onu inkâr ettiğini görürüz. 24. ayette suçlu olduğunu itiraf etse de, anlaşılan bunda samimî değildi, zira Allah onun sözde itirafını kabul etmemişti. Ancak burada Davut'un tövbesi Allah tarafından kabul edildi. **Ancak tövbenin günahtan kaynaklanan tüm sonuçları etkisiz hale getirmediğini unutmayalım.** Bu, Allah hakkında öğrenmemiz gereken önemli bir ilke. O tövbe ettiğimiz zaman günahlarımızı bağışlar, ancak eylemlerimizin olumsuz etkisinden bizi her zaman tamamen korumaz. Davut öldürülmedi ve günahının sonuçlarına tamamen katlanmadı, ancak Allah onun günahından kaynaklanan tüm kötülüğü de durdurmadı.

Bu öyküden alınacak önemli ders, **Allah'ın en korkunç günahları dahi, onları itiraf edip bırakır ve tövbe edip günahtan dönersek, affedebileceğidir.** Ancak yüzeysel bir itiraf ya da günahlarımızı saklamaya ya da mazur göstermeye çalışmamız, Allah tarafından asla kabul edilmeyecektir. Bu öykünün kayda değer yanı, bir önderin günaha düşmüş olması değil. Bu her zaman olur. Kayda değer olan, Davut'un gösterdiği alçakgönüllülüğün, itirafın ve tövbenin derinliği ve Allah'ın bunu kabul etmekteki merhameti.

Bir keresinde bir polis memuru aşırı hız yaptığı için durdurulan kişilere nasıl davrandığını açıklamıştı.

40 "Yedidyah": "RAB tarafından sevilen" anlamına gelir.

"Çoğunlukla, hız sınırının 15 km üzerinde gitmedikleri sürece onları kenara çekmem. Ancak radarda 15 km fazla hızlı gidenleri gördüğümde, suçlu olmadıklarına dair direnişlerini ya da hız yapmadıklarına dair yalanları duymak istemem. Bana dürüst davranırlarsa onlara bir uyarı veririm. Fakat yalanlar ve mazeretler ileri sürerlerse onlara ceza yazarım."

Bunu herhalde her polis memuru yapmıyordur, fakat insanların dahi kendilerine karşı dürüst olunmasını istediklerini ve bu durumda bağışlayıcı olduklarını görüyoruz. Allah insandan ne kadar daha büyüktür! Allah'a karşı açık ve dürüst olmalı, günahlarımızı saklamaya ve örtbas etmeye çalışmamalıyız. Böylece merhamet bulabiliriz. Allahımızın bağışlayamayacağı ve düzeltemeyeceği kadar derin veya kötü bir günah yoktur, yeter ki biz itiraf ve tövbe etmeye, ve o günahtan dönmeye istekli olalım.

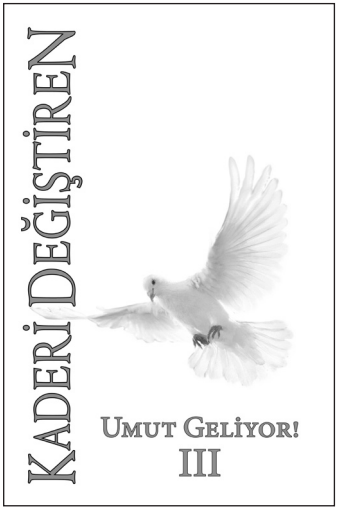
TARTIŞMA SORULARI

1. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, Amerika'nın en yüksek devlet memuru ve yasasının uygulayıcısıydı, ancak yine de Allah'ın yasalarına tabiydi. Hangi yasayı çiğnemişti?

2. Allah, Davut'un günahlarının Rabb'in düşmanlarına küfretmek için fırsat vereceğini söyledi. Bununla ne demek istiyordu?

3. Davut bir zamanlar çok ruhsal bir adamdı. Sizce birdenbire mi düştü, yoksa günaha düşüşü belli bir süre içinde meydana gelen sürekli bir gerilemenin mi sonucuydu? 2. Samuel 5:13 ayetine bakın.

KADERİ DEĞİŞTİREN - 3
UMUT GELİYOR!

Tarih büyük ölçüde ulusların yükseliş ve düşüşleriyle ilgilidir. İnsanlar gelir, insanlar gider. Barış zamanlarında yaşar ve savaş zamanlarında ölürler. Kaderi Değiştiren dizisinin bu çok heyecanlı üçüncü cildinde, Allah'ın Mısır'daki kölelikten çıkmak üzere çağırdığı halkın da farklı bir durumda olmadığını göreceğiz. Güç, şöhret ve zenginlik, kralları ve ailelerini yozlaştırdı. Allah'a itimat eksikliği ve çevrelerindekiler gibi olma arzusu, halkı sahte ilahlara ibadet etmeye sevk etti. Fakat İsrailler ruhsal karanlığa ne kadar derinden gömülmüş olsalar da, Allah onları daha yüksek bir standarda ulaşmaya çağırmaya devam etti. Yollarını değiştirmedikleri takdirde olacaklara dair onları uyarmaya devam etti. Fakat en önemlisi, onlara umut verici bir gelecekten ve sonsuz selametle gelecek bir kraldan; dünyayı değiştirecek ve İbrahim'e verilen vaadi yerine getirecek olan bir kraldan söz etti. İsrail'in krallarının ve peygamberlerinin gözüyle geçmişi araştıralım ve kaderi değiştiren Kişi'ye doğru bir adım daha yaklaşalım!

RUHLAR DÜNYASINA YOLCULUK

"Kabul et Morneau, kendi kendinin efendisi değilsin. Keşke öyle olsaydın, ama değilsin. Ruhlar sana bütünüyle sahipler ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi durumda olacaksın." Roland hızla zemini adımlamaya, ellerini ovuşturmaya başladı. "Sana söyleyeceğim şeyi kadim bir dostumdan ziyade bir düşmana söylemeyi tercih ederdim."

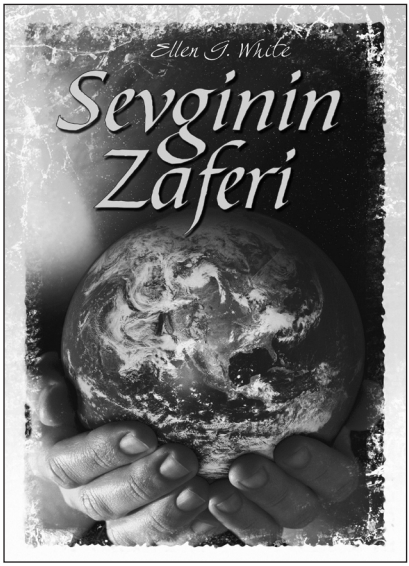
O esnada oda sıcak olmamasına rağmen çok fazla terliyordu. "Morneau, günlerin sayılı – seni efendiden uzaklaştırmaktan sorumlu olan o genç çiftin de öyle.

Benimle birlikte başrahibi görmeye gel. O, ruhların hoşnutluğunu yeniden kazanmanı sağlayacak ve her şey yoluna girecek. Böylece hiç kimse zarar görmeyecek."

İşte Roger Morneau'nun satanizmin dehşet verici dünyasından ilahî müdahaleyle kurtuluşunun öyküsü.

SEVGİNİN ZAFERİ

Kötülüğün kaynağı, henüz çözülememiş bir sırdır. Neden kötülük var? Nereden geliyor? Kötülüğün bir sonu olacak mı? Bunlar yanıtlanması gereken çok önemli sorulardır.

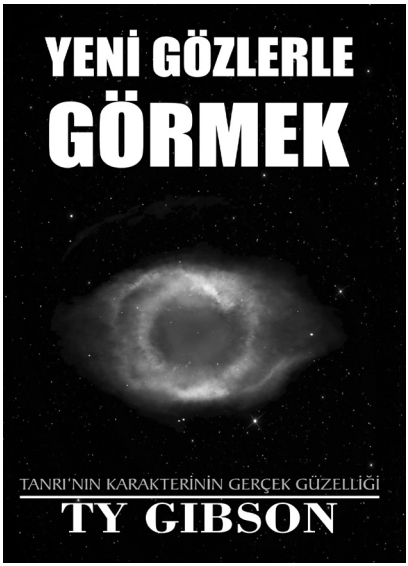
Büyük mücadele, görünen dünyayı, görünmeyen dünyadan ayıran perdeyi aralamakta ve bu dünyanın tüm sakinlerinin dahil olduğu doğaüstü savaşı gözler önüne ermektedir.

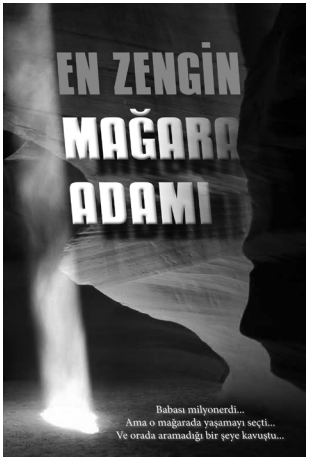
Kitap, uğrunda savaştıkları şey için çok önemli olan iki tarafın, iyinin ve kötünün arasında geçen evrensel savaşın nasıl başladığından ve nasıl sonlandırılacağından bahsetmektedir. Geçmişten, şimdiki zamandan ve gelecekten söz etmekte, çok dokunaklı bir ricayla ve ciddi bir uyarıyla sona ermektedir. Bu kitabı okurken, sanki Tanrı ile röportaj yapıyormuş hissine kapılacaksınız.

Güzel olduğu kadar şok edici bir yolculuğa çıkmaya hazırlanın. Okuduktan sonra artık aynı kişi olmayacaksınız.

YENİ GÖZLERLE GÖRMEK

Pek çok şeyi görebilmek için, kişinin gözleri açık olmalıdır. Fakat Allah ile öyle değil. Gözlerinizi çok fazla açarsanız ya da çok fazla yakından bakarsanız, O'nu gördüğünüzü düşünürken aslında O'nu gözden kaçırabilirsiniz. Pek çoğumuz tam da bu hatayı yaparız. Allah'ı görmeyi umarak insanlara bakarız. Dinlere bakarız. Hatta aynaya bakarız. Kaçınılmaz olarak da hayal kırıklığına uğrarız, zira İlahî Kişi'nin daha güzel bir resmini ummuştuk. Sayısız insan Allah'tan dönmüştür, çünkü O'nu bir kişide ya da bir toplulukta gördüklerini sanmışlar... ve açıkçası gördüklerinden hoşlanmamışlardır. Elinizde tuttuğunuz kitap Allah hakkındadır.

EN ZENGİN MAĞARA ADAMI

Milyoner bir baba ile gösteri dünyasında çalışan bir annenin oğulları olan genç Doug Batchelor, paranın satın alabileceği her şeye sahipti. Mutluluk hariç her şeye. Uyuşturucu kullandı, okulda kavgalar çıkardı ve intihar düşüncesiyle hayaller kurdu. Kendinden tiksinen ve hayatın hiçbir amacı olmadığına inanan Doug, yaşayabileceği tüm eğlence ve heyecanları yaşamayı kafasına koydu.

Arayışı sona ermeden önce dağlarda bulunan bir mağara, evi oldu. Babasının sahip olduğu yata, jete ve havayolu firmasına rağmen, Doug kendini çöp tenekelerinde yiyecek ararken buldu.

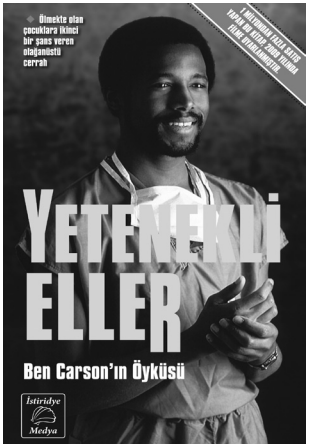
Doug'un aradığı mutluluk sürekli kendisinden kaçıyordu, ta ki bir "arayışçı" dostun mağarasında bıraktığı tozlu bir kitabı bulup okuyana dek. Bundan sonra olanlar ancak mucize olarak açıklanabilir.

BİNLERCESİ KIRILACAK

Franz Hasel, 40 yaşındaki bir pasifist, ön cephelerde köprüler kuran Hitler'in seçkin birliği 699. İstihkâm Bölüğüne atanmıştı. Dinî inancı üstleri tarafından pek hoş karşılanmamıştı. Kendisiyle "havuç yiyen" ve "İncil okuyan" diye alay edilmesine rağmen sonunda birliğinin saygısını kazanmıştı.

Çevrelerindeki binlerce insan savaşın dehşetine kurban giderken onlar meleklerin kanatları altındaydılar, hatta bazen gerçek anlamda. Bu, ne pahasına olursa olsun imanlı kalmayı seçen ve yüce Tanrı'nın gölgesinde sığınak bulan çaresiz bir ailenin yürek paralayan gerçek öyküsüdür.

YETENEKLİ ELLER

Dr. Ben Carson, beyin cerrahisindeki umut olmayan yere umut getiren yeniliklerle tüm dünyada tanınmaktadır. Yetenekli Eller'de, Detroit'in kenar mahallelerindeki çocukluğundan başlayarak, otuz üç yaşında Johns Hopkins Sağlık Kurumları'nda pediatrik beyin cerrahisi şefliğine uzanan ilham verici macerası anlatılıyor. Sizi, sayısız hayat kurtardığı ameliyathaneye götüren Ben Carson, görünürde imkânsız olanı başarmaya çalışan herkese örnek oluyor.

Etkileyici vaka tarihçeleriyle dolu olan bu çoksatar kitap, Ben Carson'un zorlukların üstesinden gelme çabasının ve onu günümüzün en büyük hayat kurtarıcılarından biri yapan iman ile dehanın dramatik ve ayrıntılı öyküsünü anlatıyor.

Hiç kimse size bir şeyin köleleri olduğumuzu söyledi mi? Bazı insanlar işe, paraya, ilişkilere ya da sporlara köledir. Bazıları ise alkole, tütüne ya da uyuşturuculara köledir. Gerçek şu ki, pek çok kişi gerçek özgürlüğün ne olduğunu bilmediklerinden, köle olduklarının farkında değillerdir. Kendinizi özgür olarak görüyor musunuz? Görmüyorsanız, ve sizi köle eden şeyden kurtulacak olsaydınız, ne yapardınız? Yeni yaşamınızın tadını mı çıkarırdınız, yoksa geçmişe dönme özlemimi duyardınız? Tabi ki hepimiz yeni yaşamımızın tadını çıkarırdık demek isteriz. Fakat gerçekte, köle kalmak kendi kaderinizin efendisi olmaktan daha kolay. Bir günde özgür kalan milyonlarca kölenin deneyimine bakarak, bu gerçekliği derinlemesine araştıralım. Öğrendiğimiz şeyler sizi hayrete düşürebilir!

Binlerce yıldır insanlar yalnızca kaderlerini denetim altına alabilmek için geleceği bilme arzusuyla yanıp tutuştular; bu kader kaçınılmaz görünüyordu ve adeta değiştirilemezdi. Bu nedenle soruyoruz: "Kader diye bir şey var mıdır?" Var ise, "kader değiştirilebilir mi?" Yanıt evetse, "Nasıl?" sorusunu sorarak yolumuza devam etmeliyiz. Dünyanın en eski olaylarını ve başrol oyuncularını araştırarak, bu önemli sorulara yanıt bulmaya çalışacağız. Geleceğe dair yanıtlar bulmak için geçmişe yaptığımız yolculukta bize katılın.

©2013

www.kaderidegistiren.com